

BETH KENDRICK

*Şanslı Köpek
Çöpçatanlık
Servisi*

*Beth Kendrick'in
romanları sağlam
bir kurguya ve
güçlü bir mizah
anlayışına sahip.*

Chicago Tribune

Şanslı Köpek Çöpçatanlık Servisi

Bir aşk hikâyesinde çoğunlukla iki tarafın olması beklenir. Ancak bu hikâye üç taraflı.

Durun, hemen aklınıza yasak bir aşk ya da ihanet gelmesin. Buradaki üçüncü taraf başka bir insan değil; köpekler.

Lara insanların içlerindeki boşluğu doldurabilecek en önemli duygulardan birinin hayvan sevgisi olduğuna inanmaktadır; özellikle de köpek sevgisi. Arkadaşıyla birlikte kurduğu küçük topluluk, insanlarla köpekleri eşleştirmekte, böylece yardıma muhtaç köpeklere kalıcı yuvalar bulurken, insanlara da sadık bir dost kazandırmaktadır.

Lara'nın evinde her zaman yardıma ihtiyacı olan bir köpek için daha yer vardır.

Bir köpek daha... Bir tane daha...

Fakat bir gün, erkek arkadaşı Evan, onu ve köpeklerini artık istemediğini söyler. Evi köpekleriyle birlikte terk etmek zorunda kalan Lara'yı, zor günler ve önemli bir seçim beklemektedir.

Beth Kendrick'in romanları sağlam bir kurguya ve güçlü bir mizah anlayışına sahip.

Chicago Tribune

Kitaptaki şirin köpekleri de içeren harika karakterlerle birlikte eğlenceli ve romantik bir aşk hikâyesi.

Booklist

nemesis
K İ T A P

f facebook.com/nmsssktp
t twitter.com/nemesiskitap

₺ 19.00

ISBN 978-605-5156-15-2

9 786055 156152

Bölüm 1

“**B**oyum kısa, kelleşiyorum ve nişanlım antrenörü için beni terk edeli tamı tamına on kilo aldım. Aşk için tek ve son umudum sensin.”

Lara Madigan, eczane otoparkında bir eli arabasının kapısında öylece donup kalmıştı. Arkasından gelen hırıltılı erkek sesini tanıyamamıştı ve adamın bir umut, başkasına seslendiğini düşündü.

Fakat adam boğazından garip bir ses çıkardı ve inatla konuşmaya devam etti. “Sen çöpçatansın değil mi?”

Lara, kendini soğuk kış rüzgârından korumak için montunun yakasını yukarı çekerek yavaşça arkasını döndü. “Evet o benim. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Sağ elini uzattı ve adam Lara'nın eline can simidine tutunurcasına yapıştı. Lara'nın parmakları adamın terli ellerinin içinde adeta girdaba kapılmış gibiydi.

“Adım Peter Hoffstead. Bana yardım etmek zorundasın.”

Lara'nın elini daha da sıkarak konuşmaya devam etti. "Tam bir umutsuz vakayım."

Lara'nın zihni otomatik olarak değerlendirme moduna geçti. Peter'a baktığında ilk fark ettiği şey kıyafetinin kişiliğiyle çok uyumsuz olduğuydu. Teninin solgunluğunu ve kalan saçlarının da grileşmiş olduğunu gördü. Buna rağmen tasarım kıyafetler içindeydi. Cartier saat, Rock & Republic pantolon, Burberry kemer. Boynundan yukarısı Bill Gates, aşağısı rapçi P. Diddy idi. Büyük ihtimalle gardrobundaki tüm kıyafetleri orta yaşlı sıradan bir erkekten çok, çekici bir zampara olmasını isteyen birisi seçmişti.

Lara zarif bir hareketle ama bir yandan da sertçe elini adamın elinden çekti ve çantasında kartvizitini aramaya koyuldu. Kartı uzatırken de uyarıda bulundu: "Ben her zaman gelecek vaadeden özellikler ararım fakat herkesi de eşleştiremeyeceğimi anlamak zorundasın. Tüm müşterilerim çok titiz bir elemenden geçerler ve standartlarım çok yüksektir. Herkesin uzun dönem mutluluğunu düşünmek zorundayım."

"Önceki müşterilerinden biri benim için kefil olabilir," dedi Peter; temiz fakat kırış kırış bir mendille burnunu sildi. "Mark Heston benim komşum. Onunla Amelia'nın arasını yapmıştın."

"Amelia! Ne tatlıdır! Son zamanlarda nasıl acaba?"

Peter omuz silkti. "Harikadır herhalde. Mark sürekli ondan bahsedip duruyor. Mark için ne yaptıysan aynısını benim için yapmanı istiyorum."

Ellerini siyah deri ceketinin cebine götürdü ve bir tomar

para çıkardı. “Ne istersen öderim. Normal fiyatın iki katını bile öderim.”

Lara hiç istifini bozmadı. “Ben bu işi para için yapmıyorum. Bu tamamen ruh ikizleri arasındaki bağı bulmakla ilgili. Tüm eşleştirmelerimin bir hayat boyu mutlu olmalarını istiyorum bu yüzden de ihtiyaçlarının tam olarak ne olduğunu ve kimin bu ihtiyaçları en iyi karşılayacağını bulmalıyım.”

Peter kafasını salladı ve iç çekerek parayı cebine soktu. Takındığı tavidan vazgeçip Lara'nın yardım ettiği tüm tanıdıklarını saymayı kestiğinde Lara bir an tüm o tasarım kıyafetler altında gitgide artan yalnızlığı gördü. “Bak,” dedi Peter ellerini açarak. “Fiziksel olarak dünyanın en çekici erkeği olmadığımı biliyorum. Nişanlım beni terk etmeden önce bunun farkına varmamı zaten sağlamıştı. Fakat sunabileceğim çok şey var. Aşk, istikrar ve daha birçok şey.

Lara, Peter'in vücut dilini incelemeye başladı. Uzun yıllar süren deneme yanılma yöntemi, müşterinin ne dediğinin aslında çok da önemli olmadığını öğretmişti ona. İnsanlar kelimeleri, olmayan şeyleri varmış gibi göstermek, hatalarını ve önyargılarını haklı çıkarmak için kullanırlardı. Gerçek ise ses tonlarında ve gözlerindeki ışıpta bulunurdu.

“Eğer bağlılık sözü verirsem, o sözü tutarım,” dedi Peter ve devam etti. “Kendi işim var, evden işlerimi yürütüyorum.”

“Gerçekten mi?” Lara şaşırılmıştı. “Bahçen var mı?”

“İki bin metrekare bir bahçem var.” Peter'in gururdan omuzları kabardı. “Çitle çevrili. Doğa koruma alanını destekliyor.” Peter, Lara'dan biraz daha yaklaşmasını istedi. “Yürüyüş yolu bile var. Haftada dört gün tempolu koşuyorum.

Yani aslında 15 dakikalık yürüyüşler yapıyorum ki bunlar pek de koşu sayılmaz fakat en azından çaba sarf ediyorum. Yanımda bir partnerim olsa spor yapmak için daha çabuk motive olabilirdim. Lara'ya umut ve keder dolu bir bakış attı. Lara'nın reddetmesini beklediği çok açıktı.

Lara ise kafasında bir profil oluşturuyordu. Düşünceli, dışarıda vakit geçirmeyi seven, öğrenme isteği olan...

“Ne istersen yaparım. Pişman olmayacaksın. Kadınlarla tanışma konusunda yardıma ihtiyacım var. Bara gitmeyi, internetteki çöpçatanlık sitelerini denedim. Hiçbir şey işe yaramadı. Bu konuda bana yardımcı olabilecek, işimi kolaylaştıracak ve gerginliğimi azaltacak birine ihtiyacım var. Bana yardım edecek misiniz? Lütfen?”

Camları buğulanmış yamuk yumuk gözlüklerinin ardından Lara'ya bakınca, Lara gülümsemeye başladı. Karşısında iyi bir kalbi olan sadece özgüvenini arttırması gereken bir erkek vardı. Pahalı markalar ya da tomar tomar para olmadan kendi değerini yeniden keşfetmesini sağlayacak dikkatlice seçilmiş bir arkadaş gerekliydi ona.

“Senin için mükemmel bir eş biliyorum.”

Peter'in tüm vücudu merakla gerilmişti. “Gerçekten mi?”

Lara başını salladı. “Sevimli, etkileyici ve tamamen karşikonulmaz. Her gittiğin yerde, çevrende kalabalık oluşturma garantili.” Telefonunda bir fotoğraf açtı ve Peter'a tüyleleri karışmış ve dağınık, teriyer cinsi sarı bir köpek gösterdi. “Murphy ile tanış.”

Bölüm 2

Lara eve adımını atar atmaz ilk önce vanilya ve limon kokularıyla daha sonra da büyük bir dağınıklıkla karşılaştı.

Hevesli köpek sürüsünün karşılama komitesiyle yüz yüze gelmeye kendini hazırlamıştı fakat giriş koridoru garip bir şekilde boştu. Erkek arkadaşı Evan bu evi geçen sene satın almıştı fakat Lara taşınalı daha birkaç hafta oluyordu. Ev, boş duvarları, az mobilyasıyla tipik bir bekâr evi gibiydi. Eve bir “kadın eli” değmesi konusunda Lara’nın pek de yardımı dokunmamıştı. İç dekora katkısı avluya köpekler için havuz kurmaktan ve tüm zehirli çalılıkları temizlemekten ibaretti.

Ve tabii tüm eşyalarının içinde bulunduğu koliler evdeki mobilya eksikliğini dengelemeye yardımcı olmuştu.

“Merhaba?” Mutfğa yürürken parmak arası terliklerinin döşemede çıkardığı ses yankılandı. “Herkes nerede?”

“Cezalılar.” Saçları ıslak, mavi gömleğinin düğmeleri açık bir şekilde yemek odasının ortasında duruyordu. Kurulama

beziyle tezgâhı temizlerken suratında çok sıkıcı bir ifade vardı. Uzun boyu, kırmızımsı kahverengi saç ve harika iş fikirleriyle dolu zekâsıyla Evan ilk tanıştıkları günden beri hep Lara'nın ilgisini çekmişti. Prestijli bir MBA programında ekonomi dersleri veriyordu fakat evdeyken, bahçede frizbi oynamaktan sanki bir çift converse ayakkabı ve sakal tıraşı uzaktaymış gibi görünürdü hep. Statü sembollerinden hoşlanmazdı fakat sahip olduğu her şey için çok çalışmış ve yatırımlarına da çok iyi bakmıştı. Evi de dahil.

“Hımm.” Lara çantasını demir sandalyenin üzerine koydu ve Evan'a yatıştırıcı bir gülümsemeyle yaklaştı. “Suçları bu sefer neymiş öğrenebilir miyim?”

Evan tezgâha yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Öğleden sonraki toplantım iptal oldu. Ben de sana doğum günü pastası yapabilmek için eve erken geldim. Pasta soğuyorken iki dakika duş almak için yukarı çıktım ve senin köpeklerin—”

Lara parmaklarının ucunda durarak Evan'ı öptü. “*Bizim* köpeklerimiz, hayatım. Unuttun mu?”

“—hepsini yemişler.”

Lara'nın gözleri panikle büyüdü. “Pasta çikolatalı mıydı?”

“Hayır, muzlu pastaydı fakat o piç kuruları her şeyi silip süpürmüş. Limonlu krema da yapmıştım. Artık ona mum dikip, kaşıkla yeriz.”

Lara derin bir nefes aldı ve rahatladı. “İşte bu çok iyi. Yani aslında hiç de iyi *değil*. Fakat köpekler eğer çikolatalı pasta yemiş olsaydı, teobromin ciddi kalp sorunlarına neden olabilirdi.”

“Ve içine koyduğün her şeker tanesi için teşekkür ederim. Eminim tadı harikaydı.”

“Sana aldığım çiçekleri de yediler.” Avlu kapısının önündeki cam parçalarını gösterdi Evan. “Dikkat et, hâlâ cam kırıklarını temizliyorum.”

“Bu kesin Zsa Zsa’nın işidir. Bitki görünce çıldırıyor.” Lara, Evan’ı tişörtünün yakasından kendine çekti ve dudaklarından öptü. “Hem çiçek hem de pasta? Ben buna alışırım ama.”

Evan kaşlarını çattı. “İyi o zaman.”

“İyi o zaman mı?” Ceketini çıkardı ve mutfaktan çıktı.

Eskiden boş yatak odası şimdi ise “köpek odası” olan odanın kapısında durdu Evan ve başını salladı. “Onları cezalandırmayacak mısınız?”

“Hayır.”

“O nedenmiş? Hepsi işbirlikçi pasta hırsızları.”

Evan’ı tezgâhtan kışkışladıktan sonra Lara kırık camları temizleme işine koyuldu. “Her şeyden önce, disiplinin etkili olması için cezanın olay anında verilmesi gerekir. Onların hatasını şimdi düzeltirsem, ne için düzelttiğimi hiç anlamazlar ki.”

“Muzlu ve kremalı pastamı yediler. Cezalarını çekmeliler.”

“İkinci olarak da işbirlikçi falan değiller. Kafana çok fazla takıyorsun. Pastayı gördüler ve yediler. Elebaşları büyük bir ihtimalle Maverick’tir. Tezgâha tırmanma eğilimleri üzerinde çalışıyoruz. Pastayı öyle ortaya bırakırsan...”

Evan buzdolabından bir elma aldı ve sinirli bir şekilde ısırıldı. “Yani pastayı banka kasasına değil de tezgâha bıraktım diye tüm suç benim mi oldu? Bu çok saçma. Tezgâh *benim* tezgâhım, ev *benim* evim. O köpeğin yapması gereken—” Lara’nın suratı aniden düştü. Evan bunu fark edince hemen kelimelerini düzeltilti. “Demek istediğim, *bizim* tezgâhımız, *bizim* evimiz.”

Lara yeri süpürmeyi bıraktı ve erkek arkaşına derin bir bakışla uzun süre baktı. Genellikle sakin ve hatalar konusunda anlayışlıydı. “Seni hiç bu kadar sinirli görmedim. Köpeklere mi kızdın yoksa bana mı?”

Evan cevap vermeden elmadan bir ısırık daha aldı. “Sen köpek eğitmenisin değil mi? Senin köpeklerinin, nasıl desem, *eğitimli* olması gerekmiyor mu?”

Lara’nın süpürgeyi tuttuğu eli gerildi. “Ben insanların ömürleri boyunca kötü alışkanlıklar aşladığı köpekleri eğiten bir eğitmenim. Büyü yaptığım yok. Zaman ve sabır gerektiren bir iş bu. Ve sana şunu söylemeliyim; eğer iyi eğitilmiş köpeklerle dolu bir evde yaşamak istiyorsan, eğitime konusunda yardımcı olsan iyi olur. Onlar da bu yeni yaşama alışıyorlar. İkimizden de istikrar bekliyorlar.

Evan ağzında bir şeyler geveledi. Lara tam olarak ne dediğini anlamasa da “şok tasma” diye bir şey duyduğuna emindi.

Lara kaşlarını çattı. “Kusura bakma da bu ne demek oluyor böyle?”

Evan, Lara’nın inatçı ve sert bakışlarına karşılık verdi.

“Burada tam olarak ne yapmamı istiyorsun? Taşınmamı mı istiyorsun?”

Evan'ın yüz ifadesi kızgından çok şaşırılmış bir ifadeydi. “Kim taşınmayla ilgili bir şey söyledi?”

Lara bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Neden savunma mekanizmanın en tepesinde her zaman gitmek var?” Oturma odasındaki kolileri gösterdi. “Hâlâ buraya taşınmanı sağlamaya çalışıyorum. Bir aydan fazladır buradasın ama daha kolilerini bile açmadın.”

“Benimle yaşama gerçeğini kabul ettiğinden emin olana kadar yerleşmek istemiyorum. Demek istediğim, köpeğin tezgâha tırmanıp yediği pasta bile seni bu kadar üzüyorsa...”

“Doğum günü pastanı yedikleri için üzgün olmaya hakkım var,” dedi Evan. “Bu seninle olmak istemediğim anlamına gelmez. Seni seviyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum.” Lara'nın neşesi bir anda yerine geldi. Aralarındaki bu tartışmanın böylece biteceğini umut etti.

Fakat Evan öyle bir soru sordu ki: “Beni köpeklerinden daha çok seviyor musun?”

Lara, dolaptan şarap bardağı çıkardı ve içini Shiraz şarabıyla doldurdu. Cevap vermeden bir yudum aldı. “Sana sözleşmemizi hatırlatmam mı gerekiyor? Eve taşınmamı istediğin gece yazdığın ve imzaladığın sözleşmeyi?” Buzdolabı üzerine yapıştırılmış bir kokteyl peçetesini gösterdi. Üzerinde Evan'ın resmi yemini yazılıydı. “Ben, Evan Walker, bu sözleşmeyle ‘köpek sever bir insan’ olmaya ve tüy ya da salya temizleme konusunda hiç şikâyet etmeyeceğime söz veriyorum; o yüzden Tanrı yardımcım olsun.”

“Kurtarma köpekleriyle yaşam böyle işte.” Ses tonunda

meydan okuma vardı. “Dağınıklık da olur, yemekleri de yerler. Veteriner ile samimi olmak zorunda da kalırsın.”

Köpek odasından havlama ve tahta kapının tırmalanma sesleri geliyordu.

“Duvarı çizerek içine etmişler.” Evan alnını ovuşturdu.

“Usta çağırıp tamir ettiririm.” Lara teklifte bulundu. “Doğum günüm için istediğim de bu —yeni bir duvar.”

“Hayır, hayır, ben hallederim. Sonuçta benim evim. Sen bu ay veterinerde ne kadar para harcadın?”

“2.300 dolar.” Lara duraksadı. “Burası *bizim* evimiz, değil mi?”

Evan kollarını açtı. Sarılıyorken, Lara vücutlarının rahatladığını hissetti. “Bizim evimiz.” Çenesini Lara’nın kafasına koydu. “Özür dilerim, Sadece... Tüm bu köpekler... Diğer insanların problemlerini üstlenmeyi neden bu kadar çok istiyorsun anlayamıyorum.”

Lara yanaklarını Evan’ın sıcak göğsüne gömdü. Anlamasını istiyordu. “Onlar ‘sorun’ değil. Her bir köpeğin bir amacı var. Sadece evcil hayvan değiller, onlar cankurtaran halatları. Gördüm, Evan. Hepsini yaşadım.”

Lara, bir kurtarma köpeğine âşık olduğunda daha on altı yaşındaydı. Dışarıdaki sağanak yağmurdan sıırılsıklam olmuş, hem bir hafta boyunca sınavlarına çalışıp hem de sınıf arkadaşlarına uyum sağlamaya çalışmaktan bitap düşmüş bir halde bahar tatilinden önceki cuma gününde liseden eve gelmişti. Annesinin ısrarla okumasını istediği bu prestijli özel okuldaki çocuklarla hiçbir zaman rahat hissedemeyeceğini biliyordu. Aralarına katılmak istemiyordu. Sadece uyum

sağlamak, görünmez hale gelip tüm kusurlarının ve güvensizliğinin kimse tarafından fark edilmemesini istiyordu.

Fakat hiçbir zaman annesinin dikkatinden kaçamıyordu.

Lara eve adım atar atmaz annesinin ağzından çıkan ilk cümle “Lara, cidden şu tırnaklarına bir bak,” olurdu. Güzellik merkezleri zinciri sahibi, iş takıntılı biri olarak Justine, eve akşam yemeği vaktine kadar gelmezdi fakat Lara tatile gitmeden vedalaşmayı annelik görevi olarak görmüş olmalıydı. “Çok özensiz ve beş para etmez.”

Lara ağzını açtı, Justine hafta sonu manikür yaptırmaya zorlamasaydı tırnaklarında soyulmuş oje kalması hiç de sorun değildi. Fakat tüm söylediği “Cebir sınavından önce soymuşum. Hiç fark etmedim,” oldu.

Justine, Burberry yağmurluğunu çıkarıp girişteki askılığa asarken iç geçirdi. “Seninle ne yapacağım ben?”

Lara dilini tuttu, içinden ona kadar saymaya başladı ve saate baktı. Kuzey Arizona dağlarında kamp yapmaya götürmek için babası on beş dakika sonra gelecekti. On beş dakika daha eleştiriye katlanmak zorundaydı ve daha sonra bir hafta boyunca tamamen özgür, annesinin isteklerinden ve hoşnutsuzluğundan uzak olacaktı. Eşofman giyip, saçlarını yıkamayabilir, tüm gününü tırnaklarındaki kirle geçirebilirdi bile. Sınıfındaki çoğu kız egzotik yerlere gidiyordu —Hawaii’de sörf, Aspen’de kayak— fakat Lara onları hiç kıskanmıyordu. Hazırlık okulunun ve Justine’in ulaşılabilir standartlarının baskısından kurtulabileceği bir fırsattı bu tatil.

Annesine sırtını döndü ve aralarındaki sohbete son vermek için televizyonu açtı. “Hazırım.”

Justine topuklu ayakkabılarını çıkardı ve İtalyan derisi ayakkabılarının üstündeki yağmur damlalarını dikkatlice temizledi. “Tamam. Pazar günü saat altıda bekliyorum seni o zaman. Gelecek hafta için bitirmen gereken ödevin falan var mı?”

Lara soruyu görmezden geldi ve televizyona baktı. On üç dakika daha, on üç dakika daha...

Mutfaktaki telefon çaldı, Justine ikinci çalışta cevap verdi. Alo dedikten sonra garip bir şekilde sesi azaldı. Lara uzaktan kumandayı kapıldığı gibi televizyonun sesini annesinin konuşmasını dinleyebilecek kadar kıstı.

“Bunu yapıyor olamazsın, Gil. Sana güveniyor... Artık bir çocuk olmadığının farkındayım. On altı yaşında. Ergenlik zor bir süreç... Hayır, kesinlikle değil...”

Lara, yastıkları kırıştırmamaya dikkat ederek koltukta doğruldu ve parmaklarının ucunda mutfak kapısına yürüdü. Nefesini tuttu.

Justine’in sesi buz gibiydi. “Yapmak zorunda olduğunu yapacaksın o zaman; fakat ona sen söylemek zorundasın... Kötü polis olmaktan bıktım ve yoruldum... Hayır, *sen* söyle.”

Justine kablosuz telefonu kolunun hizasında sanki tabanca tutuyormuş gibi tutarak odaya girince, Lara kapıdan uzaklaştı ve masum görünmeye çalıştı.

“Baban seninle konuşmak istiyor.”

Lara ne duyacağını biliyordu fakat telefonu kulağına götürdüğünde sesini iyimser tutmaya çalıştı. “Selam, baba. Naber?”

Telefonda tek duyduğu şey çevir sesiydi.

Telefonu kulağından çekti. “Gelmiyor.”

Justine koltuğa çöktü. “Üzgünüm.”

“Hayır, aslında önemli değil.” Lara gülümsemeye çalıştı. İşi vard— yani kesin bir şey çıkmıştır, değil mi?”

“Söylediği de buydu zaten.” Justine yanındaki yastığa hafifçe vurarak Lara’nın oturmasını istedi fakat Lara oturmak falan istemiyordu. Devam eden sessizlikte, Lara annesinin acıyan bakışlarından kaçmaya çalıştı ve dışarıdaki yağmur birikintisine girip su sıçratan arabaların seslerine odaklandı.

“Kamp yapmak istemiyordun zaten,” dedi Justine. “Tüm hafta yağmur yağacak. Mutsuz olurdun.”

Lara sonunda köpürdü ve tüm sinirini annesinden çıkardı. “Hayır, *sen* mutsuz olurdun. *Sen* kamp yapmaktan nefret ediyorsun. Fiziksel olarak eğlenme özürülü olan sensin.”

Annesi dik oturdu ve çenesini kaldırdı. “Yine başlıyoruz. Eğlenceli ebeveyn olan baban. Burada kötü olan benim, değil mi?” Okul paranı ödeyen, sana kıyafet satın alan, kafanın üzerinde bir çatı olmasını sağlayan bir cadı.”

“Hah şimdi de oyun bozan buz kraliçesi ben oldum. Öyle mi? Doğmayı ben istemedim.”

“Lara Madigan, sesini hemen alçaltıyorsun. Babana kızdıysan git ona bağır. Bana değil.”

Fakat Lara babasına bağıramazdı. Babası bahar tatilinden kurtulduğunu söylemeye tenezzül edecek kadar bile telefonda kalmıyordu. Annesine bakmaya devam etti, tasarımı kıyafetler içinde ve gösterişli saçıyla hem parlak hem de çok

uzak görünüyordu. Anne ve babasının düğününde çekilmiş bir fotoğrafta gördüğü gülen haliyle bu halini kafasında hiç yanyana koyamıyordu. Her geçen yıl, Justine daha tedbirli, daha sıkı kuşatılmış hale geliyordu. “Sen ve babam eğlenirsiniz, değil mi?”

Justine cevap vermedi fakat suratında bir ifade belirmişti.

Lara ısrar etti. “ Her zaman böyle değildin.”

Annesinin dudakları bembeyaz bir çizgi gibi dümdüzdü. “Nasıl değildim?”

“Sanki hiçbir şey senin için yeteri kadar iyi değil.” Lara’nın kalbi acıdı ve bu acıyı annesinin paylaşmasını istiyordu. “Farklıydın. Ruh ikizin olduğunu düşünmesen babamla evlenmezdin.”

Justine kakhaha attı. “Saf olma. Ruh ikizi diye bir şey yok.”

“O zaman neden onunla evlendin?”

“On dokuz yaşındaydım. Her şeyi bildiğimi sanıyordum.” Genç halini düşünürken duyduğu nefretle ses tonu değişti. “ ‘Aşık’ olmuşum. Ve şimdi o kadar genç değilim ve akıllandım. Sana şunu söylemeliyim: Aşk tüm problemlerini çözmez. Kendi başının çaresine bakmalısın. Bir erkeğe bağımlı olmanı istemem, Lara. Bu yüzden sana en iyi eğitimi, en iyi olanakları sunabilmek için elimden geleni yapıyorum.”

Lara, ojelerini soymaya başlamıştı.

“Kes şunu.” Justine ayağa kalkarken derin bir nefes aldı. “Hadi güzellik merkezine gidelim. Taze bir maniküre ihtiyacın var. Daha iyi hissedeceksin.”

Lara hızla annesinin yanından geçti ve kapıya yakın do-

laptan Burberry trençkotunu aldı. “Ben yürüyüşe çıkıyorum.”

“O trençkotu kirleteyim deme,” diye bağırdı Justine arkasından. “Çabuk buraya gel küçük hanım!”

Fakat Lara kapıyı arkasından çarptı ve yola çıktı. Yağmur uzun, koyu renk saçlarını yanaklarına yapıştırsın diye yüzünü yukarı çevirdi.

Tek istediği yalnız kalmaktı. Yoldan parka doğru yürürken hep aklından bu geçti. Tek istediği görünmez olmaktı.

Burnu akmaya başlamadan ağladığını fark etmemiştii bile. Öfke ve asilikle yanıp tutuşuyordu. Annesinin değerli trençkotuna burnunu sildi.

Justine çok sinirlenecekti.

Harika.

Lara bir saate yakın yürüdü. Kendini lüks bir semtin dışında kalan ufak ticaret merkezinde bulana kadar amaçsızca yürüdü. Banka, mücevher tamir dükkânı ve veteriner kliniği cuma günü bu saatte kapalıydı. Veteriner kliniğinin kapısının önünde büyük bir karton kutu duruyordu. Kaldırımından gelen su yüzünden kutunun kenarları ıslanmıştı ve ayrılmak üzereydi. Kutunun kenarına siyah bir kalemle “BEDAVA” yazmışlardı.

Lara daha kutunun içine bakmadan ne bulacağını biliyordu. Kutu kapağını kaldırdığında içinde ufak, siyah bir köpek gördü. Titriyordu ve kutunun köşesine sinmişti.

Olduğu yerde dondu kaldı. Zihnindeki binlerce düşünce su yüzüne çıkmıştı. İlk ve en önemlisi ise şu oldu: *bu benim.*

Yavru köpek Lara'ya öyle yalvarır gözlerle baktı ki Lara amacının ne olduğunu o an anladı.

Kendine geldiğinde ise "Her şey düzelecek," diye mırıldandı. Dediğine bir an için de olsa inanmıştı. Yavru köpeğe uzandı. Köpek Lara'nın ellerine güçlkle yaklaşırken ayaklarının üstünden yere devrildi.

Bu yalnız varlığın ona *ihtiyacı* vardı.

Lara'nın ona ihtiyacı olduğu kadar.

Köpeği kaldırdı, titreyen minik bedenini göğsüne yakın tutarak montunun içine sarmaladı.

"Üzülme. Şimdi güvendesin. Seni buldum," diye mırıldandı.

Yavru köpek Lara'nın sesini duyunca hafifçe inledi. Arından da Justine'in montunun içine çişini yaptı.

Lara eve kadar koştu. Kapıyı açtığı an, annesi emirler yağdırmaya başlamıştı bile. "Kuru bir şeyler giy. Zatürre olacaksın."

"Bir saniye. Önce köpeğimle ilgilenmeliyim." Lara montun düğmelerini açtı ve titreyen, çelimsiz, ufak bir yavru köpek çıkardı. "Anne, bak bu Beacon."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. O şeyi burada tutamazsın. O şeyi burada *tutmayacağız*."

"Hayır, o bizimle kalacak. Ve yanıldın anne. Ruh ikizleri gerçekten de var."

Lara yıllar önce annesine baktığı o kararlı bakışla bakıyordu erkek arkadaşına. "Köpeğim Beacon lisede hayatımı

kurtardı. Ergenliğin tüm o saçmalığında benim aklı başında bir insan olmamı sağladı. Üniversitede, ilk işimde, yaşadığım o iğrenç apartmanların, kötü ayrılıkların hepsinde yanımda kaldı. Annem, Beacon'ı neden bu kadar sevdiğimi hiç anlamadı. Sonuçta çok da güzel bir köpek değildi. Safkan da değildi. Fakat onda beni etkileyen bir şey vardı." Dalgın bir şekilde gülümsemeye başladı. Minik, düşük kulaklı Chihuahua kırması köpeği hatırladı. "İki sene önce öldü ve hiçbir köpekle aynı bağı kurabileceğimi düşünmüyorum. Fakat böyle bir bağı var olduğunu biliyorum ve benim işim Beacon'ın beni kurtardığı şekilde, kurtarılmayı bekleyen insanları doğru köpekle eşleştirmek. Amacım işte bu. Beni sev, köpeklerimi sev."

"Seni seviyorum." Evan, Lara'nın yüzünü avcunun içine aldı. "Ve eminim köpeklerini de seveceğim. Tabii duvarı tamir ederken beni motive etmek zorundalar."

"İşte takım ruhu. Bana üstümü değiştirmem için beş dakika ver. Bu suç mahalinden çok uzakta yemek yemeye gideyim. Ve eve geldiğimizde, çıplaklık ve bir kâse krema gerektirecek bazı fikirler denemem gerekecek," dedi suratında seksi bir gülümsemeyle ve Evan'ın kol kaslarını sıktı.

Bölüm 3

Ertesi gün arabasını sessiz bir banliyö sokağında aşağı sürerken direksiyona sıkı sıkıya sarılmıştı Lara. Aracı en yakın arkadaşının evinin önünde durdurdu. Anahtarı kontakta çekmek için bile duraksamadan araçtan çıktı ve zile bastı.

“Sonunda buradasın,” dedi Kerry kapıyı açar açmaz. Ufak tefek, kare çeneli, kızıl saçlı ve muazzam karakterli biri olan Kerry, Lara ile Şanslı Köpek grubunu kuran kişiydi. Hamileliğinin son haftalarında olmasına rağmen oldukça dinç görünüyordu. Hamile bluzu içine voleybol topu sokuşturmuş gibiydi.

Lara bir sorun olup olmadığını anlamak için onu incelemeye başladı. “Mesajını anlayamadım bile. Doğuruyor musun?”

“Hayır, hayır. İyiyim fakat kayıp bir çoban köpeğimiz var. Titus bahçeden bir şekilde kaçmış.” Kelly rahat geçebilmek için kapıyı sonuna kadar açtı. Sarı bir terrier hemen ayaklarına dolandı. “Murphy hayır! Başka yok!”

Lara elini kaldırdı, parmaklarını şıklattı, zarif fakat sert bir şekilde emretti. “Buraya gel.”

Murphy olduğu yerde kaldı, arkasını döndü ve suratında yaramaz köpek sırtmasıyla yanlarına geri geldi. Lara'nın ayaklarına oturdu ve ödülünü beklemeye başladı.

“İyi çocuk.” Lara eğildi ve Murphy'nin tasmaına dokundu. Kerry'nin de kapı girişine oturmasını istedi. “Sakin ol. Derin nefes al.”

“Bu da neydi böyle? Nasıl olur da tüm köpekler seni böyle dinlerken beni görmezden geliyorlar? Titus'a gelmesini ben de söyledim. Beni hiç duymamış gibi bastı gitti.” Elleri belinde arabaya doğru yürümeye başladı. “Onu bulmak zorundayız. Ve arabayı almak zorundayız çünkü Richard'ın aldığı o aptal arabaya Titus hayatta sığmaz.”

“Garajındaki yepyeni Alman tasarımı üstü açılan arabadan mı bahsediyorsun?” diye sordu Lara. “O 'aptal araba mı?”

“Evet o. Son üç aylık hamile göbeğini şoför, çoban köpeğini de yolcu koltuğuna sığdırmaya çalışırken Alman tasarımı hiç de işe yaramıyor,” dedi Kelly kaşlarını çatarak. “Minivanla değiştireceğim. Bu söylediğimi yaz bir kenara.”

Lara'nın arabasına bindi. Murphy koltuğa çıktı ve pençelerini ön panele koydu. “Acele et. Şu beyaz eve kadar git. Sonra da mahalleyi dolaş.”

Lara motoru çalıştırdı ve arabayı saatte 8 kilometrelik hızla sürmeye başladı. Burası iyi bir mahalle. Trafik de yok. Eminim Titus'a araba falan çarpmaz.”

“Trafik yüzünden endişeli değilim.” Kerry havlama ses-

lerini duyabilmek için camını indirdi. “Geçen sefer dışarı çıktığında, komşunun bahçesini eşelemişti. Tabii komşu da çok sinirlenmişti ve kocası da silah delisi.”

Araba geniş, bomboş bir sokağa girdi. Titus’un herhangi bir izine rastlamak için sokağı incelemeye koyuldular. Lara önceki akşam olan doğum günü pastası olayını anlattı.

“Yani Evan’ı seks ve şekerle kandırdın. Öyle mi?” Kerry her şeyi özetlemişti.

“Doğru.” Murphy burnunu camdan çıkarıp inlediğinden Lara sağa dönmüştü.

“Fakat şimdi herkes mutlu, değil mi?”

“Yeni bir suç cümbüşüne kadar.” Lara sokağın iki tarafındaki bahçelere baktı. “Sorun da bundan kaynaklanıyor. Beş köpeği de beladan uzak tutamam ya. Tutabilsem bile bu sefer başka bir şey çıkacak. Shayland Hayvan Hastanesi’nden Jason sesli mesaj bırakmış. Öğleden sonra değerlendirmemi istediği Rodezya Ridgeback kırması bir köpek varmış elinde.”

Geceleri ve haftasonları özel itaat kursları verse de, Lara’nın ‘gerçek işi’ hayvan ilaçları mümessilliği idi. Bir ilaç dağıtımıcısı adına sık sık yerel klinikleri ziyaret ediyordu. Bu iş ona çok da mükemmel fırsatlar sunmadığı gibi maaşı da çoğunlukla sattıklarından aldığı primlerden oluşuyordu. Ancak Lara’ya çok faydası dokunmuştu bu işin. Kerry ile yanlarına aldıkları hasta ve yaralı köpekler için indirimli tıbbi bakım da bunlardan biriydi. “Görünüşe bakılırsa bu köpeğin derisinde garip bir koku var. Evan’ın çok hoşuna gidecek.”

“Bir saniye bekle.” Kerry suratını buruşturdu ve elini kar-

nına götürdü. “Yemin ederim bu çocuk sanki içeride dans ediyor.”

Kerry tekrar acıyla yüzünü buruşturunca Lara’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Beni dinle. Kasılmalarım başladı deme sakın.” Torpido gözünden paslanmaz çelik su matarasını çıkardı. “İç şunu. Kendini strese sokma.”

“Ben iyiyim. Doğuma daha en azından iki haftam var. Richard Rusya’dan eve gelene kadar asla doğurmayacağım.” Kerry’nin kocası, kendisini dünyanın her yerinde iş gezilerine yollayan uluslararası bir şirkette eğitimciydi.

“Ne zaman geri dönecek?”

“Cuma. En geç cumartesi.”

“Şimdi hangi taraftan gidelim?” Tüm mahalleyi boşu boşuna gezmişlerdi.

“Sağa dön. Biraz ileride park var. Biliyorsun Titus küçük çocukları çok seviyor,” dedi Kerry suyu içerken. “Lara, Evan ve pasta olayı için üzgünüm. Tamamen benim hatam. Geçen sene evlenmeseydim, taşınıp seni yalnız bırakmasaydım—”

“Eninde sonunda ev sahibi evde yalnızca iki hayvan besleme kuralını çiğnediğimizi anlayacak ve bizi kapı dışarı edecekti zaten.” Lara devam etti. “Evan’ın beni kendi evine taşınmaya ikna etmesine asla izin vermemeliydim. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Kirayı tek başıma daha fazla ödeyemeyeceğimi ve eğer onun evine taşınırsam kiraya vereceğim parayı nasıl hayvan kurtarma için kullanabileceğimi gösteren PowerPoint sunumu bile yapmıştı.”

“Onun PowerPoint sunumlarına karşı koymak cidden imkânsız.”

“Biliyorum. Pasta grafikleri falan da yapıyor. Ayrıca köpekleri seveceği konusunda sözleşme bile imzaladı.” Lara derin bir nefes aldı. “Peçete üzerine yazılıp barda imzalanmış olması beni yasal bağlayıcılığı konusunda şüpheye düşürse de.”

“Tamam o zaman. Yazdıklarını uygulasa iyi eder. Tabii seninle evlenmek istiyorsa.”

Evlenme kelimesini duyar duymaz Lara aniden frene bastı. “Yavaş ol. Daha geçen ay birlikte yaşamaya başladık. Kimse daha evlilik konusunu açmadı.”

Arkadaşı bilmiş bilmiş gülümsedi. “*Sen* konuyu açmamış olabilirsin.”

“Yani...?”

“Richard’la en son karşılaşmasında benim nişan yüzüğü mü kimin tasarladığını sormuş.”

Araba ani bir frenle yeniden durdu. “Ne zaman oldu bu olay?”

“Sen onun evine taşınıyorken.” Kerry birkaç dakika sessiz kaldı. “Arabayı sürmeye devam edebilirsin.”

Bebek arabalı birkaç anne dışında boş olan yemyeşil mahalle parkının önünde durdurdu arabayı Lara. “Affedersiniz,” diye seslendi. “Etrafta kahverengi büyük bir köpek gördünüz mü?”

Kadınlar kafalarını iki yana salladılar. Lara ikinci köşeden sola dönüp Kerry’nin evine kadar aynı yolu geri geldi. Kerry gelip eline dokununcaya kadar direksiyonu ölümüne sıktığını fark etmemişti.

“Neden bunu sorun ediyorsun? Evan’ı seviyorsun, değil mi? O da seni seviyor.”

Lara başını salladı. Boğazı kurumuştı.

“O zaman bu panik atak da neyin nesi? Elmas yüzükler mükemmeldir.”

Kerry sol elini kaldırdı ve boş parmaklarına göz gezdirdi.

“Parmaklarım şiştiği için kendiminkini çıkarmak zorunda kalsam da.”

“Evlilik hiç de kalıcı değil. Yani demek istediğim, çok ciddi bir bir bağlılık.”

“Tüm vaktini, paranı, enerjini sahipsiz bir köpek için harcarsın ama,” diyerek dikkatini çekti Kerry.

“Bir köpeğe bağlılık farklı, bir erkeğe bağlılık ise bundan tamamen farklı. Sonsuza kadar mutluluk diye bir şeye sanırım inanmıyorum.”

Kerry suyunu bitirdi ve açıklamaya başladı. “Bu annenin söyleceği türden bir şey. Ailen tamamen dağılmış olabilir, bunu anlarım. Ancak harika evlilik diye bir şeyin varlığını da reddedemezsin ve Evan harika bir erkek. Bu adam sana oturup pasta bile yapmış. Onu eve kapat ve anahtarı da yok et.”

“Evan benimle evlenmek istemiyor,” dedi Lara. “Kafasında oluşturduğu ‘ben hayali’ ile evlenmek istiyor. Tamamen kafayı yemiş biri olduğumu anladığımda ne olacak?”

Kerry gözlerini kapadı ve koltuğunu dikleştirdi. “Of! Sanki rahmim bir konser salonu ve bu bebek de bir rock yıldızı.”

Lara kelimelerini seçerken çok dikkat etti. “Sence bebek doğduktan sonra Richard evde olacak mı?”

Kerry sakinleşmişti fakat gözleri hâlâ kapalıydı. “Hayır.”

“Ve bu senin için bir sorun değil?”

“Onunla evlendiğimde iş temposunun nasıl olduğunu biliyordum. Ayrıca sanırım başımın çaresine bakarım. Bir sürü yavru köpeğe gece gündüz baktım. Minik bir bebeğe bakmak çok da meşakkatli bir iş olmasa gerek.” Gözlerini açıp kafasını Lara’ya çevirdi. Lara’nın aksini iddia etmesini bekliyordu. “Ne?”

“Hiçbir şey.” Lara omuz silkti. “Bebek olduğunda köpeklerle ilgilenmeyi biraz kesip yeni rutinine odaklanmalısın.”

“Richard da aynısını söyledi.” Kerry üzgün görünüyordu. “Şimdi ne desem boş. Vakti gelince siz de göreceksiniz. Bebeği olunca köpeklerini unutan o kadınlardan olmayacağım.” Derin bir ah çekti Kerry. “Minik Murphy için demek bir eş buldun.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse Murphy’nin eşi beni buldu,” dedi Lara. “Bu eş konusunda çok iyi şeyler hissediyorum.” Peter’ı kısaca özetlemeye başladı. “Bağlanmaya hazır. Sağlıklı beslenme ve antrenman hakkındaki tüm önerilerimi de dinleyecek. Çoğu bekâr erkek sarı terriyer cinsi köpek yerine Rottie cinsi ya da çoban köpeği gibi daha ‘erkeksi’ bir köpeğe sahip olmak ister. Ama bu adam Murphy’nin fotoğrafını görür görmez resmen eridi. Seninle görüşüp bir buluşma ayarlayacağımı söyledim ona.”

“Ama Murphy’yi seviyorum. Çok özel benim için.” Kerry, Murphy’nin yemek, oyuncak ya da koltukta rahat bir köşe verildiğinde suratında oluşan hayranlık ifadesine bayılıyordu.

“Hepsi çok özel,” diye hatırlattı Lara. Ve hayatta çok daha

önemli bir amaçları var –terk edilmişler ve ezikler için kız ayarlama amacı.”

“Adama sen inandıysan. Ben senin sözüne güvenirim. Yüzde yüz başarı oranı olan sensin.”

“Mullet dışında,” diye iç geçirdi Lara. “Evan’a göre Mullet hiçbir köpeğin ruh ikizi değil. Bunu ne kadar kabul etmek istemesem de sanırım o haklı.”

Kabarık tüylü Shih Tzu kırması beyaz bir köpek olan Mullet, hem yarı kör hem biraz huysuz hem de sindirim sorunlarına yatkındı. Sebepsiz yere bir barınağa terk edilmişti. Kürkü keçe gibi sert olmuş ve o kadar karışmıştı ki, göbeğinin ve ön ayaklarının tamamen tıraş edilmesi gerekmişti. Kalçasının üstünden aşağı doğru adeta bir pelerin gibi tüyler sarkmıştı. Sanki aslan yelesi saç modeli kesilmiş gibiydi. Bu yüzden de ona Mullet adını vermişlerdi.

“Mullet’in gelecekteki sahibi dışarılarda bir yerde, bir gün onu bulacak,” diyerek tahminde bulundu Kerry. “Muhtemelen bastonu elinde, çocukları bahçesinden kovuyordur.”

Lara cevap vermek için ağzını açmıştı ki bir yokuşu çıkıyorlarken Murphy’nin iniltileri daha da arttı.

“Hayır olamaz,” dedi Kerry gitgide artan havlama seslerini duyunca. Köşedeki lambaya yapıştırılmış el işi kağıdını gösterdi. Üzerinde şu yazıyordu:

BELLA’NIN DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ BU TARAFTA

Lara’nın midesine aniden bir ağrı girdi. Murphy arabanın camlarını tırmalamaya başladı.

Havlama sesi gitgide artıyordu.

Bağırان çocukların ve patlayan balonların sesini duyduğu an Lara bir hışımla arabanın kapısını açtı.

“Geç kaldım, özür dilerim.” Lara elindeki buruşuk mendille alnındaki teri sildi. Veteriner kliğinin önünde arkadaşı Jason ile buluşmuştu. “Titus anaokulu partisi basmış.”

Jason’ın ağzı açık kalmıştı. “Çoban köpeği mi?”

Lara onaylarcasına başını salladı ve muayene odalarına kadar Jason’ı takip etti. “Bu sabah Kerry’nin elinden kaçmış ve bir Disney prenses evine kadar koşmuş. Her yerde ufacık çocuklar var tabii. Tam bir felaket.”

“Herkes iyi değil mi?” diye sordu Jason plastik bir bardakla kahve ikram ederken.

“Partideki midilliyi korkuttuğu zor dakikalar olmadı değil. Ta ki Kerry’yeri ona takıp, çocukların onu sürmesine izin verene kadar. Sonrasında partinin yıldızı olmuştu bile. Hatta partideki annelerden biri bana kartını verdi. Yeni ailesini bulmuş bile olabilirim.” Kahveden bir yudum aldı. “Teşekkürler.”

Jason kapıyı açarken sesini alçalttı. “Ani hareketler yapma. Zavallı köpek gerçekten de katatonik.”

Lara, bir deri bir kemik kalmış, kızıl renkli, odanın bir köşesinde kaşınan köpeğe baktı ve “Ayyy,” dedi. Selamlaşmak için avucunun içini köpeğe uzattı, köpek ise geri çekilip başını öne eğdi.

“Komşum bahçesinde terk edilmiş olarak bulmuş,” diye bilgilendirdi Jason. “Sanırım kiracılar taşınırken onu götür-

memişler. Çok ufak— Sanırım dokuz ile on iki ay arasındadır. Tabii ki kısırlaştırılmamış. Muhtemelen hayatının çoğunu zincire bağlı halde geçirmiş.”

“Hadi ya.” Lara köpeğin derisine yayılmış açık yaraları incelemeye koyuldu. “Bunlar kazada mı olmuş yoksa derisinde mi bir sorun var anlamak güç.”

Jason, Lara'nın yanında belirdi. “Bu yüzden vadi humması geçirdiğini düşünüyordum. Fakat sonuçlar bir iki gün sonra ancak belli olur.”

Lara köpeğin kafasını sıvazlamaya başladı, biraz geri çekildi ve şöyle dedi: “Bu iyi çocuk hem çok tatlı hem de biraz sorunlu. Şansa bak, ben de sorunları severim.”

Köpek arkasını döndü ve kuyruğunu Lara'ya sürtmeye başladı.

“Hemen de âşık oldu. Feromonların ona domuz pastırması gibi kokuyor olmalı.”

Lara bir kahkaha patlattı. “Kes şunu —utanıyorum!” Bu köpeğin bir isme ihtiyacı var. Bu şerefe nail olmak ister misin?”

İkisi de köpeği tepeden tırnağa incelediler. Köpek ise onlara bakmıyordu bile. Jason uzun süre düşündükten sonra “Linus ismine ne dersin?” diye sordu.

“Kulağa hoş geliyor. O zaman adı Linus olsun.”

Jason, Lara'nın kaşlarını çattığını fark etti. “Endişeli görünüyorsun.”

Lara yavaşça, derin bir nefes aldı. “Endişeli değilim.”

“Sen köpeği alabilir misin? Biliyorum artık çok fazla olu-

yorum fakat barınağın birine terk edemem. Bu tiple asla kimse almaz onu.”

“Hiç sorun değil,” dedi Lara kendinden emin bir şekilde. “Dalga mı geçiyorsun? Gömülü dişi, kangrenli bacağı olan Dalmaçyalıyı hatırlıyor musun? Ona kıyasla, bu hiçbir şey.”

Lara beraber kurtardıkları aç, yaralı ve derin bir şekilde travma geçirmiş köpeklerden bahsetti bir süre.

Jason konuşma sırasının kendisine gelmesini sabırla bekledi. “Vadi humması ciddi bir hastalık. Sağlığı hakkında herhangi bir şüphen varsa eğer—”

Lara köpeği okşadı ve doğruyu itiraf etmeye karar verdi. “Aslında köpek konusunda değil, erkek arkadaşım konusunda tedirginim.”

“Neden? Bağışıklık sisteminde bir sorun mu var?”

“Hayır fakat yeni bir köpek, artık tabiri caizse sabrını taşıran son damla olacak.” Jason’a; Evan, Maverick, pasta, duvar ve hayali nişan yüzüğü ile ilgili özet geçti. “Köpekleri seveceğini iddia ediyor fakat yine de bilmiyorum.”

Jason şaşırmişti.

“Ne?” diyerek konuşmaya zorladı Lara.

“Buraya ‘çocukları’ ya da ‘karısı’ için yavru köpek almaya gelen bir sürü eş var ve çoğu, köpekleri masraftan başka bir şey olarak görmüyor. Bu dediğimi unutma. Köpekleri değiştirebilirsin fakat erkekleri pek de değil.”

Bölüm 4

“Doğum günün kutlu olsun!” Evan elinde bir buket taze gülle kapıda karşıladı Lara’yı. Öptü ve suratını ekşiterek geri çekildi. “Neden pamuk şeker ve köpek kakası gibi kokuyorsun?”

“Hiç sorma.” Eve yeni bir köpek getirmişken Titus ve doğum günü partisi hikâyesinden bahsetmenin iyi bir fikir olmadığını düşündü. “Uzun bir duş alıp hemen yatmak istiyorum. Fakat önce...” Evan’ın elini tuttu ve garaja kadar götürdü. “Yeni üyemizle tanışmaya hazır mısınız?”

“Hayır, olamaz.” Arabanın bagajına kıvrılmış, tüyleri dökülmüş köpeği görünce Evan’ın suratı düştü. “Yine mi!”

Lara, Evan’ın elini sıkıca tuttu. “Bu Linus. Çok akıllı bir köpek.”

Evan elini çekti ve bordo Arizona Cardinals tişörtünün üstünde kollarını göğsünde birleştirdi. “Daha kaç tane köpeğimiz olacak? Birileri görse köpek biriktiriyorsun sanacak.”

“O birileri köpek kurtarma işinde hiç çalışmadı.” Lara yaramaz köpeği arabadan çıkardı. “Bu geçici bir şey. Kısa sürede ona yeni bir yuva bulacağım.” Cebinden ödül çıkardı ve Linus’u garajdan çıkarana kadar önüne doğru attı.

Evan’ın ifadesi yumuşamıştı. “Çok aptal görünüyor bu.”

“Evan!”

“Ne? Bu iyi bir şey! Aptal olanlar çok sorun çıkarmaz. Ne kadar aptal o kadar iyi. Bu benim hayat felsefem.”

Lara pis bir bakış attı. Zavallının üstüne çok gitme. Veteriner asistanı onu terk edilmiş halde bulmuş. Ne yemeği, ne suyu ne de bir korunağı varmış. On iki saatte kendine gelebilmiş.”

Lara duvara yaslandı ve hafif bir inilti çıkardı. Evan eve girip diğer köpekleri bahçeye çıkarmaya çalışırken Lara, Linus’a metal bir kase içinde köpek maması ve konserve yiyecek verdi. Köpek, yemeği o kadar hızlı mideye indirdi ki, az kalsın boğuluyordu.

“Hadi,” dedi Lara köpek kafesini koridordan sürüklerken. “Biraz dinlensin. Sonra diğerleriyle tanıştıracamız.” Çamaşır dolabından kafesin altına sermek için temiz havlu aldı. Tatlı söz ve rüşvet ile Linus’un kafese girmesi hiç de zor olmadı.

İşini bitirdikten sonra doğruldu ve tüm dikkatini Evan’a verdi. “Günün nasıl geçti?”

“Seninkinin yanında solda sıfır kalacak.” Evan Lara’nın ayağa kalkmasına yardım etti, çalışma odasından dışarı çıkardı ve dış kapının hemen yanında duran yeni karton kutuları gösterdi. “Kurye doğum günü ganimetlerini bıraktı az önce.”

Lara, Evan'ın çakısını kaptığı gibi karton kutuyu kenarlarından kesmeye başladı. Kutunun içinde muazzam bir şekilde paketlenmiş ve kaplanmış, üzerine kurdele ve bir kart iliştilirilmiş hediye paketi vardı. Kart üzerinde şöyle yazıyordu:

Doğum gününün kutlu olsun, Lara.

Sevgilerle, annen.

“Pahalı görünüyor.” Evan, Lara'nın saten kurdeleyi açışını ve çiçekli ambalaj kağıdını yırtışını izledi.

“Eminim öyledir.” Annesinin kutunun içindekilerle hiç ilgilenmediğine adı gibi emindi. Annesi ne kurdeleyi kendi yapmıştı ne kartı kendi doldurmuştu. Justine her şeyin güzel, kusursuz ve kıskançlık yaratıcı görünmesini isteyen meşgul bir kadındı. Kesin lüks bir butikteki satış müdürünü aramış, ne tür hediyeler istediğini ana hatlarıyla anlatmış ve oradaki çalışanlardan birinin seçip teslimatını yapmasını istemişti.

Kutunun kapağını kaldırınca kenarında kocaman tasarımcı logosu bulunan, metallerle süslenmiş buzağı derisinden bir çanta gördü içinde.

Gayet hoştu. Klasik bir seçimdi. Geçen sene gönderdiği çantaya olan benzerliği ise çok esrarengizdi. Hani şu agresif Weimaraner kırması köpeğin salondaki masadan kapıp ayrılık kaygısı nöbeti sırasında paramparça edene kadar kemirdiği çanta.

Justine insanlara istediklerinden çok sahip olmaları gerektiğini düşündüğü türde hediyeler verirdi. Kızına gelince ise çok daha fazla abartıyordu. Noeller ve doğum günleri için, el boyaması ipek fularlar, değerli taşlarla süslenmiş topuklu sandaletler, İtalyan kaşmirleri alıyordu. Lara tüm bu

pahalı hediyeleri köpeklerinin çiğnemesinden ya da üzerine tüylerini dökmesinden korktuğu için dolabının tepesinde kutuların içinde saklıyordu.

Karşılığında Lara annesine mum, yemek kitapları gibi genel ve kullanışlı hediyeler alıyordu. Justine hediyeleri içtenlikle kabul etse de ikisi de bu hediyelerin karanlık bir dolap rafına mahkum olacağından adları gibi emindiler.

“Hoşuna gitmedi mi?” Lara kutusunda zarifçe duran çantaya öyle boş bakıyordu ki Evan onu dürtme ihtiyacı hissetti.

“Hayır, çanta harika.” Elini çantanın yumuşak ve soğuk derisinde gezdirdi. “Bunu kullanmaya cesaret edemem ki. Bin sekiz yüz dolar falandır bu.”

“Bu çanta mı?” Evan inanamıyordu.

“Annemdeki çanta koleksiyonu bir evi rahat satın alır,” dedi Lara. “Bu tür sosyetik şeyler hep böyle pahalıdır zaten. Bana geçen sene aldığı Prada çantaya ne oldu biliyor musun?”

“Köpeklerden biri mi hırpaladı?” diyerek tahminde bulundu Evan.

“Agresif olan,” diye doğruladı Lara. “Eve geleli daha iki gün olmuştu. Çantanın yarısını yemişti. Gece boyu da kusup durmuştu.”

Evan bahçede dolaşan köpeklere göz gezdirdi. “Bin sekiz yüz dolarlık o şeyi her gün her an yanında taşısan iyi edersin. Hatta gece yastık olarak da kullanmalısın. Günlük kıyafet fiyat oranını en üst düzeye çıkarabilirsin.”

Lara kutuyu kapadı ve yanına koydu. “Anneler Günü’nde

görmeye giderken takarım bu çantayı.” Dikkatini diğere kutuya verdi. Bu diğere kıyasla daha büyüktü.

“Aman Tanrım. Tatlım, bak!” Siklon teknoloji ve Hepa filtreli kocaman mor şeye baktı. “Hayallerimin elektrik süpürgesi.”

Köpek tüyü toplamak için aradığı süpürge tam da buydu. Çanta kadar pahalı olmasa da sahip olmayı istediğı şey buydu.

Sonra kartı okumaya başladı.

Doğum günün kutlu olsun La-la. Sen her zaman benim küçük kızım kalacaksın.

Sanki canı çok yanmış gibi kâğıdı elinden düşürdü. Evan kâğıdı yerden aldı ve şaşkınlıkla Lara’ya baktı.

“Hayır olamaz.” Ayağı kalktı ve süpürgeye olabildiğince uzaklaştı. “Bu adam bu sefer ne istiyor?”

“Belki de sadece doğum gününü kutlamak istemiştir?” diyerek tahminde bulundu Evan fakat bu dediğine kendisinin de inanmadığı çok açıktı.

“Evet. Kesin öyledir. ‘Sen her zaman benim küçük kızım kalacaksın?’ diyerek sinirlendi Lara.

“Dyson marka elektrikli süpürge mi? Kesinlikle bir şey istiyor. Büyük bir şey.”

Evan karşı çıkmaya çalışmadı. Kendisi de tuhaf bir ailede büyümüşü. Annesi her gün öğle yemeğini beslenme çantasına koyardı. Babası ise Küçükler Ligi takımında koçluk

yapıyordu. Ve yemeklerini birbirlerine uzatıp günlerinin nasıl geçtiği hakkında sohbet etmeden yemek masasında dua etme alışkanlıkları vardı. Uzun süre babasından haber alamadığında ilk adımı atıp babasını araması konusunda Lara'ya ısrar ederdi. Tabii bu ilk çıktıkları zamanlardaydı. Sonra Lara'nın babası, Gil, Lara ve Evan'ı Şükran gününde dağ evinde olmaları için daha ağustosta çağırmaya başlamıştı. Gil hep birlikte yemek yapan ve yiyen bir aile imajı yaratmıştı ki Lara en sonunda kabul etmişti. İş takvimini ayarlamış, köpeklere göz kulak olacak birini bulmuştu. Lara bir gece önce bavulunu hazırlarken Gil aramış ve tatilini yeni kız arkadaşının ailesiyle geçirmeye karar verdiğini söyleyerek özür dilemişti.

Evan ise hemen markete koşmuş ve son donmuş hindiyi alabilmek için göğüs göğüse bir mücadele vermişti. On iki saat boyunca yemek pişirdiği o gün, bir daha da Lara'ya babasını araması konusunda baskı yapmamaya karar vermişti.

Lara elektrikli süpürgeyi kutusuna bıraktı, markasına dik dik baktı. Evan arkasından yaklaştı, Lara'ya sarıldı ve çenesini Lara'nın başına koydu. Hiçbir şey söylemeden ona öylece sarıldı.

Lara, Evan'a yaslandı. "Tek istediğim hediye buydu fakat ondan gelecek bir hediye de istemiyordum."

"Biliyorum," dedi Evan ve Lara'nın şakaklarını öptü. "Fakat bu senin doğum günün ve ben cömert hissediyorum. Ne istersin söyle, belki şansın döner."

Lara altı dudağını ısırdı. "Şey, veteriner eğer vadi humması geçiriyorsa Linus'm ameliyat olabileceğini söyledi."

Evan bir süre duraksadı. “Köpek ameliyatı. Doğum günün için istediğin şey bu mu?” dedi.

“Evet.”

“Bilirsin, çoğu kadın mücevher ve mum ışığında bir yemeği tercih ederdi.”

“Ben o kadınlardan değilim.”

Evan iç geçirdi ve geri çekildi. “Bunun farkına varmaya başlıyorum.”

Bölüm 5

Lara ertesi gün horlama seslerine uyandı. Arkasını döndü ve kolları Evan'ı aradı fakat kafasına tüylü bir şeyler değiyordu. Maçerick, Rottweiler kırması kocaman köpek, yanına uzanmıştı. Köpeğin koca kafası yastık üzerindeydi. Maçerick genellikle yatağın altındaki halıda uyurdu fakat Evan erkenden kalkıp işe gitmiş olmalıydı.

Yatakta doğruldu ancak bu Spaniel cinsi, biri kahverengi biri beyaz renkli; Rufus, Raggs ve sinir hastası beyaz fino köpeği Zsa Zsa'nın beklenti içine girip yatakta hoplayıp zıplamaya başlamalarına neden oldu.

“Tamam, tamam,” diye mırıldandı. “Kahvaltı geliyor, sizi yaramazlar.”

Linus hâlâ çalışma odasındaki kafesinde uyuyordu fakat kapının girişinde boş bir kase vardı. Büyük bir ihtimalle Evan köpeğe yemek verip kafesinden çıkarmış olmalıydı.

Çalışma odasının kapısını kapayıp köpeğin biraz daha

uyumasına izin verdi. Rodezya ridgeback köpeği ve bir Rottweiler'ın hakimiyet kavgası daha kahvesini bile içmemişken isteyebileceği son şeydi.

Koridorda yürürken esnedi ve gözlerini son uyku kalmıntılarında arındırmak için ovuşturdu. Köpekler yaklaşık 2,8 saniyede kahvaltılarını bitirmişlerdi ama yine de Lara'ya daha fazla yiyecek bekler gibi baktılar.

“Unut gitsin,” dedi ve cam kapıyı açarak köpekleri dışarı çıkardı. Daha sonra da hepsini yatak odasına götürdü ve çalışma odasına Linus'u uyandırmak için geri döndü. Köpeği tatlılıkla kandırdı ve köpek sonunda ayağa kalktı, Lara'yı mutfağa kadar takip etti ve avluya doğru tuhaf bir şekilde yürümeye başladı.

Lara duvara yaslandı ve köpeği incelemeye koyuldu. Bu büyük kızıl renkteki köpek betonun bitip çimlerin başladığı noktadan ilerisine gidemiyordu nedense. Muhtemelen çim onu korkutuyordu. Ya çime basmaya alışkın değildi ya da bahçeye çıkmanın sonucunun bir yere bağlanma ya da zincirlenme olacağını düşünüyordu.

Evet, Linus'un iyileşmesi için uzun bir süreç onu bekliyordu. Eğitim, ameliyat ve şefkate ihtiyacı vardı.

Hayvan kurtarma tüm enerjinizi ve vaktinizi alabilir, banka hesabınızı kurutabilir. Fakat Lara hayvanlarla çalışırken çok iyi hissediyordu. Başarılı olduğu tek alandı bu. Annesinin karşı çıkmalarına rağmen.

Lara'yı Scottdale'in en prestijli okullarına yazdıran Justine'in tek isteği kızının Kaliforniya'daki oldukça pahalı özel üniversitelerden biri olan Pepperdine Üniversitesi'ne

gitmesiydi. Lara'nın uzmanlaşacağı alan işletme ya da muhasebe olacaktı. Okuldan sonra birkaç yıl şirket denilen köpekbalığı havuzunda dış göstermeyi öğrenip ardından da Stanford Üniversitesi'nde işletme yüksek lisansı yapacaktı. Sonrasında Lara'nın miras olarak alıp Redken ve Aveda gibi küresel bir güzellik markasına dönüştürüleceği Justine'in güzellik merkezleri zincirine geri dönüp staj yapacaktı.

Her yaz Lara'nın arkadaşları Avrupa'ya tatile giderken ya da şirket stajlarına katılırken, Lara Coterie Spa ve Güzellik merkezinde çalışıyordu. Saç ürünlerinin sergilenen kutularının üstlerini temizliyor, yerlerin ve tuvaletlerin temiz olup olmadığını kontrol ediyordu. Daha sonraları ise görevi resepsiyonda telefonlara cevap vermek ve randevuları ayarlamak olmuştü.

Her zaman Justine'in de dediği gibiydi. "Resepsiyon işlemin öğrenildiği yerdir. Teslimat yapanlarla tanışır, ürün tedarikçisiyle konuşur, müşterileri yakından tanır ve çok yetenekli, her zaman takip edilmesi gereken çalışanlardan nasıl bir takım oluşturulacağını öğrenirsin."

Böylece Lara plan ve çizelgelerle baş etmeyi, kâr-zarar tablolarını değerlendirmeyi ve satıcı firmalardan teslimatların vaktinde yapılmasını kibarca ancak kesin bir dille istemeyi öğrenmişti. Justine ana kata pek gelmese de çalışanların hepsi Lara'ya aileden biri gibi -özellikle de tuhaf ancak sevimli bir küçük kız kardeş gibi- davranmışlardı.

Saç modeli tasarımcıları ve esteticianlar Lara üzerinde 'cilt bakımı deneyleri' yapmış, mesai sonralarını nasıl değerlendirdiklerinin hikâyeleriyle Lara'yı şaşırtmaya çalışmış-

lardı. Evet, güzellik merkezi çalışanları, hormonal anlamda hırçın, kuaför özürlü bir kızı aralarına almaktan çok mutluydular.

Müşteriler ise ayrı bir hikâyeydi.

Lara çalıştığı ilk güzellik merkezine adım atar atmaz, çok belirgin bir müşteri tipiyle karşılaştı. Zengin, moda öncüsü ve gösteriş yapma eğilimli. Bankada şişkin bir hesapları olan genç moda öncüleri bronz, sıkı vücutlarını ve uzun platin rengi saçlarını güzelleştirmek için akın ederlerdi. Çoğu zaman Lara'yı görmezden gelir fakat Lara ile bakışları birleşince, sinir olma ve acıma karışımı bir duyguyu açığa vururlardı. Lara her zaman gülümser, devasa tasarımcı çantalarını almayı ve mücevherle süslü köpekleri için bir kase su getirmeyi teklif ederdi.

Papillion, Coton de Tulear, Japon Chin, Havanese. Tüm bu köpekler Louis Vuitton bir çantaya kolayca sığabilirdi ve çoğu köpek sahibinin stilini tamamlamak amacıyla giydirilmişti. Kızlar küçücük tatlı köpeklerden hoşlanıp kendi ojeleriyle aynı tonda oje ile onların tırnaklarını boyama gibi bir modayı takip etme amacıyla anlık bir hevesle satın almışlardı köpekleri. Fakat köpekler büyüdükçe, tüy döktükçe ve Louis Vuitton çantanın sapını emip kemirmeye başlayınca, sahiplerinin şefkati de yok olmuştu.

“Of, çantama kakasını yapıp duruyor.”

“Bahar tatilinde Cabo'ya gideceğim fakat tatil köyü evcil hayvana izin vermiyor.”

“Yeni erkek arkadaşım ufak köpekleri sevmiyor.”

Manşetlerden adı düşmeyen sosyeteden birisi minicik

fino köpeğini Lara'nın kucağına bırakıp "Ben hemen yandan kahve alana kadar Enzo'ya göz kulak olur musun?" dedi.

Bir daha da geri dönmedi. Gün sonunda Lara, üzerine kalan köpeği bir geceliğine ödünç almaya hiç kimseyi ikna edemedi.

Dayanamayıp tüm kapıları kilitledi, ışıkları kapadı ve annesinin ofisini aradı.

"Evet," dedi Justine. Sesi ne memnun ne de memnuniyetsizdi. Her zamanki gibi iş kadını haline bürünmüştü.

Lara da aynı havaya bürünmeyi denedi. Durumu olabilirdiğince özetlemeye çalıştı. Justine için zamanın para demek olduğunun yeterince farkındaydı.

Justine sinir ya da şaşırma ifadeleriyle hiç vakit kaybetmedi. "Köpek şimdi nerede?"

"Burada, yanımda." Fino köpeği sanki her söyleneni anlıyormuş gibi Lara'nın ayağına kıvrıldı. "Adı Enzo."

"Kim bıraktı?"

Lara bırakan kişinin ismini bulabilmek için randevu defterini inceledi.

"Kristi Spillane."

"İrtibat numarası var mı?"

"Evet. Defalarca aradım. Telefonu açmayınca da sesli mesajlar bırakmak zorunda kaldım."

"Kristi Spillane" diye mırıldandı annesi. "Ne kadardır bizim müşterimiz?"

"Sanırım bugün ikinci kez geliyor."

"Kim ona referans olmuş?"

Justine sosyal kayıtları da finansal kayıtlar kadar titiz bir biçimde tutuyordu. Lara klavyenin bir tuşuna basarak referans kişilerini öğrenebilirdi. “Bianca Altisanti.”

“Bianca geçen yıldan beri bize bir sürü yeni müşteri getiriyor,” dedi Justine. “Bir yanlış anlaşılma yüzünden onun canını sıkmak istemem.”

“Ama anne, kız kahve almaya gidiyorum diye gitti ve gidiş o gidiş.”

“Belki acil bir durum çıkmıştır,” dedi Justine. “Panik yapma. Yemek ve su verip köpeği bir geceliğine depoya koy. Her şey yoluna girecek.”

Lara'nın nefesi kesildi. “Onu tüm gece burada bırakmam.”

“İyi o zaman yatmaya eve gel ama köpeği dışarı bırak.”

“Anne, olmaz. Bu insanlık dışı.”

“Sorunumuz bir insan değil, köpek.”

Annesi konuşmayı kafasında bitirmişti bile. “Köpeğe havalardan ufak bir yatak yap ve çabucak eve gel.”

“Bunu yapamam.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü korkar! Burada tek başına kalamaz ki! Ne olup bittiğini bile anlamaz.”

“Kes artık. Bianca'ya birazcık benziyorsa bu köpek, onun gibi aptalın tekidir. Nerede olduğunu anlaması bile on iki saatini alır.”

“Bu gece bu köpeği asla depoda bırakmam.”

“Önerin ne o zaman?”

“Bu gece” bizimle kalsa. Beacon diğer köpekleri zaten çok seviyor. Ona arkadaş olur hem.”

“Kesinlikle olmaz. Ev için, mobilyalar için o kadar masraf yaptım ve başka bir havyan yüzünden mahvolmasına göz yummayacağım.”

Lara annesinin son yirmi yıldır yaptığı tüm fedakârlıkların farkındaydı. Justine her şeyden vazgeçmişti —gençliğinden, sosyal hayatından, ânı yaşamaktan. O yüzden kendine başkalarını şımarttığı bir dünya yaratmıştı. Bunlar tabii ki Enzo’nun hatası değildi. Enzo da Lara gibi kendi tercihleri ne olursa olsun belirli bir kalıba bürünmek ve ona göre davranmak zorunda olduğu bir hayata mahkumdu.

“Ve gayet de şekerdi.”

“Tek bir gece,” diyerek Lara annesine yalvardı. “Köpeğin evde olduğunu fark etmeyeceksin bile.”

“Kulaklarını aç,” diyerek bağırmaya başladı Justine. “Hayır diyorsam hayır. Israrların karşısında pes edip zayıf bir anlamda Beacon’ın evde kalmasını kabul ettim ama bu sefer fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Lara’nın büyük kartları oynamaktan başka seçeneği kalmamıştı. “Peki ya gece depoda başına bir şey gelirse? Ya bir şey yer ya da bir yere sıkışıp zarar görürse?” Ya *ölürse*? Kristi ve Bianca’ya nasıl açıklama yapmayı düşünüyorsun? Referans oldukları tüm o kızlara?”

Justine cevap vermedi.

“Ya da ne bileyim *dava açarlarsa*? Korkunç bir reklam olurdu. Tek bir gece, anne. İşe yaptığın bir yatırım gibi düşün.”

Justine kesik kesik kahkaha attı. “Satış becerilerini çok geliştirmen lazım.” Fakat yumuşamıştı. Enzo’yu lüks bir semt olan Paradise Valley’deki tek katlı ufak eve getirdi. Beacon sanki uzun süredir görmediği kardeşini görmüş gibi karşıladı Enzo’yu.

Kristi bir daha geri dönmedi. Lara iki gün boyunca gönderdiği on beş mesaj sonunda ona ulaşabildiğinde telefon bağlantısı kopmadan önce taşınma, evcil hayvanlara izin verilmemesi türü şeyler gevelemişti.

Lara annesini durumu anlatmak için aradığında “Ve bana bunları şimdi mi anlatıyorsun?” diye sordu Justine. “İkinci bir köpeğe hayır dedim ve bu konuda ciddiyim. İşten eve gelirken bir barınağa bırak onu.”

Lara’nın nefesi kesildi ve fino köpeğini göğsüne yaklaştırdı. “Sahipsiz hayvanlar barınağına mı?”

“Evet, sahipsiz hayvanlar barınağına. Minicik, safkan ve sevimli. Kahvaltı vaktinden önce evlat edinilmiş olur.”

“Yapamam.”

“Yapacaksın.”

“Ama anne—”

“Hayatta böyle ilerleyemezsin Lara. Diğer insanların sorunlarını üstlenemezsin.”

Lara Enzo’ya baktığında sorun görmüyordu. Potansiyel görüyordu. “Bizde kalsın demiyorum. Sadece iyi bir yuvaya gitsin istiyorum. Ona iyi bir aile bulabilmem için bana zaman tanı.”

“Benden bunu isteme. Yemek, kalacak yer, alabileceğin en iyi eğitim. Hepsini verdim ben sana.”

Lara zorlukla yutkundu. Annesinin sözlerindeki doğruluğu inkâr edemezdi fakat kendi kalbini de inkâr etmesi mümkün değildi. “Sadece bir hafta, anne. Lütfen?”

“Tamam,” dedi Justine sesi kısılarak. “Ama bu son genç bayan. Yaz boyunca benden tek bir şey istediğini duymayacağım.”

“İstemeyeceğim. Teşekkür ederim.” Lara dıraksadı. “Seni seviyorum, anne.”

Justine buna cevap vermedi. “Tek bir pire görürsem, hemen sahipsiz hayvan barınağına kendim götürürüm,” dedi ve telefonu kapadı.

Üç gün sonra darmadağın kahverengi saçlı siyah güneş gözlüklü orta yaşlı bir kadın güzellik merkezine adım attığında Lara havlu tedarikçisini arıyordu.

Lara daha merhaba demeden “Özür dilerim,” dedi kadın. “Randevum yok ama saçlarımı kestirmeyi umuyordum.”

Lara randevu defterine göz gezdirdi. Kuaförler gün boyunca doluydu. “Tabii ki. Eğer bana birkaç dakika verirseniz, araya sıkıştırmaya çalışacağım.”

Yalvarma, rüşvet ve tehditle geçen beş dakikanın sonunda Lara kuaförlerden birini ikna etmeyi başarmıştı. “İyi haberler getirdim,” dedi karşıdaki kadına gülümseyerek. “Tasha yirmi dakika içinde sizinle ilgilecek. Ne yaptırmak isterdiniz?”

Kadın karmakarışık haldeki küt saç modelinin uçlarını gösterdi. “Hiçbir fikrim yok. Sadece bir değişikliğe ihtiyacım var.” Gözlüklerinin altından yaşlar akmaya başladı.

Lara hemen peçete uzattı. “Tasha harikadır. İyi ellerde olacaksınız.”

“Üzgünüm,” dedi kadın ve peçetelerle gözlerini kuruladı. “Sadece... Geçen hafta annemi kaybettim. Dün de kızım üniversite için evden ayrıldı. Ağlamayı kesemiyorum.”

“Sorun değil,” dedi Lara sakin bir ses tonuyla. “Spada zaten çoğu insan ağlar. Limonlu su ya da yeşil çay getirmemi ister misiniz?”

“Kendimi toparlamam lazım. Lavabolar nerede?”

Lara daha yön tarif etmemişken Enzo masanın altından zıpladı ve köşeye kaçtı. Tam da kadına doğru koştu ve sandaletlerini koklamaya başladı.

“Aman Tanrım! Sen ne tatlı şeysin böyle?” Kadının ağlaması durmuştu ve köpeğe merhaba demek için dizlerinin üstüne çöktü.

“Özür dilerim,” dedi Lara ve ayağa kalktı. Kadın gözlüklerini çıkarıp gülümseyerek Lara’ya baktı. “Küçük bir kızken benim de böyle bir köpeğim vardı. Taffy isimli bir fino köpeği. Ah, çok sevmiştim onu.” Dikkatini yanaklarından göz yaşlarını yalayan Enzo’ya verdi.

İki saat sonra kadın hem yeni bir köpekle hem de kızıl renkli kısa bir saç modeliyle eve dönmüştü. Böylece Lara kimliğini bulmuş oldu: köpeklerle insanların arasını yapan, uygun olanları bir araya getiren farklı tür bir çöpçatan.

Cak cak sakız çiğneyen, spreyle bronzlaşan kendini beğenmiş tipler için haberleri yayan bir çeşit gizli dergi falan olmalıydı; çünkü çok kısa bir sürede Lara, ufacak köpekleri elden çıkarmak için gittikleri popüler adres oluvermişti.

“Oda arkadaşımın alerjisi var.”

“Hayvan yetiştiricisi yaklaşık iki kilo olacağını söylemişti ama şimdiden altı kilo oldu ve çantamda çok yer kaplıyor.”

“Hafta sonu için göz kulak olur musun? Pazartesi gelip alacağım, yemin ederim.”

Lara ilk başlarda köpek sahipleriyle orta yolu bulmaya çabalamıştı. Fakat Lara “Yavruşumu çok seviyorum *ama...*” ile başlayan her cümlenin, doğumundan beri ayakları yere hiç değmemiş, korkmuş köpeklere kollarını açışıyla biteceğinin farkına varmıştı.

Hayvanların öldürülmesine karşı barınaklarda gönüllü olarak çalışmaya başladı. Kimsenin vakit ayıramadığı köpekleri yıkıyor ve gezdiriyordu. Cumartesi sabahları itaat kursları veren bir evcil hayvan dükkânı buldu.

Eğitimci Shawna bir köpeği hayatta tutmak için gereken her şeyi Lara’ya öğreten kişiydi. *Bir kere söyle ve ciddi ol. Tolere etmeye rıza göstereceğin davranışla karşılaşırısın. İçten içe ödün patlarsa da korkunu belli edemezsin.* Lara’nın daha önce hiç akıl hocası olmamıştı. Fakat köpeklerine belirlediği tüm amaçlar için çok çaba gösterdi. Tabii kendine de bazı hedefler belirlemişti. Ve yaz sonunda beş köpek için yuva bulmuş ama cüzdanını da boşaltmıştı.

Lara uzmanlaşma alanını biyoloji olarak seçti, Scottdale güzellik salonu yerine Deniz Dünyası’nda deniz memelilerini eğitme tekniklerini ve film stüdyoları hayvan eğitimcilerini incelemek amacıyla okul tatillerinde Los Angeles’ta kalmaya karar verdi. Böylece Justine’in tüm planları suya düşmüş oldu. Köpeklerle baş etme becerileri katlanarak art-

sa da insanlarla baş etme becerileri daha da kötüye gitmişti.

“Bundan bir servet kazanmayacağım. Kimse bu işi para için yapmıyor,” dedi Lara. “Fakat benim hayattaki amacım bu.”

“Senin amacının ne olduğu kimin umrunda?” diye dalga geçti Justine. “Sen benim kaş almaktan ya da sarı röfle atmaktan çok derin bir ruhsal tatmin mi yaşadığımı sanıyorsun? Amacını değil parayı takip et.”

Mezuniyet itibariyle Lara ne aşk hayatını ne de staj deneyimlerini annesine anlatmaması gerektiğini öğrenmişti, çünkü Justine her zaman aynı şeyi söylüyordu; “Erkeklerle güven olmaz. Sadece kendine güvenebilirsin bu hayatta.”

Ve şimdi kendisiyle evlenmek isteyen harika bir erkekle yaşıyordu. Annesinin yanıldığını kanıtlamıştı. Mutlu ve başarılı hissediyordu. Fakat neden sürekli gergin ve endişeliydi?”

Cam kapının diğer tarafında suratında endişeli bir ifadeyle duran ve içeri girmek isteyen Linus’a “Tamam, tamam,” dedi acıyarak. “Bir gün oraya çıkmak için yalvaracaksın. Bekle ve gör.”

Kapıyı açar açmaz Linus içeri kaçtı. Onu daha önce bu kadar hızlı görmemişti. Kafesine döndü ve derin bir şekilde iç çekerek uykuya daldı.

Lara mutfığa geri döndü, saate baktı; günün ilk randevusuna gitmeye daha iki saati vardı. Kot pantolonunu giydi ve köpeklere “Park,” diye fısıldayarak ortamı bir karmaşaya çevirdi.

Linus dışında herkesin tasmaşı takılmış ve altmış saniyeden kısa sürede arabaya bindirilmişlerdi.

Park dört kilometre uzaktaydı. Köpekler yol boyunca camlara salyalarını akıttılar. Lara radyoyu açtı ve bağıra bağıra şarkılar söyledi. Nakaratlarda Rufus havalayarak eşlik bile etmişti.

Parka geldiklerinde köpeklerin tasmalarını çıkarmakla o kadar meşguldü ki, yanına yaklaşan kadını fark etmedi. Mükemmel makyajlı zarif bir sarışındı yaklaşan ve suratında kendinden emin bir gülümseme vardı.

“Siz Lara Madigan mısınız?”

“Yine bir otopark tuzağı mı? Lara başını kadına doğru çevirince kadının arkasında kameralı bir adam gördü. “Evet” demeden arabasına daldı ve biber gazını çıkardı.

“Sizinle tanışmak benim için bir zevk. Ben Claudia Brigh-
tling. Kanal 3’teki sabah programının sunucularından biri-
yim. Biz de sabahtan beri sizi bekliyorduk.”

Bölüm 6

“**B**unlar sizin köpekleriniz olmalı.” Maverick tasma-sını kadının dizlerine vurup dururken ve Zsa Zsa da koyu gri pantolonunun ağını koklamaya çalışırken, harika bir şekilde giydirilmiş sunucu istifini bozmadı.

“Evet.” Lara köpekleri tek tek tanıttı. “Maverick, Rufus, Raggs ve pek de hanımefendi gibi davranmayan Zsa Zsa.” Zsa Zsa’yı tasma-sından çekti ve “Otur,” dedi.

Zsa Zsa oturdu.

Lara köpeklerin koştuğu çitlerle çevirili alana doğru yürüdü. “Anladığımdan emin değilim. Beni beklediğinizi mi söylediniz az önce?”

“Erkek arkadaşınız söylemedi mi?”

Lara’nın kafası her geçen dakika daha fazla karışıyordu. “Hayır, Evan Kanal 3 sabah programı hakkında hiçbir şey söylemedi.” Kameraya baktı. “Şu şey açık mı?”

Claudia hayır anlamında kafasını salladı. “Endişelenme.

Seni çekmiyoruz. Program için parkın görüntülerini çekmek istemiştik. Ve evet, bu sabah evini aradığımda Evan'la konuştum. Her cuma sabahı buraya geldiğini söyledi. Biz de bir taşla iki kuş vuralım dedik. Gelecek hafta programa çıkmak istersin diye umuyoruz.” Muhabirin mesafeli ifadesi samimi bir gülüşe dönüştü. “İletişim bilgilerini Peter Hoffstead'ten aldık,” dedi.

“Murphy'nin sahibi mi?”

“Evet.” Claudia'nın yanakları kızarmıştı. “Peter'la hafta sonu yürüyüş yolunda tanıştım. Bana Murphy'yi onu nasıl bulduğunu anlattı. Senin tüm şehirde 'köpek çöpçatanı' olarak ün saldıığını söyledi.”

Lara köpekleri kapıdan çıkardı ve tasmalarının klipslerini açtı. “Resmi bir unvanım yok fakat elimden gelenin en iyisini yapıyorum.”

“İlgi çekici bir hikâye. Köpeklerinden birisini getirip insanları köpek ruh eşleriyle nasıl eşleştirdiğini açıklayabilirsin.”

“Daha önce hiç televizyona çıkmadım.”

“Harika olacak,” diyerek söz verdi Claudia. “Tek yapman gereken tercihen iyi huylu bir köpekle gelip kendin olman.”

Lara tüm o parlak ışıklar, kameralar ve setteki bir sürü insan ile kendini televizyon setinde hayal etti. Tabii bir de evlerinden izleyen binlerce kişi olacaktı. Boğazı kurumuştu.

“Bu şansını beraber çalıştığın kurtarma ekibi için bedava reklam olarak gör. Röportaj yaparken internet sitenizi ekrana da yazabiliriz.”

“Biz resmi bir şirkete tabii bir kurtarma ekibi ekibi değiliz,” diye itirafta bulundu Lara. “Biz daha çok taban örgütüz. Ben, arkadaşım Kerry ve bir sürü köpek var sadece.”

“Mükemmel! Birlikte hepsine harika yuvalar bulacağız.” Claudia akıllı telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. “Çarşamba nasıl olur?”

“Hmmm...”

“Yapımcım size detayları bildirecek.”

“Harika. Bu fırsat için çok teşekkür ederim.”

“İstedığımız görüntüleri aldık mı?” diye kameramana sordu Claudia. Arkasını dönüp Lara’ya şöyle söyledi; “Hemen eve gidip taytımı ve koşu ayakkabılarımı giymem lazım. Peter’la koşacağız.”

Lara sonunda rahatlamıştı. “Murphy seni de etkiledi, değil mi?”

Claudia gülererek onayladı. “Hayır diyemedim.”

“Dikkat et. Terriyer cinsi köpekler çok fenadır.”

“Ne? Hayır! O adeta çok sevimli bir tüy yumağı.”

Raggs ve Rufus birbirlerini kovalarken Lara suratında oluşan başarı gülümsemesini saklayamadı. Hiçbir zaman CEO olamayabilirdi ve ideal kız arkadaştan da çok uzaktı fakat köpek çöpçatanı olarak tam bir ustaydı.

Lara günün son randevusundan sonra veteriner kliniğine geldiğinde “Kan tahlili sonuçlarını aldım,” dedi Jason

Lara kendini en kötüsüne hazırlamıştı. Linus’ın aşırı uyusukluğu sağlığı için kötüye işaretti. “Ve?”

“Ve her şey normal. Böbrek fonksiyonu normal görü-

nüyor, pankreas normal çalışıyor. Alyuvar ve akyuvar sayısı da normal aralıkta.” Jason onaylayarak elinde duran sonuç kâğıdını inceledi. “Patolojiye dair hiçbir işaret yok.”

Lara kaşlarını çattı. Linus iki gündür aralıksız uyuyordu. “O zaman vadi humması da değil.”

“Evet, vadi humması da değil.”

“Troid olabilir mi?”

Justine kafasını kağıttan kaldırdı. Tiroksin ve triiyodoti-ronin de normal. Neden troid olduğunu düşündün ki?”

Lara çantasını masaya bıraktı ve elini çenesine götürdü. “Sürekli bitkin görünüyor.”

“Belki de travma geçiriyordur.”

“Belki.” Lara sahtekârlık seziyordu. “Ya da belki numara yapıyordur.”

Lara parmaklarının ucunda yürüyüp nefesini tutarak koridordan olabildiğince sessiz geçti. Linus sabah çok üzgün görüldüğü için Lara odayı keşfetsin ve isterse su kâsesinden suyunu içsin diye kafesinin kapağını açıp mutfağa bırakmıştı köpeği.

Yavaşça ve sessizce köşeye geçti ve büyük kızıl renkli köpeği avluya yatmış gözleri açık bir şekilde arka bahçeyi inceleyen buldu.

Köpek Lara’yı görür görmez kafasını indirdi ve gözlerini kapadı.

Hemen sonra Lara musluğu fark etti. Sanki birisi musluk kolunu ittirmiş gibi su damlıyordu. Lavabonun önündeki cam dolapta da burun izleri görünüyordu. Tezgâhtaki pençe izleri hâlâ ıslaktı.

“Aha! Basıldın!” dedi Lara lavaboyu işaret ederek.

Linus hareketsiz kalmaya devam etti fakat dramatik ve yalancı bir biçimde horlamaya başladı.

“Pes et. Kimseyi kandırmıyorsun. Gayet sağlam ve sağlıklısın. Kan testiyle de kanıtlayabilirim. Kalk ayağa bakalım. Yürüyüşe gidiyoruz.”

Diğer köpekleri mutfağa getirdi, Linus’a tasma taktı ve kapıdan dışarı çıkardı. İlk başta köpek kafasını önüne eğmiş, kuyruğunu kıvrımış bir şekilde isteksizce yürüyordu. Fakat köşeyi döner dönmez yaşam belirtileri göstermeye başlamıştı. Köpeğin yürüyüşü değişti. Yolda oyun oynayan çocuklara bakıyor, posta kutularım kokluyordu.

Kaldırımdaki sopayı kapıp etrafa savurmaya başlayınca Lara köpeğin zekâsını ve potansiyelini ölçmek amacıyla ufak bir eğitim seansı uygulamaya karar verdi.

On dakika sonra Linus emir verildiğinde oturuyor ve hareket etmiyordu. Evan haklıydı. Linus biraz aptaldı. Fakat bu bir eğitmen açısından çok değerli bir özellikti. Lara’ya karşı koymaya ya da bir sonraki hareketini tahmin etmeye çalışmıyordu. Sadece parlak, siyah gözlerini Lara’ya dikip tüm beyin gücünü ona veriyordu.

Lara indirim reyonunun arkasında sıkışıp kalmış tam da kendi bedeni olan tasarımcı elbisesini keşfeden bir alışveriş-koliğin hissedebileceği tatmin duygusuna benzer bir duyguyu hissediyordu.

Bu köpek bir hazineydi. Bu köpek iyi bir pazarlıktı. Bu köpek şanslı bir aile için sonsuza kadar ilk göz ağrısı olarak

kalacaktı. Gelecekte sahip olacakları tüm köpekleri Linus ile karşılaştıracak ve diğer köpeklerde hep eksiklikler görecektilerdi.

“İyi çocuk.” Lara köpeğin kafasını okşadı ve yavaşça yürümeye başladı. “Eve gitmeye hazır mısınız? İstersen beş saatlik bir uykuya da dalabilirsin.”

Yolun yarısına gelmişlerdi ki Lara'nın telefonu çaldı. Ekranında babasının adı yazıyordu.

“Merhaba La-la.” Lara babasının sesindeki neşeyi duyabiliyordu. “Nasılmış benim kızım?”

Lara kendini toparlamak için bir an duraksadı. Sorun babasıyla konuşmak istememesi değildi. Son konuşmalarının üstünden ne kadar uzun süre geçmiş olsa da, ne kadar çok şey yaşanmış olsa da hep babasıyla konuşmak istemişti. Hiç dersini almamıştı. “İyi,” diye cevapladı. “Elektirikli süpürge için teşekkürler.”

“En azından o kadarını yapabildim. Satan çocuk hayvan tüyü süpürmek için en iyisi olduğunu söylemişti.” Sesi utançla geliyordu. “Telafi etmem gereken birkaç yıl var zaten, haksız mıyım?”

“Ben yetişkin bir kadını baba. Kimsenin doğum günümü abartmasını istemiyorum.”

“Bir saniye. Sana *midilli* almamı istemiyor musun yani?”

Lara'nın tüm karşı çıkmalarına rağmen Justine'in Lara'yı binicilik kampına yazdırdığı yazı düşünerek kahkaha attılar. On iki yaşındaki Lara atları sıkıcı bulup kamptaki kızları acımasızca canından bezdireceğini söylese de Justine, “belli bir çevreden gelen kızların” İngiliz stili binicilikten anlamaları

gerektiği konusunda ısrarlıydı. Gil son anda araya girmiş ve Lara'nın hafta sonu kampa gitmeden onun evinde kalmasını istemişti. Pazar akşamı Justine'i arayıp Lara'nın mide-sini üşüttüğünü ve dinlenmesi gerektiğini söylemişti. Baba kız tüm haftayı havuza girerek ve video oyunları oynayarak geçirmişlerdi. Kendinden başkası gibi davranması konusunda ısrar eden bir ebeveyn olmadan geçirdiği plansız ve ke-sintisiz bu süre Lara'nın çocukluğunun en mutlu zamanları olmuştu.

Babasını ikna etmeye çalıştı. “Elektrik süpürgesi çok ho-şuma gitti ve gerçekten çok şaşırdım.”

“Senin için başka bir sürprizim daha var.” Sesi neşeli geli-yordu. “Birlikte yemeğe çıkmaya ne dersin?”

“Olur,” diye kabul etti Lara. “Ne zaman?”

“Yarım saat içinde olur mu?”

Adımları yavaşlamıştı. Linus da yürüyüşünü Lara ile aynı hızda gerçekleştiriyordu.

“Camelback'te Bluewater diye bir deniz ürünleri restoranı var. Orada buluşalım.”

“Çok isterim baba fakat şehir merkezindeyim şu an ve iş-ten de çıktım. Arkadaşım Kerry'ye birlikte *Teen Mom* izleme sözü verdim. Arkadaşım dokuz aylık hamile ve bu televizyon programına hastalıklı bir biçimde bağlanmış durumda.”

“Tamam o zaman,” dedi babası. “Özür dilerim, tatlım. Böyle son anda haber vermemem gerekirdi.” Sesi kendisi yü-zünden hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu.

“Hayır, sorun değil. Kerry'yi arayıp yeni bir plan yap-

bilirim. Zaten kaydetmişti o programı, o yüzden sonra da izleyebiliriz.”

“Emin misin?”

“Evet. Sorun yok. Fakat hazırlanıp oraya gelmem yarım saatten fazla sürer. Kırk beş dakika içinde orada olurum.”

“Acele etme. Biz bekleriz.”

Lara gözlerini kırptırdı. “Biz mi?”

Babası kahkaha atınca Lara babasının mavi gözlerindeki sinsi ışıltıyı hayal görebiliyordu. “Bu da diğer hediye.”

“Lara, bu Trina. Trina, bu benim güzel kızım Lara.”

“Sonunda tanışabilmemize sevindim.” Güzel yüzlü, gamzeli bir esmer oturduğu yerden kalktı ve Lara’ya sarıldı. “Baban sürekli senden bahsediyor.”

Trina’nın sarılışı hiç de sahte değildi. Çok gençti. Tahminen Lara’dan yedi ya da sekiz yaş büyüktü fakat mantıklı ve kendine güvenir bir görüntüsü vardı. Gil güzel kadınlardan hoşlanıyordu fakat aptalları da hiç beğenmiyordu. Kız arkadaşları genellikle anaç türden oluyordu. Justine’in asla yapamayacağı şekilde Gil’in üstüne titriyor ve ona iyi bakıyorlardı.

Tanışma faslı bitince Lara da deri sandalyelerden birine oturdu. Trina’nın sol elindeki nişan yüzüğü dikkatinden kaçmamıştı. Trina ve babası panik dolu bakış attılar birbirlerine.

“Sana yüz yüze haber vermek istedik,” dedi babası.

“Bir anda oluverdi işte,” diye ekledi Trina. “Geçen hafta sonu.”

“Biriyle çıktığını bilmiyordum,” deyiverdi Lara. Cümle ağzından çıkar çıkmaz, söylediğine pişman olmuştu.

Trina kafası karışmış ve kırılmış bir biçimde Gil'e döndü. Gil masanın altından Lara'nın elini sıkıca tuttu.

“Üzgünüm, benim hatam,” dedi Lara. “İşte çok yoğun-
dum, babamın telefonlarına cevap veremedim.”

Garson içecek siparişlerini almak için geldiğinde, Gil Lara'ya döndü. “Tatlım, bitkin görünüyorsun. İhtiyacın olan ne biliyor musun? Köpüklü bir kök birası.”

Lara'nın yüzünde yarım bir gülümseme oluşmuştu. “Evet kesinlikle. Sana hiç kök birası yaptı mı?” diye sordu Lara Trina'ya.

“Hayır,” dedi Trina, Gil'in kolunu dürterek.

Lara “O zaman senden saklıyormuş. Sadece köpüklü kök birası için bile evlenebilirsin babamla,” dedi.

Gil onaylar biçimde başını salladı. “Övünmek gibi olmasın ama Lara haklı.”

“Sen? Bay Bitki Çayı ve Mineralli Su mu?” Trina şaşkınlığı gizleyemedi.

“İçmiyoruz diye yapamayacak değiliz ya. Ayaklarının yerden kesilmesine hazır ol.”

Gil garsonu çağırdı. Dondurma karışımından soda oranına kadar her şeyi peçete üzerine yazdı ve detaylı yönergeleri verdi. En son olarak garson Gil'i barın arkasına çağırıp karışımı kendisinin görmesini istedi ki Gil buna çok memnun kalmıştı.

Gil soda makinasının yanına geçerken Trina sağ elininin parmaklarını açtı ve yüzük parmağında parıl parıl parlayan küçük mücevhere hayranlıkla baktı. Memnuniyetini gösteren bir iç çekişle “Biliyor musun? Sen ona çok benziyorsun,” dedi.

Lara karşı çıkmadı. Mavi gözleri ve kalın saçları Gil’e çekmiş olsa da karakteri daha sertti. Pek de çekiciliği yoktu. Trina’nın şu an gerçek Lara’yı görmediğini biliyordu. Trina hayran olduğu erkeğin yansımalarını görüyordu.

Trina Lara’ya doğru eğildi ve “Biliyorum nişan falan aceleyle geldi,” dedi.

Lara sandalyesine iyice yerleşti. Ne diyeceğini bilmiyordu. “Siz mutluyunuz hiç sorun yok.”

“Mutluyuz. Planlarımız, bir sürü planlarımız var. Ve neden bekleyelim ki?”

“Doğru,” dedi Lara tepedeki ışıklara bakarak. “Doğrusunu yapmışsınız.”

Barda çalışanların Gil’in şakalarına güldüklerini duydu- lar. Trina gülümsedi. “Senin için harika bir baba olmuş ol- malı.”

“Aslında...” Lara doğru kelimeyi arıyordu. “Eğlenceli. Ge- leneksel yöntemlerle yetiştirilmedim. Eğlenceliydi ve hep çocuk gibi davranmama izin verirdi. Hayatımda öyle birine ihtiyacım vardı.” Gil tarih ödevini yapmak yerine sinemaya gitmeye izin veren, on beş yaşındayken göbeğine piercing taktırmak için okuldan çıkarken izin kâğıdım imzalayan türden bir babaydı.

Tabii ki dönemin son tarih ödevinin sonuçlarıyla baş et-

mek için tarih öğretmeniyle görüşmeye gelen Justine oldu. Göbek deliğini temizlemeyi unuttuğu için göbek deliği kabaran ve iltihaplanan Lara'yı pazar akşamı suratı asık bir biçimde hiç konuşmadan acile götüren de Justine'di.

Gil köpüklü kök biraları elinde geldiğinde sanki listedeki en iyi şarabı hazırlıyormuş gibi servis bardağını çevirip koklama şovu yaptı.

Hepsi kamışları batırıp birer yudum aldılar. Soğuk, köpüklü bira diline değer değmez, Lara çocukluğuna döndü.

"Aman Tanrım. Bunu benden nasıl saklarsın?" dedi Trina.

"Söylemiştim," dedi Lara. "Sırf bu bira için bile yanından ayrılmayabilirsin."

Gil sonunda kendine gelmişti fakat utanmış görünüyordu. Nişanlısı ve kızı gülen gözlerle kendisine bakarken saat kayışıyla oynadı.

"Sadece ikiniz için," dedi. "Biliyorum hatalar yaptım ama biz bir aileyiz. Biz bir takımız. Birbirimizin yanında olmalıyız."

Biradaki köpükler gibi Lara'nın ruhu da bir anda kıpır kıpır olmuştu ve Lara bu sefer babasına inanmayı seçti.

Bölüm 7

Lara, Claudia Brightling ile röportajının olduğu gün televizyon stüdyosuna giderken Linus'ı da yanına aldı. Rufus'un zıplama eğilimi, Maverick'in bitmek bilmeyen siniri, Zsa Zsa'nın tanımadığı çevrelerde cıyak cıyak bağırma isteği göz önünde bulundurulunca uysal kızıl renkli köpek Lara'ya en mantıklı seçim olarak gelmişti. Köpeğin canlı yayında havlaması, kaçması ya da sunucunun pantolon ağını koklaması gibi konularda endişe etmek zorunda kalmayacaktı.

Yeşil odaya girdikleri an, yapım asistanları Linus sanki dört ayaklı bir rock yıldızıymış gibi köpeğe ilgi gösteriyorlar, ödüller verip göbeğini okşuyorlardı. Biraz sonra da Claudia merhaba demeye geldi ve kendini tekrar tanıtırken Lara'nın içine televizyonlardaki medyumlar gibi garip bir his doğdu.

Lara elindeki su şişesinin kapağını açtı ve laf olsun diye konuşmaya başladı. "Şu an köpeğiniz var mı?"

"Hayır." Claudia'nın parlak gülüşü bir anda dağılmıştı.

“Birkaç ay önce av köpeğimi kanser yüzünden kaybettim.”

“Tamamen anlıyorum. Chihuahua köpeğim on üç yıl boyunca benimleydi. Aileden birini kaybetmiş gibiydim.” Psikşik duyguları yoğunlaşmıştı. “Spaniel cinsi köpeğiniz oldu mu? Arkadaşım Kerry daha yeni harika bir siyah avcı köpeği buldu. İsmi Lola ve safkan. Onunla tanışmanı isterim.”

Claudia başını salladı. “Dur.”

Lara, Linus’ın tasmaına tökezlererek geri çekildi. “Yeni bir köpek için çok mu erken? Amacım düşüncesizlik değildi.”

“Hayır, hayır. Sorun yok.” Claudia’nın ela gözleri parlamıştı. “Aslında Spaniel cinsi köpekleri severim. Fakat bunu kameraların önünde de söylemeni istiyorum.”

“Ah.”

“Canlı yayın boyunca beni çöpçatanlık sürecinden geçirip bölüm sonunda da bana yeni bir köpek önerebilirsin.” Claudia elinde bir sürü kâğıt olan kulaklık takmış yapımcısına döndü. “Harika materyal, değil mi?”

Otuz dakika sonra Lara ayaklarına kıvrılmış Linus’la kendini yeşil bir ikili koltuğa oturmuş halde buldu. Claudia karşısında oturuyordu. Parlak ışıklar ve yapım curcunası içinde Linus yayın başlar başlamaz uykuya dalmıştı.

“Bugünkü misafirimiz Şanslı Köpek isimli yerel bir köpek kurtarma grubunun yardımcı kurucusu Lara Madigan,” dedi Caludia kameraya bakarak. “Lara bir kurtarıcıdan çok daha fazlası. O aynı zamanda aileniz için mükemmel köpeği özenle seçecek bir köpek çöpçatanı.” Notlarına baktı ve Lara’ya döndü. “Yeni bir müşteriye uygun köpeği bulmaya çalışırken neleri göz önünde bulundurursunuz?”

Lara derin bir nefes aldı, yavaş ve açık bir şekilde konuşmaya çalıştı. “Bir sürü şey var. Ailenin programını, disiplini stilini ve aktivite seviyesini göz önünde bulunduruyorum. Bir maraton koşucusuna bugün yanımda bulunan Linus gibi enerjisi düşük bir köpek önermeyeceğim gibi kaos ve bağırışların yoğun yaşandığı bir eve duygusal anlamda hassas bir cins olan Doberman cinsi tavsiye etmem.”

Linus, sanki sözleşmiş gibi o an horlamaya başlamıştı.

“Yani hazır bir kriter listen var,” dedi Claudia.

“Evet fakat genelde en sonunda hislerime güveniyorum.” Başını eğdi ve açıklamaya çalıştı. “Bir köpekle bir kişiyi eşleştirmek şarap ve tatlıyı eşleştirmek gibidir. Bazen en beklenmedik kombinasyonların en iyisi olduğu ortaya çıkar. Arkadaşım Kerry ile —selam Kerry!— kurtarma grubunu kurduğumuzda her şeyi anketler, listeler ve röportajlar ile belirlemek istemiştim. Birkaç yanlış eşleştirme ve karşılaşılan hüsrana sonunda insanların bir köpekten aslında ne beklediklerini tahmin etmekte pek de iyi olmadıklarını anladım. Doğrusunu söylemek gerekirse iş, aradaki kimyada bitiyor.”

Claudia, Linus’u okşamak için biraz eğildi. “İnsan çöpçatanlığında da bu kadar iyi misindir? Kız arkadaşlarına eşleyle buluşmalarında yardım ettiğin oldu mu?”

Lara kahkaha attı. “Hayır, yeteneklerim köpek ruh ikizleriyle sınırlı.”

“Kurtarıcılık yanında öğretmenlik de yapıyorsun, doğru mu?”

Linus’ın sıcak ve katı bedeni ayaklarına uzanmıştı ve Lara kendini çok rahat hissetti. Sakinleşmeye ve sahne ışıkları al-

tındaki dakikalarının keyfini çıkarmaya başladı. “Sertifikalı bir davranış bilimci değilim fakat köpek eğitiminde birkaç yıllık tecrübem var. Çoğu davranış problemlerinin temelini bulmak hiç de zor değil. Fakat ne tür sonuçlarla karşılaşmak istediğini, köpekle neler üstünde çalışmak gerektiğini iyi kestirmek gerekiyor. Disiplin her zaman bir takım çabasının ürünüdür.”

Claudia kameraya konuşmaya başladı. “Bugün ekstra bir sürprizimiz var. Lara’dan maharetini gösterip şu anda, programda bana uygun bir köpek bulmasını istedim.”

Lara sahne ışıklarını, ekibi ve altmış saniye içindeki reklam arasını unutupmuştu. Gözlerini kıstı, Claudia’nın şık ipek bluzundan, parlak beyaz gülüşünden ve toplum önünde büründüğü karakterden ötesini görmeye çalıştı. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Onun içindeki ruhu bir an da olsa görmeyi umut ediyordu.

“Öyleyse Claudia...” Lara ellerini birleştirdi ve arkasındaki yastıklara yaslandı. “Bana çocukluğundan bahset. Büyürken köpeğiniz var mıydı? Cevap evetse ne tür bir köpekti?”

“Çok teşekkürler.” Claudia bölümü kapattıklarında Lara’ya hızlıca sarıldı. “Harikaydın. Lola’yla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Birbirinizden çok hoşlanacaksınız,” diye tahminde bulundu Lara. “Hissedebiliyorum.”

Yapımcı tebrik etmek amacıyla yanlarına geldi. “Şimdi-den Linus’ı evlat edinmek için telefonlar geliyor.”

“Şimdiden mi?” Lara uykulu köpeğe sıkıca sarıldı. “Onun için kavga etmeleri gerekecek. İyi bir köpek. Benim uslu oğlum?”

Linus çenesini titreterek kuyruğunu vurmaya başladı.

“Bu arada Peter’la nasıl gidiyor?” diye sordu Claudia.

“Şu ana kadar çok iyi.” Claudia tahtaya vurdu. “Anlamışsındır aslında. Peter pek de benim tipim değil fakat umut vaadediyor. Hassas ve istikrarlı. Ve tabii ki Murphy çok sevimli. Sence Murphy ve Lola anlaşacaklar mı?”

“Kesinlikle. İki hafta öncesine kadar aynı evde yaşıyorlardı.”

Yanaklarına değmeden birbirlerini öptükten sonra, Lara otoparka yöneldi. Linus’u aracın arkasına yerleştiriyordu ki telefonu çaldı. “Alo?”

“Bana neden televizyona çıkacağını söylemedin? Kaşların tırtıl gibiydi ve tırnaklarındaki ölü deri sanki canlı canlı gömülmüşün de kurtulmak için toprak kazmışsın gibi görünüyordu.”

“Selam, anne.” Lara sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve kendisini en kötü şeyleri duymaya hazırladı. Justine kendisini haftada bir kez arardı. Her pazar akşamı saat sekizde. Bu, annesi her ne yapıyorsa ya da hangi zaman dilimindeyse hep gerçekleşmişti. Sadece bir kriz —bu durumda moda acil durumu için kırmızı alarm— hafta içi kontrolünü maruz gösterebilirdi.

“Ne giymiştin öyle?” Annesi kişisel olarak rencide olmuş gibi konuşuyordu. “Ütüye yaklaştın mı hiç?”

Lara ses tonunu neşeli tutmaya ve konuyu olabildiğince

hızlı değiştirmeye çalıştı. “Güzellik merkezinin ek bina işleri nasıl gidiyor?”

“Beni dinle.” Justine köprüden atlamaya çalışan birini ikna etmeye çalışan polis gibi pohpohlayıcı bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Kendini erkek fatma gibi görmenin hoşuna gittiğini biliyorum fakat belli bir yaşta artık bakım rutinine girmen gerekir. Yoksa *çürüyüp gidersin*.”

Lara torpido gözünden peçete çıkardı ve ön paneldeki köpek tüylerini sildi. “Kimse bana bakmıyordu, anne. Köpeğe bakıyorlardı.”

“Hiç öyle kendini kandırma. Televizyondaysan, insanlar sana bakıyordur.” Justine’in tarafından bilgisayar klavyesine basma sesleri geldi.

Annesinin aynı anda başka şeylerle de uğraştığı çok açıktı. “Bunu atlatacağız. Yarın Jessica’dan erken gelmesini istedim ve sana kaş ağıdası, röfle ve yüz bakımı ayarladım.”

Lara suratını ekşitti. “Yarın sabah çalışmam gerekiyor.”

Klavye sesleri durdu. “Bu şekilde görünürken muhtemel müşterilerle buluşamazsın.”

“Köpek dünyası bir güzellik salonu değil ki. Bulduğum çoğu veteriner teknisyenleri ve klinik müdürleri benden daha kötü durumda.”

“Müşterin istediği kadar bakımsız görünebilir. Bu onun hakkı. Ancak hizmet sunan *sensin*. Bir şey satmaya çalışan *sensin*. Bakımlı ve profesyonel görünmesi gereken *sensin*.”

Lara artık dayanamıyordu. “Konuşmak iyi geldi fakat diğer hattan arayan birisi var.”

“Telefonda benimle konuşuyorken başka bir çağrıyı sakin kabul etme,” diye emir verdi Justine. “Bu çok kaba bir

davranış. Şimdi söyle bakalım, en son ne zaman bıyık ağdası yaptırdın?”

Lara tek kelime cevaplar veren asık suratlı bir ergen kimliğine büründü. “Bilmem.”

“Tırnaklarındaki ölü deriler temizlendi mi?”

“Bilmiyorum.”

“Kaşların şekle sokuldu mu?”

“İki gün önce!” Lara zafer kazanmış gibi başını kaldırdı. “Kendim aldım.”

“Kendin mi?” Justine iç geçirdi. “Nerede yanlış yaptım? Diane’den *de* erken gelmesini istesem iyi olacak.”

Konuşmanın gidişatına bakılırsa Lara daha annesinin çalışanları saçlarına şekil vermeye başlamadan saçlarını yolmuş olacaktı zaten. “Anne, sakın ol. Altı üstü yerel sabah haberlerine çıktım. *Good Morning America*’ya çıkıyor değilim.”

“Bu tavırla da çıkamazsın zaten. Sana kaç kere söyledim bilmiyorum. *Dış görünüş önemlidir*. Nasıl görüldüğün senin umrunda olmayabilir fakat başka insanların umrundadır.”

Lara oluşan sessizliği bozmak istemedi. Bu uzun ve hileli sessizlikler annesinin en etkili güç oyunlarıydı. Fakat kanmayacaktı. Bu sefer farklı olacaktı.

En sonunda Justine ses tonunu yumuşattı. İyi giyimli ve harika saç kesimli bir kadından mı yoksa gözenekleri gözükürken çalı gibi kaşlı bir moda kurbanından mı köpek evlat edinmeyi tercih ederdin?”

Lara gözlerini devirdi. “Güzellik salonuna köpekler için mi gelmem gerektiğini söylüyorsun?”

“Kesinlikle. Daha iyisini başarmak için asil bir fedakârlık.”

Annesi her zaman strateji konusunda uzmandı. “Şey o zaman... Sanırım yarın sabah görüşürüz.”

“Ben yarın sabah güzellik salonunda olmayacağım. Bir grup muhtemel yatırımcıyla görüşmek için Los Angeles’a uçacağım. Güney Kaliforniya pazarında büyüme konusunda konuşacağız.”

“Bi saniye —bunu neden yapıyorum o zaman?” diye sordu Lara. “Sadece seni mutlu etmek için kabul etmişim.”

“İnan bana, Jessica’nın sana ağda, bakım ve dermaplaning yaptığını bilmek bile ülkenin öbür ucundayken mutlu etmeye yetecek.”

“Dermaplaning ne ki?”

“Pazar akşamı görüşürüz,” deyip telefonu kapatıverdi Justine.

“Dermaplaning, estetsiyenin eline küçük bir jilet alıp yüzünü aseton —yani oje çıkarıcı— ile ıslatarak derinin üstünü ve yüzündeki her bir kıl tanesini temizlemesiymiş,” diyerek Kerry’i bilgilendirdi Lara.

“Yanaklarındaki lekeler o yüzden mi?” diye sordu Kerry.

Lara elini yavaşça yüzüne götürerek “Evet,” dedi.

“Batıyor mu? Batıyor gibi görünüyor?”

“Evet.”

Kerry omletinden bir parça aldı. “Diğer bir yandan tırnakların harika görünüyor.”

“Teşekkürler. Ayrılmadan önce de içinde oje koruyucu, tırnak törpüsü ve tırnak derilerimi sıkı tutacağını söyledikleri turuncu bir çubuk olan evde manikür yapma seti verdiler. Lara parlayan tırnaklarına baktı. ”Sana şunu sorayım; ne zaman bir toplum olarak tırnağın altındaki minik et parçasının kötü olan her şeyin kökeni olduğuna karar verdik? Tırnak kenarı etinde bu kadar korkunç olan ne? Sadece deri parçacıkları halbuki.”

Kerry tatlı menüsünü kaptı. “Bence senin acilen bir dilim pastaya ihtiyacın var.”

“En kötüsü de ne biliyor musun?” Lara alt dudağını ısırıldı. “Bu sabah annem orada olmasa da, onu Noel’e kadar göremeyecek olsam da hâlâ onu hayal kırıklığına uğrattığım, onu utandırdığım için suçlu hissediyorum.”

Kerry garsonu çağırmak için el sallamaktan vazgeçti ve tüm dikkatini Lara’ya verdi. “Bu doğru değil.”

“Hayır, doğru. Onu her zaman utandırdım.” Lara önündeki peçeteyi minik parçalara ayırdı.

Justine güzellik alanında isim yapmış olduğundan insanların onu yüzeysel görmesi çok kolaydı. Fakat kusursuz teni, parlak siyah saçları altında Justine, tuttuğunu koparan, inatçı ve sert bir karaktere sahipti. Lara doğmadan önce resepsiyonistti. Randevu ayarlıyor, sosyetik Scottdale Güzellik Merkezi’nde müşterileri karşılıyordu. Lara’yı doğurup Gil’den ayrıldıktan sonra üniversitede işletme dersleri aldı ve resepsiyonistlikten stilistliğe, oradan da güzellik merkezi sahipliğine hızlı adımlarla yükseldi. Hiç şikayet etmedi, yorulmadı ve pes etmedi.

Otoyol yanındaki ufak stüdyo dairede yaşadıkları, peynir ekmek yedikleri günlerde bile Justine hep tamamen irade gücüyle körüklenen bir başarı imajı çizmişti. Lara her zaman *doğru* kıyafetlere sahip olmuş, *doğru* okullara gitmişti. Kimse onların yoksulluk sınırında olduğunu tahmin bile edemezdi.

Herkesi isteği doğrultusunda yönlendirebilen Justine'in etkisi sadece tek çocuğunun üzerinde işe yaramıyordu. Ortaokulda bile Lara örgüleri açık, kıyafetleri kırışık ve lekeli dolaşırđı.

"Annemin olduğu türden bir kadın olamayacağım," dedi Lara Kerry'ye. "Ya da onun olmamı istediği türden bir kadın."

"Zaten neden olmak isteyesin ki?" Kerry yorumlamaya başladı. "Tüm güç ve para onun elinde fakat hiçbirinin tadını çıkaramıyor."

"Evet fakat çok fazla şey istemiyor. Onun için en azından tırnak derilerime özen gösterebilirim." Lara parmaklarını yelpaze sallar gibi salladı ve Jessica'nın tırnaklarına yaptıklarını inceledi. Eli başkasına aitmiş gibi görünüyordu. Bin sekiz yüz dolarlık çanta taşıyan birine. "Tabii kaşlarıma, röfellerime ve gözeneklerime de özen göstermem lazım."

"Fakat bu köpek tımarlama vaktimizden alırdı," diyerek dikkat çekti Kerry.

"Doğru." Lara yüzündeki saça üfledi. "İşte bu yüzden standartlarım çok düşük. Üzerimde kene yoksa, uyuz değilsem ya da gözle görülür açık yaralarım yoksa hazırım demektir. Mullet'e kıyasla süper modelim bile sayılır." Garson yaklaştığında Lara'nın neşesi yerine gelmişti. "İki dilim pasta

alacağız. Onun için limon kremalı benim içinse Fransız pastası.”

“Sanki aklımı okudun.” Kerry bu son üç ayında sürekli limon aşeriyordu. “Mullet’ten bahsetmişken onun için yeni bir teklif var.”

“Web sitesi aracılığıyla mı?”

“Evet. Yardımcı isteyen yaşlı bir kadın. Fakat tanışma faslı korkunçtu. Mullet kafasını bile kaldırmadı. Zavallı kadın Sun City’den buraya kadar yol geldi ve Mullet mutfak masasının altına yattı, kadına dik dik bakıp yere işedi.”

Lara başını salladı. “Yaramaz.” O sırada telefonu çaldı fakat yemek yerken cevap vermek istemedi.

“Aç. Tırnak derin de kontrol altına alınmışken sana program teklifi yapmak için Oprah arıyordur belki,” diyerek ısrar etti.

Lara telefonu açtığında hâlâ gülüyordu. “Ben Lara Madigan.”

“Merha-ba,” dedi melodik ve kültürlü bir ses tonuna sahip kadın sesi titreyerek. “Ben Cherie Chadwick. Dün sizi programda izledim ve sizi kiralamak istiyorum.”

Lara bir yudum su içti ve profesyonel bir tonda konuşmaya çalıştı.

“Merhaba Cherie. Bir kurtarma köpeği evlat edinmeye karar vermene çok sevindim. Senin için en uygun köpeği bulmak için elimden geleni yapacağım. Fakat beni kiralamak diye bir şey söz konusu değil. Evlat edinme formunu doldurup ev röportajını da yaptıktan sonra tek yapman ge-

reken kurtarma grubuna bağışta bulunmak olacak.”

“Yanlış anladınız. Benim zaten bir köpeğim var. Bernese dağ köpeği.” Lara, Kerry’ye şaşırılmış biçimde baktı.

“Köpeğimi şovlara hazırlamak istiyorum. Eğitimcim olursanız sevinirim.”

“Sizin tarif ettiğiniz şey adaptasyon yarışmaları ve benim bu konuda hiç tecrübem yok.” Lara adaptasyon şovları arasındaki farklardan bahsetti. Bu şovlar köpek güzellik yarışmalarına benzerdi fakat aynı zamanda rekabete dayalı itaat denemeleri de test edilirdi. “Benim ilgi alanım temel eğitim ve davranış değişimi, köpek şovları değil.”

“Bunun benim için önemi yok.” Cherie’nin sesi hâlâ neşeli geliyordu. “Ben köpeklerin dilinden anlayan ve sahnede daha önce bulunmuş birini istiyorum. Bu da sensin. Mayfair Konakları’nda yaşıyorum. Tanıdık geldi mi?”

Mayfair Konakları, Kuzey Scottdale’da bulunan, dağların arasına gizlenmiş, geniş doğa alanlarıyla çevrili sosyetik bir semtti. Ev değerleri iki milyon dolardan başlayıp gitgide artıyordu. Golf kulübü üyelik ücreti Lara’nın maaşından fazlaydı. Profesyonel atletler, CEO’lar ve baba parası yiyenler hep orada yaşardı. Ve tabii bir de Justine.

“Ah evet,” dedi Lara. “Annem orada yaşıyor.”

“Anneniz mi?” Telefonun diğer ucunda sessizlik oluştu. “Siz Justine Madigan’ın kızı mısınız?”

“Evet.”

“Gerçekten mi?” Cherie’nin neşesi kuşkuya dönüşmüştü. “Hiç tahmin etmezdim.”

“Herkes öyle söylüyor.”

“Harika.” Cherie şaşkınlığını bir kenara attı ve amacını açıklamaya devam etti. “Yarın kahve içmeye çağırmak isterim seni. Hem Eskie ile tanıştırayım.”

Lara pastasından ufak bir parça aldı ve konuşmadaki kontrolü eline almaya çalıştı. “Elimden gelse gerçekten yardım etmek isterdim. Uyum çalışmalarına nasıl başlandığını bile bilmiyorum. Eğer isterseniz biraz araştırma yapıp deneyimli şov eğitimcilerinin isimlerini verebilirim size.”

Sanki hiç konuşmamış gibiydi. Cherie hâlâ ısrar ediyordu. “Sınırsız bütçem var ve sana bu doğrultuda ödeme yapacağım.”

Lara son birkaç aydır biriken Şanslı Köpek veteriner faturalarını düşündü ve cevap verdi; “Yarın sabah görüşürüz. Saat dokuz çok mu erken olur?”

“Saat dokuz mükemmel olur.”

“Harika. Ve, şey, Bayan Chadwick?”

“Bana Cherie de.”

“Televizyon kanalından mı aldınız numaramı?”

“Tabii ki hayır.”

“O zaman nasıl...?”

“Lara kadının yumuşak ve müzikal kahkahasını yine duydu. “Ben her istediğimi alırım. Göreceksiniz.”

Bölüm 8

“**B**azı problemlerimiz var,” dedi Evan, Lara kapıdan içeri girer girmez. “Köpek problemleri.”

“Bu Linus’un ameliyatını ödemekle ilgili bir problem mi? Çünkü tüm kan testleri negatif çıktı ve Jason dedi ki—”

Evan başını salladı. “Telefon susmak bilmiyor. ‘Köpek çöpçatanı’ hakkında soru sormak için arayıp duran bir sürü insan var. İşten eve geldiğimde altı sesli mesajımız vardı.”

“Nasıl yani?” Lara sinir olmaya başlamıştı. “Televizyon programı, köpek kurtarma grubu internet sitemizin adresini vermişti. Herkes nasıl oluyor da benim ev numaramı bulabiliyor?”

“Dijital çağda gizlilik diye bir şey yoktur.”

Lara parmak arası terliklerini çıkardı ve olaya iyi tarafından bakmaya çalıştı. “İnsanların beni evden araması ne kadar yüzsüzce bir şey olsa da köpek evlat edinme konusunda bu kadar istekli olmaları beni memnun etti.”

Evan sahte bir kahkaha patlattı. “Hayır, hayır. Evlat edinmek falan istemiyorlar. Zaten sahip oldukları köpekleri senin üzerine yıkmak istiyorlar. Eve geleli daha bir buçuk saat oldu ancak nevroitik bir Anadolu çoban köpeği, Pembroke Welsh corgi cinsi bir köpek ve birden fazla pitbull yavru köpeklerini sana vermek isteyen insanların isteklerine cevap vermek zorunda kaldım. Çöpçatanlık yeteneğini köpeklerine yeni ev bulmak için kullanmanı istiyorlar.”

“Şu anda daha fazla köpeğe yerimiz olmadığını söylemedin mi?”

“Evet. Sonra da suçlu hissettirmeye çalıştılar. Eğer biz alamayacaksak, tek çareleri köpeklerini barınağa götürmek olacaktı.”

“Buna ne cevap verdin?”

Evan omuz sışkti. “Sahipsiz köpekler barınağında köpeklerle büyük bir ihtimalle ötenazi yapılacağını fakat onların da işlerini yaptıklarını söyledim.”

“Evan!”

“Ne?” Evan kollarını birleştirdi. “Beni arayan onlar. Saçma seçimleri hakkında iyi hissetmelerini sağlamak zorunda değilim. Birinin sert davranması gerekiyor.”

Lara iç geçirdi. “Sert olanın sen olması daha iyi aslında.”

“Aynen. Bu nedenle birkaç gün telefona cevap vermen yasadır.”

“Böylesi daha iyi.” İş çantasını yere bıraktı ve akşam yemeğinde ne pişireceğini düşünürken buzdolabını açtı.

Tam o sırada telefon çaldı.

Köpekler dizlerinin etrafında sekiz çizerek dolanırken Evan ve Lara birbirlerinin bileklerini sıkıca sarılarak korkmuş gibi birbirlerine yalandan bakış attılar.

“Onlar arıyor,” diye fısıldadı Evan. “Kuşatma altındayız.”

Lara kahkaha attı fakat telefon ikinci ve üçüncü kez çalınca kararından emin olamadı.

Evan, Lara'nın kararsızlığını hissetmişti ve ona sarıldı. “Yapma.” Sonra da telefonu aldı ve kapadı.

Lara, Evan'ın haklı olduğunu biliyordu. Phoenix'teki köpeklerini istemeyen tüm sahiplere yardımcı olacak değildi ve zaten birkaç gün içinde popülerliğini kaybedecekti. Fakat yine de kendini kötü hissediyordu.

“Düşünüp durma,” diyerek uyarıda bulundu Evan. “Greenway'deki o sevdiğin restoranda pizza yemeye gidelim. Eve geldiğimizde de herkesi göl kenarında yürüyüşe götürürüz.”

“Sen de mi geleceksin?” Lara inanamıyordu. Lara köpekleri yürüyüşe çıkardığında Evan genellikle evde kalıp koltuğa yayılmayı tercih ederdi.

“Ben de geleceğim,” diyerek söz verdi Evan. “Ve yarın sabah telefon şirketini arayıp numaramızı değiştireceğim.”

Lara sabah erken saatlerde, Raggs ve Zsa Zsa'nın pencere yanındaki yatak ile yatak odası kapısı arasında dönüp dururken çıkardıkları seslere ve iniltilerine uyandı. Bunu genellikle çöp kamyonu gümbürtüyle sokağa girdiğinde yaparlardı fakat bugün çöp toplama günü değildi.

Lara kolunu kaldırdı, saate baktı ve Raggs'in kafasını rahatlatıcı biçimde okşadı. "Nasılsın, dostum?"

Benekli minik Spaniel köpek daha sesli iniltiler çıkardı, pençelerini pencere kenarına koydu ve beyaz tahta panjurları burnuyla hareket ettirdi.

"Bu umarım iyiye işarettir." Lara yataktan çıktı, panjuru açtı ve arka bahçeye dikkatle baktı. Şaşkınlıkla "Hayır olmaz!" diye bağırdı.

Evan yataktan doğruldu. "Sorun ne?"

"Arka bahçemizde pitbull yavruları var."

Evan dondurulmuş waffleları mideye indirip gazete başlıklarına göz gezdirirken Lara mutfak zemininde duran kırıp kırıp üç tane siyah ve beyaz yavru köpeği inceledi. "Sekiz haftalık gibi görünüyorlar."

Lara yavrulardan birini kaldırıp kurt veya parazit olup olmadığını baktı. Bu sırada Maverick yeni gelenleri daha iyi görebilmek için Lara'nın dirseğine burnuyla vurup duruyordu. "Oldukça da sağlıklı. Eve gelirken aşılarını alayım ki aşı programlarına başlayabilelim."

Evan ise borsa analizine kendini o kadar kaptırmıştı ki cevabı sadece "Hmmm," oldu.

"İyi haberler ise şöyle: hepsi çok minik ve tatlı. Kolaylıkla yeni yuvalar bulabileceğiz." Yavru köpek jilet gibi keskin süt dişlerini Lara'nın parmağına batırınca Lara birden irkildi. Daha içeri gireli on beş dakika olmuştu ancak bu tombul çocuklar yere iki kez işemeyi ve bir sandalye ayağını kemirme-

yi başarmışlardı. “Yavru köpeklere bakmanın hep böyle zor olduğunu bilirsin.”

“Hayır ashnda bilmem.”

“Randevu aralarımda eve koşup onları dışarı çıkarabilirim,” dedi Lara. “Saat altıda bir randevum var. İştten hemen eve gelip onları beslersen—”

“Hayır gelemem,” dedi Evan.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü bugün perşembe.” Sonunda gazeteden kafasını kaldırdı ve çok tahıllı waffledan bir ısırık daha aldı. “Maç var.”

“Ah.” Lara gözlerini kapadı, başını yaramaz küçük köpeğin yanına koydu ve tatlı, rahatlatıcı yavru köpek kokusunu içine çekti. “Bu gecelik maça gitmesen olmaz mı? Lütfen?”

“Hayır.” Evan waffle’ını portakal suyuyla mideye indirdi.

Lara duraksadı, Evan’ın sert tavrına şaşırmişti. “Neden olmamış?”

“Çünkü istemiyorum.” Evan’ı yavru köpek mıknaıısı bile etkilemiyordu. “Arkadaşlara orada olacağımı söyledim ve orada olacağım.”

“Tamam da yani eve gelip köpekleri besleyip sonra da maça gitme gibi bir seçeneğin de var. Yirmi dakika geç kalsan kimsenin umrunda olmaz.”

Evan portakal suyunu bitirdi ve bardağı sesli biçimde mutfak tezgâhına koydu. “Benim umrumda olur.”

Lara bu sinirli ve inatçı tavrı anlamaya çalışarak gözlerini Evan’a dikti. “Neden böyle davranıyorsun?”

Evan tüm dikkatini gazeteyi katlamaya verdi.

Lara parmağını buzdolabının üstünde duran peçeteye bastırdı. “Sözleşme şartlarına göre onlar senin de yavru köpeklerin oluyor.”

Evan bir süre peçeteye yan yan baktı ve başını salladı. “Orada salya ve tüy dökme yazıyor. Sistematiik olarak mutfak mobilyalarımı mahveden bir avuç melez köpek için maçı es geçmekle ilgili hiçbir madde göremiyorum.”

Lara köpekleri yere koydu ve doğruldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Hayır diyorum.” Demin hararetli bir biçimde savunma yapıyorken ses tonu sakın bir monotonluğa dönüşmüştü. “Siz, köpeksever insanlar, tarikat gibisiniz. Köpek Tarikatı. Tüm vakit ve zamanınızı bu tarikata veriyorsunuz fakat bu hiçbir zaman yeterli olmuyor çünkü her zaman kurtarılması gereken yeni bir köpek var. Ya da üç yeni köpek.”

Lara neredeyse kahkaha atıyordu. “Köpek Tarikatı mı?”

Evan kollarını birleştirdi. “Ben bir fikre körü körüne inanmıyorum.”

“Evan yapma ama! Bu yavruları arayan ben değilim. Gecenin bir vaktinde birileri bahçemize bırakıp kaçmış. Ne yapabilirim ki?”

Evan omuz silkti ve beyaz tişörtünü kolunda leke var mı diye kontrol etti. “Sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum. Sana söylemek istediğim şey sadece bu gece maça gidecek olduğum. Hem de tam vaktinde.” Kolundan kahverengi bir tüy çekerken Evan gözlerini kıstı. “Yeter artık, Lara. Buna bir dur demem lazım.”

Lara şaşırmişti. “Yeter artık mı?”

Evan evet anlamında başını salladı. “Köpeklerden bıktım.”

“Bu ne demek oluyor?”

Evan bir süre dişlerini sıktı. Belli ki düşüncelerini sansürlemeye çalışıyordu. “Bu demek oluyor ki yalan söyledim. Köpekleri sevmiyorum ve sevmeyeceğim.” Buzdolabı üzerindeki peçeteyi çekti ve çöp kutusuna attı.

Lara'nın soluğu kesilmişti.

Zsa Zsa kafasını çöp kutusuna daldırdı ve sözleşmeyi ağzına alıp çiğnemeye başladı.

Evan hızlı adımlarda büyük yatak odasına yürüdü ve dakikalar sonra elinde minik kadife bir kutuyla geri döndü. “Buraya taşındığından beri bunu saklıyordum. Sana vermek için doğru zamanı bekledim. Mükemmel evlenme teklifini planlıyordum.”

Lara zorlukla yutkundu ve sordu; “Neden kutuda diş izleri var?”

“Çünkü köpeklerin kutuyu çiğneme oyuncacı olarak kullanıyordu.”

“Neden köpeklerin ulaşabileceği bir yere koydun ki kutuyu? Cidden, Evan. Sana binlerce kez söyledim. Evden çıkarırken onları kafeslerine koymalısın.”

“Yine başlıyoruz. Sen anca kurbanı suçla!”

“Sen beni sevmiyorsun,” diyerek gerçek anlamda suçlamada bulundu Lara.

“Yapma, seni sevdiğimi biliyorsun.”

“Hayır, sen olmamı istediğin kişiyi seviyorsun,” diye bağırdı Lara. “Sana en başından köpek hastası olduğumu söylemiştim. İlk buluşmamızı hatırlıyor musun? Yemekten sonra beni eve bırakmıştın ve Maverick evdeki tüm tuvalet kâğıtlarını yediği için bağırsakları tıkanmıştı. Sen bizi acil veterinerine götürmüş ve benimle beş saat boyunca orada kalmıştın. Ve yine de seninle yaşamam için ısrar ettin. Bu yüzüğü sen aldın ve şimdi de ne olduğunu söylüyorsun? Kedileri seven bir insan mı?”

Evan düşüncesinden bile irkilmışti. “Kediler köpeklerden daha berbat.”

“O zaman sen tüm hayvanlardan nefret edenlerdensin, öyle mi?”

“Herkes köpek ya da kedi sevmek zorunda değil. Belki de ben sadece insanları seviyorum. Hiç bunu düşündün mü?”

Lara sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. “Bu çok iğrenç.”

“Beni öldüren ne biliyor musun? Bu evi bizim için aldım. Burada yaşayıp evlenelim, birlikte bir aile olalım diye.” İğrenerek kafasını salladı ve yüzük kutusunu mutfak tezgâhına fırlattı. “Fakat artık dayanamıyorum. Salya ve tüy temizlemekten bıktım —Tanrım en kötüsü de salyaları.”

Lara'nın şaşkınlığı sinire dönüşüyordu. “Mullet'in senden nefret etmesine şaşmamalı. Köpekler gerçek niyetleri hissedebilirler.”

Evan bir homurtu çıkardı. “Mullet herkesten nefret ediyor.”

“Köpeklerim benim ailemdir.” Maverick, Rufus, Raggs, Zsa Zsa ve su kasesindeki suyla birbirlerine su sıçratan ufacak

pitbul köpekleri kucaklamak için kollarını açtı Lara. “Onları seviyorsan, biraz tüy ve salyanın hiçbir önemi kalmaz!”

“Fakat onları sevmiyorum.” Evan iş çantasını ve ceketini alıp oturma odasına geçti. “Ben seni seviyorum o yüzden de onları sevmek zorunda olduğumu düşünmüştüm.” Mahkeme salonunda kanıt gösteren bir davacı gibi parmağıyla koltuğu işaret etti. Ciyaklama sesi duymadan en son ne zaman şu koltuğa oturdum hatırlamıyorum bile.” Yastıkların arasına elini daldırdı ve yumuşak, tüylü, gri bir ceset çıkardı ki bu Maverick parçalayıp tüylerini her yana saçmadan önce doldurulmuş bir sincaptı. “Bir gün işten eve gelip ayaklarımı uzatmak, maç izlemek ve karnı deşilmiş bir sincap yüzünden en sevdiğim iş pantolonumun mahvolmamasını istiyorum.”

Çok sevdiği sincabı gören Maverick odasının köşesine koştu, yavaşça durdu ve Evan’ın atma oyunu başlatması için bekledi.

“Maverick Bay Sincap’ı seviyor. Önceki sahibinin evinden getirdiği tek şey. Onun can simidi gibi bir şey.” Lara köpeğin tarafında olduğunu göstermek için köpeğe daha da yaklaştı. Sert göğüslü Rottweiler cinsi köpek Lara’yı fark etmemişti bile. Bakışları sincapta kilitliydi.

“Bu şey mide bulandırıcı ve artık evimde istemiyorum.”

“Burası bizim evimiz!” diye bağırdı Lara. Spaniel cinsi köpekler evin içinde koşmaya başladı.

Evan donuk ve kokan hayvanı kaldırdı ve savaş bayrağı gibi sallamaya başladı. “Bay Sincap falan yok artık!”

Köpek arka ayağını yere, ön pençelerini de Evan’ın göğsü-

ne yerleştirerek saldırıya geçti. Evan koltuğa devrildi. Kahve masası üzerinde duran kitaplar havada uçuyordu.

“Maverick, dur!” diyerek Lara emir verdi.

Yavru köpekler mutfaktan koşup gelip kitapların üzerine atladılar ve sanki halat çekme yarışmasındalarmış gibi iki yandan çekiştirerek kitapları parçalamaya başladılar.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Lara, Evan ayağa kalkıp bir hışımla yanından geçerken.

“Bu çürüyen, bakteri dolu pisliği ait olduğu yere götürüyorum.” Misafir tuvaletine gitti ve Bay Sincap’ı klozete attı.

“Sakin bunu yapayım deme! Sen bana kızgınsın. Maverick’e değil.”

“Ben ikinize de kızgınım.”

“Hayır!” diye haykırdı Lara. Fakat artık çok geçti.

Evan sifonu çekti. Maverick inledi.

Ardından da tuvaletin derinliklerinden korkunç bir gü-rültü geldi.

“Bunu yaptığına inanamıyorum,” dedi Lara. “şimdi seninle asla evlenmem.”

Evan umursamaz biçimde omuz silkti fakat Lara gözle-rinde utanç ve şüphle görüyordu. Sonra kendini toparladı ve “Eğer karnı deşilmiş bir köpek oyuncağının benden fazla de-ęeri varsa, istersen sen de yüzüğü at tuvalete,” dedi.

Lara mutfağa koştu, mücevher kutusunu kaptı ve tuvalete geldi.

Evan’ın beti benzi atmıştı. “Bir saniye. Sakin olmamız la-zım.”

Lara bir an tereddüt etti. Küçük kadife kutudan yüzüğü çıkardı ve titreyen parmaklarıyla tam klozetin üstünde tuttu. Pırlantanın yontulmuş yüzü ışıkta umut ve olaslıkla parıl parıl parlıyordu.

Maverick klozetin yanına koştu, kenardan yüzüğe baktı ve acı içinde inledi.

Lara yüzüğü tuvalete attı ve sifonu çekti.

Bölüm 9

Cherie Chadwick'in evi —aslında ev demek biraz yetersiz kalır, malikâne demek daha doğru olur— oldukça geniş, modern, Frank Lloyd Wright'tan esinlenilerek, bir sürü köşeli cam ve beton ile inşa edilmiş bir yerleşkeydi. Ev, bir yanda parlayan şehir ışıklarını, öbür yanda da geniş kaktüs dolu doğal alan manzarasını sunmak amacıyla bir tepeye konumlandırılmıştı. Lara üniversitede ikinci sınıftayken annesi Mayfair Konakları 'na taşındığından bu semte çok defa gelmişti fakat sessiz ve kavisli sokakları keşfetme fırsatını bir türlü bulamamıştı. Görünüşe bakılırsa, bu semtte yaşayan insanlar arasında sert bir sosyal hiyerarşi vardı ve Cherie Chadwick bu hiyerarşide en tepedeydi. Bu yere kıyasla, Justine'in sipariş üzerine yapılmış üç yüz yetmiş metrekarelik alanı merdiven altı gibi görünüyordu.

Lara eski püskü arabasını durdurup süslü demir kapının yanında duran interkom ile geldiğini bildirmek zorunda kaldı ki Mayfair Konakları girişinde zaten yirmi dört saat bek-

leyen güvenlik görevlisi varken bu biraz abartıya kaçmıştı.

Lara arabasıyla kapıdan geçti, arabayı yol ortasında duran çeşmenin etrafındaki kaldırıma park etti ve etrafa göz gezdirdi. Tamam, aşk hayatının üstüne sifon çekmişti. Gerçek anlamda. Bu sebeple de Evan sabah suratına bakmadan, tek bir kelime bile etmeden evden çıkmıştı. Şu an bu konu hakkında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Olan olmuş, yüzük tuvalete atılmıştı.

Ve yakın gelecekte yeni bir ev aramak zorunda kalacağı hissine kapıldı. Bu durumda ekstra nakit çok işine yarardı.

Büyük giriş kapısına yaklaştı ve Daddy Warbucks'ın malikanesinin kapısını çalan Küçük Yetim Annie gibi masum bir şekilde zili çaldı.

Alanın genişliğine ve görkemine bakılırsa Lara üniformalı, İngiliz aksanıyla konuşan bir hizmetçi tarafından karşılanmayı bekliyordu fakat bunun yerine kendini bir anda menekşe rengi ceket, mükemmel kesimli gri pantolon giymiş, sarı ve beyaz pırlantadan yapılmış kolye takmış kırmızı yanaklı, orta yaşlı bir kadınla yüzyüze buluverdi. Gümüş beyazı saçına harika bir küt modeli verilmiş, makyajı ustaca yapılmıştı. Kadın sıcak ve samimi görünüyordu.

“Sen Lara olmalısın.” Cherie, Lara'nın elini iki elinin içine aldı. “Uğradığın için çok teşekkürler. En kısa sürede bir eğitimci bulmam gerekiyor ve senin aradığım kişi olduğunu hissediyorum.”

Lara her biri beyaz ve fildişi renginin kontrast tonlarında zarifçe döşenmiş bol güneş alan giriş salonu ve oturma odasına göz gezdirdi. En iyi iş kıyafetini giymiş ve duş alalı yir-

mi dakika bile olmamış da olsa oturmaya ya da herhangi bir şeye dokunmaya korkar halde, olduğu yerde sabit bir biçimde durmayı tercih etmişti. Evdeki her şey pahalı, asil ve hemen kırılabilir görünüyordu. Bir hayvan tüyü zerresi bile görünmüyordu. “Bernese dağ köpeğiniz olduğunu söylemişsiniz?”

“Bernese dağ köpeği ve günde iki kez her yeri süpüren bir hizmetçi,” diyerek göz kırptı Cherie.

“Eskie kafesinde. Benimle gel, sana yolu göstereyim.”

Lara uzun bir koridor boyunca Cherie’yi takip etti. Sesi yüksek, kubbeli tavanda yankı yaptı ve duvara gömülü haldeki soyut yağlı boya tablo koleksiyonunu hayranlıkla inceledi.

“Sana ne getirebilirim?” Yemek kanalından bir setmiş gibi görünen mutfağı geçerken sordu Cherie. “Kahve? Çay? Mimoza?”

“Hayır, teşekkürler.” Ön kapıdan dışarı baktığında Lara’nın gözüne parıldayan havuz ve taşlar arasından akan selale ilişti. “Dediğim gibi daha önce hiç adaptasyon yapışması eğitmeni olarak çalışmadım. Hayatımda bir ya da iki kez bu tür şovlarda bulunmuşumdur fakat sorularınızı memnuniyetle cevaplarım.”

“Hiç sorum yok,” dedi Cherie gülümseyerek. “Bunun kararını ben veremeyeceğim. Eskie sizi sevip sevmediğine kendisi karar verecek.”

Ve ardından da arkasında rahat bir oturma odası ile büyük, etkileyici kestane renkli kaşları, sevimli beyaz uçlu pençeleri ve uysal kahverengi gözleri olan tüylü siyah-beyaz köpeği saklayan cilalı, kayar kapıları açtı.

“İsviçre Yıldızı'nın Akşam Kaçamağı da işte burada.” Cherie elini kalbinin üstüne getirdi. “Hayatımın aşkı.”

Eskie, Lara'yı zarif köpek terbiyesiyle karşılamıştı. Ne zıplıyor, ne havlıyor ne de aşırı istekli biçimde havayı kokluyordu.

Köpek hiperaktif ya da güvensiz değildi. Aksine canaya-kın ve meraklı görünüyordu. Belli ki ilk hareketi Lara'dan bekliyordu.

Lara dik durdu ve en otoriter ses tonuyla “Eskie, otur” dedi.

Eskie'nin poposu hemen yere değmişti.

Ancak o vakit Lara elini koklaması ve yalaması için uzattı. “Uslu kız.”

Eskie gözleri dans ederek, ki bu köpeklerin kahkaha atma türüydü, ağzını açtı. Lara köpeği okşamaya devam etti. Eskie oturmaya devam ediyordu. Şefkatin tadını çıkarıyor ve pençesini selamlaşmak için Lara'ya uzatıyordu.

“Sana bayıldı,” diye mırıldandı Cherie. “Biliyordum.”

“Harika bir köpek,” dedi Lara. Lara'nın geleneksel görünmeyen köpeklere bir zaafı olsa da bu köpek klasik bir güzellik ve gerçek bir yıldızdı. “Hiç itaat eğitimi aldı mı?”

“Geçen yıl hayvan yetiştiriciden aldığımda bir yavru köpek sınıfına götürmüştüm. Oturabiliyor, elini uzatabiliyor, bir şey attığında yakalayabiliyor ve yatabiliyor.”

“Sosyalleşme ile ilgili sorunları var mı?” diye sordu Lara. “Diğer köpekler etrafındayken huzursuz oluyor mu?”

“Hayır benim minik Eskie'm adeta sosyal bir kelebek.”

Eskie kuyruğunu pahalı doğu kilimine vurarak etrafa si-

yah tüyler saçtı. Lara şefkatini daha az göstermeye başlayınca Eskie asaletinden vazgeçti ve yere yatıp göbeğinin okşanmasını bekledi.

Cherie el çırpı. “O zaman karar verildi. Seni istiyor. Fiyatın ne kadar?”

Lara karnının okşanmasını bekleyen köpekten kafasını kaldırdı. “Pardon?”

“Avans olarak ne kadar istiyorsun?” diye sordu Cherie. “Sadece Eskie ile ilgilenmeni istiyorum.”

Lara ellerini beline koydu ve doğruldu. “Sadece bir köpekle ilgilenmem mümkün değil. Evde beş tane —aslında bu sabah itibariyle sekiz— köpeğim ve itaat konusunda çalıştırdığım bazı köpekler de var.”

Cherie bunu umursamamıştı. “Evet, doğru ya hayır işle-riniz.”

“Aynı zamanda tam zamanlı bir işim var,” dedi Lara. “Hayvan ilaçları mümessiliyim. Tipik dokuz-beş mesaisi yapmıyorum fakat haftada kırk saat çalışmak zorundayım.”

“İyi, iyi,” dedi Cherie. Bu, yüksek sosyetedeki kadınların “neyse” versiyonu olmalıydı. “Adaptasyon yarışmaları konusunda başka bir köpeği eğitmeni istemiyorum.”

Lara, Mullet’i düşündü ve yüzünde bir gülümseme belirdi. “Endişelenmeyin. Genelde birlikte çalıştığım köpekler güzellik kraliçesi olmaktan çok uzaklar.”

“Harika. O zaman en kısa sürede başlayalım.”

Cherie’nin amacı ve tavrı Lara’ya zorlama gelmişti. Tüm bu neşenin altında neyin yattığını incelemek için Lara bir adım geri çekildi.

Bir süre sessiz kaldı ve “Bu tür şovlara daha önce katılmadınız, değil mi?” diye sordu.

Cherie pırlanta yüzüğüyle oynuyordu. “Hayır.”

Lara onaylarcasına başını salladı. “Neden bu işe giriştiğinizi öğrenmem mümkün mü?”

“Şu güzel kıza bak! Dış görünüşü harika. Karakteri mükemmel. Ve şampiyonların soyundan geliyor. Dedesi Westminster’da derece almış. Evde durması ona haksızlık olurdu.” Tam bu anda Cherie’nin yüzündeki gülümseme de kaybolmuştu.

Lara bekledi.

Yaşlı kadın iç geçirdi. “Eşim işi sebebiyle tüm hayatını seyahatlarda geçirdi. Her zaman o emekli olduktan sonra çıkacağımız yolculuklar, yapacağımız şeyler hakkında konuşurduk.” Elini Eskie’nin başına koydu ve boğazını temizledi. “Şimdi emekli ve tüm o hayalini kurduğumuz yolculukları yirmi sekiz yaşındaki bir hostesle yapıyor.”

Lara elini uzattı ve Cherie’nin kolunu tuttu. “Çok üzül-düm.”

“Ve tahmin edebileceğin gibi ben de genç ve güzel bir şey istiyorum. Hedeflerimden, projelerimden ve sürprizlerden vazgeçmeye niyetim yok.”

“Eğer istediğin buysa biz de öyle yapacağız,” diyerek söz verdi Lara. “Üçümüz bir takım olacağız. Fakat bu işte yeni olduğumuz için tüm sürprizlerin iyi olacağını sözünü veremem.”

“Ben buna bir macera gözüyle bakacağım.” Cherie ceketini

nin cebinden çek çıkardı ve Lara'ya uzattı. "Yarın sabah aynı saatte gelir misin?"

Lara çekte yazan rakama baktı ve az kalsın bayılıyordu. "Dokuzda burada olacağım."

Lara o gece işten çıkar çıkmaz eve geldi. Köpekleri alıp, çantalarını hazırlayıp daha Evan maç antrenmanından gelmeden evden çıkmak istiyordu.

Ancak şansı yaver gitmedi.

Garaj kapısını açınca, Evan'ın Audi arabasının her zamanki yerinde park edilmiş olduğunu gördü. Tüy ve salya dolu kutlamayla Lara'yı selamlamayı bekleyen köpeklerin sesini duyabiliyordu. Evan köpekleri kafesinden çıkarmış olmalıydı.

Lara sırayla Maverick, Zsa Zsa, Rufus, Raggs ve Linus'ı selamladı ve Evan evde mi diye kontrol etmeye başladı. Işıklar kapalıydı, ev sessizdi. Belki de Evan evde değildi. Belki de maç arasında bira içebilmek için arabasını bırakıp arkadaşıyla maça gitmişti.

Lara rahatlamıştı. Yavruları kontrol etmek ve bir ağrı kesici almak için köpek sürüsüyle birlikte mutfığa geçti. Baş ağrısı Cherie'ye giderken başlamıştı ve çığ gibi büyüyüp öldürücü migrene dönüşmüştü. Bir damacana suya, soğuk bir komprese ve on iki saatlik uykuya ihtiyacı vardı. Hem de tam bu sırayla. Fakat önce köpekleri Kerry'ye götürmesi lazımdı. Yarın daire aramaya başlayacaktı. Richard yolculuktan yeni geldiği için Kerry'de kalmayı pek istemiyordu fakat bu kadar kısa sürede bir yer bulması imkânsızdı.

Öğleden sonrasını seçeneklerini gözden geçirerek geçirdi

ve tek çaresinin Kerry olduğuna karar verdi. Ya Kerry'nin evinde ya da köpek sürüsü ile birlikte uzunca bir süre otelde kalacaktı.

Telefonu irtibat numaralarıyla doluydu ve tüm hayatı boyunca Phoenix'te yaşamış olsa da çok yakın arkadaşı yoktu. En azından aniden arayıp kalacak yer isteyebileceği türden bir arkadaşı yoktu. Bu farkına varış Lara'yı şaşırtmıştı. Bu kadar insan hayatından nasıl gitmişti? Gitmişler miydi yoksa Lara Köpek Tarikatı ile çok meşgul olmuş da onları yanında tutamamış mıydı?

“Selam.”

Lara, Evan'ın sesini duyunca irkildi. Evan'a döndü ve sanki o anda suç işliyormuş gibi ilaç kutusunu arkasına sakladı.

Evan yemek masasına oturdu. Yüzü öğleden sonra gölgesiyle kaplanmıştı. Önündeki peçeteliğin yanında buzdolabı poşetleri duruyordu. Bir poşette içi suyla dolmuş Bay Sincap'tan geriye kalanlar, bir poşette de pırlanta yüzük vardı.

“Tanrım. Beni korkuttun.” Evan'ın ne hissettiğini anlamak için gözlerine baktı Lara; fakat boş bakıyordu. “Bu gece maça gideceksin sanmıştım.”

“Canım istemedi. Erkenden eve geldim.”

Lara boş yemek kâselerinin duvara yapışık durduğunu fark etti. “Köpekleri beslemişsin.”

Evan isteksiz ve belli belirsiz bir şekilde başını salladı. “Maça gitmeme sebepim bu değil. Tesisatçıyı beklediğim için maça gitmedim.”

Lara, Evan'ın tam karşısına oturdu. "Her şeyi kurtarmış görünüyor. Bu iyi, değil mi?"

"Evet. Sincap boruyu tıkayınca yüzük de sıkışıp kalmış." Başını nişan yüzüğünün olduğu tarafa çevirdi. "Kuyumcunun geri alacağını sanmıyorum."

Öfke ve pişmanlık mutfağı sararken köpeklerin sesi kesildi ve oturma odasına gittiler.

"İyi misin?" diye sordu Lara sakince.

"Hiç değilim," dedi Evan.

Lara ortamı değiştirecek kadar güçlü bir şeyin ortaya çıkmasını umarak derin nefes aldı. Hiçbir şeyden ödün vermeden, yalvarmadan Evan'ı ne kadar önemseydiğini ona anlatacak bir şey.

"Şimdi ne olacak?" Lara'nın yüzü ifadesiz, sesi sakindi. Sanki çok sıradan şeyler tartışıyorlarmış gibi. Linus belki de Lara'nın üzüntüsünü hissetmişti çünkü mutfağa geldi ve başını Lara'nın kucacağına koydu. "Sanırım Kerry'lerde kalacağım."

"Öyle olmak zorunda değil," diye mırıldandı Evan. "Yeni bir yer bulana kadar burada kalabilirsin."

Lara aralarında duran pırlantadan saatli bombaya baktı. "Öyle olmak zorunda."

Bu noktada Evan artık umursamıyordu. Sandalyesini geri çekti, ellerini ceplerine soktu ve garaja yürüdü.

Lara garaj kapısının açıldığını ve motor sesini duydu. Yüzük hâlâ mutfak masasının üzerindeydi.

Sağ eli kendiliğinden yüzüğe uzandı fakat plastik poşete

parmakları değer değmez, Lara ayaklarında bir baskı hissetti. Yere baktığında Linus'un yanında, üzgün kahverengi gözlerle kendisine bakan Maverick'i gördü.

Elini geri çekti, merdivenlerden yukarı çıktı ve dolaptan zorlukla bavulunu çıkardı.

Valizinin fermuarını açar açmaz, Zsa Zsa yanına koşup oturdu.

“Endişe etme,” diyerek Lara onu sakinleştirmek istedi. “Hepiniz benimle geliyorsunuz.”

Bavulunu çekiştirdi, giriş kapısının önündeki kafeslerinin parçalarını söktü ve köpekleri kemikleri, tasmaları, yemekleri ve oyuncaklarıyla birlikte arabanın arka koltuğuna yerleştirdi. Lara'nın kendi eşyalarına pek de yer kalmamıştı.

Karnı suyla dolmuş sincabı yanına aldı ve pırlanta yüzüğü bıraktı.

“Oh, tatlım.” Kerry elinde kırmızı şarapla dış kapıda bekliyordu. Lara'ya uzun uzun sarıldı. “Kendi evindeymiş gibi rahat ol.”

“Resmen hayatımı kurtardın,” dedi Lara. Yarın saat yedide emlakçı ile randevum var. Tek bir gece kalacağım. Yemin ederim.”

“Endişe etme. Benim evim senin evin demek.” Kerry ve evi adeta ‘Richard değişiminden geçmişti. Kerry saçlarını düzleştirmiş, kirpiklerini kıvrırmıştı ve köpek dostu bekâr evi, dekorasyon dergisi fotoğraf çekiminden fırlamış gibiydi.

Tabii ki fotoğraflar, tırnak derisi Elizabeth Arden'i mezarında ters döndürebilecek ve kalbi kırılmış en iyi arkadaşın bir sürü köpeğiyle evin ortasında durmasını içermiyordu. "Sadece kırk sekiz saat," diye yemin etti Lara. "Burada olduğumu anlamayacaksın bile."

"Saçmalama. İstedığın kadar kalabilirsin. Ve köpekleri sabah sen beslersen, çok memnun olurum." Kerry çantasından minik bir ayna çıkardı ve rujunu tazeledi.

"Tabii ki. Fakat sen nereye gidiyorsun böyle?"

"Hastaneye." Kerry gülümsedi ve Richard elinde minik bir valizle yatak odasından fırlayınca Richard'ın elini sıkıca tuttu. "Suyum geldi. Sanırım gerçekten doğuruyorum."

Bölüm 10

“**B**urası güzel görünüyor.” Lara uykulu gözlerle iki yatak odalı bej rengi daireyi dolaştı. “Hemen taşınabilir miyim?” Esnerken eliyle ağzını kapadı fakat emlakçı anlayış gösterir biçimde bakıyordu.

“Uykusuz mu kaldınız?”

“En yakın arkadaşımın bebeği oldu.” Kerry şafak vaktinden hemen önce Cynthia Grace’i dünyaya getirmişti. Cynthia tombul yanaklıydı, üç kilo iki yüz gramdı ve ciğerleri de gayet gelişmişti.

“Sanırım bu bebek geleceğin opera şarkıcısı olacak,” demişti doktor Cynthia kilo ölçümü sırasında ciyak ciyak ağlarken.

Hemşireler de oldukça etkilenmiş görünüyordu. “Bu gi-dişle bebek telsizine hiç ihtiyacın olmayacak.”

Kerry kasılmaları, ıkınmaları boyunca ve bebeğin kafasının çıktığı an Lara’nın yanında kalmasını istedi. Fakat mi-

nik Cynthia kundaklanıp annesinin kucağına verilince, Lara yeni aileyi kaynaşmaları için yalnız bırakmaya karar verdi.

Daha sonra Kerry'nin evine geri dönüp köpeklerle ilgilenmiş, zaten tertemiz olan evi baştan aşağı bir daha temizlemişti. Doktorlar Kerry'nin ertesi sabah taburcu olabileceğini söylemişti ve Lara o zamana kadar evden çıkmış olmak istiyordu.

“Ne heyecanlı.” Emlakçı gülümsedi. “Erkek, kız?”

“Kız.” Lara emlakçının kendisine verdiği listeyi inceledi. Kira ve özellikler uygun görünüyordu ve köşede de büyük bir park vardı. Hesap kontrolünü bugün yapabilirler mi ve mesai saatleri bitmeden kira sözleşmesini imzalayabilir miyim?”

“Öyle sanıyorum.” Emlakçı şaşırmişti. “Fakat size göstermek istediğim beş ev daha var. Emin misiniz?”

“Eminim.” Lara cep telefonunda saate baktı. Belki de Cherrie Chadwick'in evine eğitime gitmeden arabasında bir süre kestirebilirdi. “Eğer mümkünse altı aylık kira sözleşmesiyle başlayalım.” Sakin bir biçimde konuşmaya çalıştı.

“Ah ve sanırım ev sahibinin evcil hayvanlara izin verdiğini söylemişsiniz değil mi?”

Emlakçı onaylar biçimde başını salladı ve elindeki evrakları kontrol etti. “Bakalım... Evet, burada kedi ve köpeklere izin olduğu yazıyor.”

“Harika.”

“On üç kilo altında iki evcil hayvana.” Emlakçı gülümseyerek Lara'ya dönmüştü fakat Lara'nın ifadesini görünce

gülümsemesi de kayboldu. “Bu sizin için sorun mu?”

“Beş tane köpeğim var,” dedi Lara. “En büyüğü de kırk beş kilonun üzerinde. Dün sizi aradığımda bunu telefonu açan görevliye açıklamıştım.”

Emlakçı birkaç kez göz kırptı. “Beş mi?”

“Şey, aslında sekiz. Fakat bu hafta evlat edinme fuarına gideceğim ve eminim en az üçü yeni yuvalarına kavuşacak.”

“Sekiz köpek,” diyerek şaşırmış halde tekrarlıyordu emlakçı.

“Beş,” diyerek düzeltti Lara. “Diğerleri yok sayılır aslında.”

“Bu çok şeyi değiştiriyor.” Emlakçı gözlüklerini taktı ve dosyadaki listeleri incelemeye koyuldu. “Ev satın alabilecek durumda mısınız? Çünkü yaşam stilinize bakılırsa, satın alma en iyi seçenek.”

Lara elinin arkasıyla alnını ovuşturdu ve durumunu açıkladı. “Birkaç ay ya da yıl içinde satın alabilecek durumda olacağım fakat şu anda yaşayacak bir yere ihtiyacım var. Hem de bugün.”

Emlakçı ev sahiplerini arayıp durumu açıklamaya çalışırken Lara da internetten kiralık ev ilanlarına bakıyor ve ilan sahiplerini arıyordu. Fakat cevaplar hep şöyleydi:

“Kaç tane köpeğim var demiştiniz?”

“Rottweiler mı? Hayır.”

“Pit bull mu? Hayır.”

“Ama çok şekerler,” diye ısrar etti Lara. “Size mükemmel referanslar gösterebilirim. Fazla miktarda güvence depozitosu verebilirim.”

“Hanımefendi, siz en iyisi bana vereceğiniz güvence depozitosuyla kendinize ev alın. Beni kedi ya da Chihuahua sahibi olunca arayın.”

Çat.

Cherie, Daddy Warbucks malikanesinin kapısını açtığında, Lara'nın arkasındaki tika basa bavul dolu arabayı gördü. “Taşınıyor musun tatlım?”

“Taşınmaya çalışıyorum. Şey, Eskie nerede?”

Cherie'nin alnı endişe ile kırışmıştı. Kasabanın bu tarafında olacaksın yine, değil mi? Mayfair Konakları'na ne kadar yakın, o kadar iyi.”

Lara ses tonunu sanki çok önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi sakin tutmaya çalıştı. “Şu an aslında pek de emin değilim. Hâlâ dairelere bakıyorum. Her neyse, adaptasyon köpekleri için beklenen davranışlar üzerine birkaç araştırma okudum ve düşündüm ki Eskie ve ben yapabi—”

“Neden yeni bir yer aradığını söylemedin bana?” Cherie ellerini neşeyle ovuşturuyordu. “Misafir evimiz boş. Eskie ile çalıştığın süre boyunca burada kalabilirsin.”

Lara'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Çok cömertsiniz ama yapamam.”

“Neden yapamazmışsın?”

“Şey...” Cherie'nin sınırlarla ilgili ciddi sorunları olması ve Lara'yı sözleşmeli bir hizmetçi olarak çalıştırması dışında, ne kötüye gidebilirdi ki?

“Harika olurdu. Eskie ve sen yakınlaştınız.” Cherie Lara’yı içeri götürdü. “Evi daha yeni dekore ettirdik. İstediğin zaman taşınabilirsin.” Eskie de onlarla birlikte giriş salonuna gelmişti ve Lara’nın ayaklarını kokluyordu.

“Şey birkaç köpeğim var,” dedi Lara. “Bu sorun olur mu?”

“Eğitimcisin. Hepsi usludur diye tahmin ediyorum.”

Lara bir an pitbull yavrularının sandalye ayağını kemirdiği ve Maverick’in Evan’a saldırdığı anı hatırladı. “Mantıklı bir tahminde bulundunuz.”

“O zaman karar verildi. Sana gitmeden anahtarı ve kapı parolasını vereyim.”

Köprüden önce son çıkış. Vazgeç! Vazgeç! “Siz öyle diyorsanız...”

“Israr ediyorum.”

“Sadece bir iki hafta kalacağım,” dedi Lara hem kendini hem yeni patronunu ikna etmek amacıyla.

“Harika, harika! Avukatlarımdan kira sözleşmesi hazırlamalarını isteyeceğim. Şimdi kendini rahat hisset ve köpek şovları hakkında konuşalım.” Cherie fildişi renkli ihtişamlı odadaki ipek kanepeyi gösterdi.

Lara oturdu. Eskie de aynısını yaptı.

Cherie mutfağa gitti, kahve bardakları ve bir düzine dergi ile geri döndü. Dergileri Lara’ya uzattı. “Kampanya stratejimizi tartışmalıyız.”

“Özür dilerim. Anlamadım. Kampanya mı?”

“Bu dergilere bir bak. Dünyada köpek şovları işinde olan herkese gönderiliyorlar.”

Lara dergilere göz attı. Köpek Dünyası, Köpek Günlükleri, Köpek Haberleri.

Pharaoh Hound, Tibet köpeği ve Norwich Terrier'in harika fotoğrafları dergi kapaklarına konmuştu. Biraz incelediğinde, her köpeğin adının ve yetiştirildiği yerin yanında sahiplerinin, yetiştiricilerinin ve eğitimcilerinin de isimlerinin yazılı olduğunu gördü.

“Şu fotoğrafçılığa bak.” Lara derginin sayfalarını karıştırdı. Fotoğraf stilleri siyah-beyaz minimalist portreler ve canlı renkli hareket anında çekilmiş fotoğraflar arasında değişiklik gösteriyordu. Her köpek kendi türünün özelliklerini yansıtacak biçimde çekilmişti. Avcı köpekleri arazide çalışıyor, Portekiz su köpekleri nehirde birbirlerine su sıçratıyordu. Fino köpekleri ise yapay elmasla süslenmişti ve köpeklerin topuzlarına kurdeleler takılmıştı. “Danua cinsi köpekler için adeta Glamour dergisi.”

“Berners cinsi için de Bazaar dergisi o zaman.” Cherie gülümsüyordu. “Eskie’yi bu kapaklardan birinde hayal edebiliyor musun? Kesinlikle tam bir kapak kızı.”

“Yani kapak kızı olabilmesi için kampanya mı yapmak gerekiyor?” diye sordu Lara.

“Hayır, hayır. Yer ayırtıp çek yazıyorsun. Kapağı, hatta arka kapağı bile garanti altına almak için en az üç bin dolar harcamak zorundasın.”

Lara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Cherie gülümsedi. “Kazanmak istiyorsan, oyunu oynamak zorundasın.” İyi bir medya kampanyası mavi kurdele demek. Türünün En İyisi, Şov'un En İyisi.”

Lara makaleler arasına sıkıştırılmış reklam ve ilanları inceledi. Bunun gerçek olduğundan, koca bir şaka olmadığından emin olmak için kafasını kaldırıp Cherie'ye bakıp duruyordu. "Hadi canım. Bu köpeklerin kendi Facebook sayfaları da mı var?"

"Reklamlar köpeği vezir de eder rezil de."

Lara dergileri kenara koydu. "Yani bana söylemek istediğiniz, iyi bir reklam kampanyasıyla köpeğinizin bir şampiyon olabileceği mi? Güzellik yarışmalarında güzelliğin önemi yok mu?"

"Tabii ki iyi bir cinsten geliyor olmak önemli. Fakat ekstra reklamın da zararı olmaz. Şov'un En İyisi ilanlarında jüri üyelerine isimleriyle hitap edildiğini göreceksin."

Lara büyük işlere kalkıştığını anlamaya başlamıştı. "Çeviklik yarışmalarında böyle kampanya türü şeylerin olmadığını size söylemeliyim. Köpeği koştururuz ve otur-kalk emirlerinde hiçbir şey yapmadığı için diskalifiye olmamasını umut ederiz. Adaptasyon yarışmaları konusunda ciddiyseniz ki öyle görünüyorsunuz, tecrübeli bir eğitimci bulmanız sizin yararınıza olur," dedi Lara dergi yığınlarına bakarak.

"Sen halledersin." Cherie, Eskie'nin kulaklarını kaşdı ve köpek pahalı, beyaz koltuğa salyalarını akıtırken anlayışla gülümsedi. "Bir eğitimci için doğru görünüşe sahipsin. Etkileyicisin fakat dikkat dağıtmıyorsun. Eskie'm ne kadar harika olsa da Berner cinsi köpekleri birbirinden ayırmak oldukça zor. Jüri köpekten çok eğitimcisini hatırlayacaktır. Uzun boylusun -ki bu her zaman işe yarar ve kemik yapın çok hoş."

Cherie kafasını eğdi ve Lara'yı sanki terrier cinsi bir kö-

pekmiş gibi incelemeye başladı. “Sen ve Eskie için en kısa sürede fotoğraf çekimi ayarlamak istiyorum. Pazartesi senin için uygun mu?”

Lara telefonunu çıkardı ve iş takvimine baktı. “Saat on ve on bir buçuk arası boşum.”

Cherie not aldı. “Fotoğraf çekimlerinde ve yarışmalarda gereğine uygun biçimde giyineceksin.”

Lara’nın yüzü kızarmıştı. Tamam, iş kıyafetleri Armani olmayabilirdi fakat o kadar da kötü değildi. “Sorun değil. Siyah basit bir takım elbisem var.”

“Ben siyah takımın uygun olduğunu düşünmüyorum.” Cherie dergileri karıştırdı, eğitimcilerin kıyafetlerini gösterdi. “Köpekten çok ilgi çekmeyeceksin fakat kendi çapında dikkat çekici olacaksın. Belki de koyu mor bir ceket veya hoş bir kahverengi yün ceket. Alışveriş danışmanım Neiman Marcus’dan senin için randevu alacağım. Etek ve ceket bedenin kaç?”

“Avrupa bedeni mi Amerika bedeni mi?” diyerek anında cevapladı Lara. Justine ile yıllardır yaptığı tüm alışverişler onu iyi eğitmişti.

Cherie cevaptan memnun kalmıştı. “İkisini de söyle. Gerisini alışveriş danışmanıma bırakalım. Ve tabii ki eğitim ücretlerine ek olarak, Eskie’nin yarışmada kazandığı ödül parasını da alacaksın. Normal olan bu.”

Lara konuşma sırasının kendisine gelmesini bekledi. “Bir saniye. Yani köpek şovlarından para kazanılmıyor mu?”

“Eğer Westminster ya da Eukanuba Ulusal Şampiyonasında derece almadıysan kazanılmıyor.” Cherie köpeğin

yüzünü avcunun içine aldı ve burnunu kocaman öptü.

“Fakat tüm bu reklam, eğitim, bakım bir servete mal olacak! Eskie’yi çiftleştirip yavruları için dünyanın parasını isterseniz bile harcadığınızı telafi edemeyeceksiniz.”

Cherie yanığını Eskie’nin geniş ve tüylü kafasına yasladı. “Bunun parayla ilgisi yok. Bunların hiçbiri olmasa bile beni yine de sevecek tatlı kızım ile ilgisi var.”

Lara görkemli ve profesyonelce dekore edilmiş eve göz gezdirdi ve eğer Eskie’nin sürekli sesli nefes alışı olmasaydı, evin tamamen sessiz olacağını fark etti.

“Eminim önümüzde keşfedeceğimiz harika şeyler var,” dedi Lara. “Ek olarak da bir sürü çalışma. O zaman hadi başlayalım. Eskie’yi yürüyüşe çıkarmak istiyorum. İkimizin kaynaşmaya ve bir takım olarak çalışmaya başlaması lazım.”

Ön kapıya kadar Cherie’yi takip etti. “Yirmi dakikaya fazla döneriz.”

Lara ve Eskie yoldan aşağı inmeye başladığında Cherie sanki çocuğunu anaokulunda ilk gününe uğurluyormuş gibi el salladı. “Siz ikiniz iyi vakit geçirin ve Fildişi’ne benden selam söyleyin.”

“Fildişi de kim?” diye bağırdı Lara.

“Semtimizin karşılayıcısıdır.” Cherie, Lara’nın şaşkınlığına kahkaha attı. “Onu gördüğünde anlayacaksınız.”

Öğleden sonra Lara annesinden bir telefon aldı. Pazar akşamı saat sekizi beklemeden aynı haftada ikinci kez arıyordu.

Ya kıyamet yakındı ya da Lara'nın başı çok fena dertteydi.

Telefonu cevapladığında içinin korkuyla dolmaması elinde değildi. Daha "selam" demeden, Justine sorguya başlamıştı bile.

"Evsiz kaldığın ve yeni bir yer aradığın doğru mu?"

"Selam anne. Hâlâ anlayış konusunda ustasın."

"Soruma cevap ver."

"Evsiz falan değilim. Ben—" Evan'dan ayrıldım, cümlesini bitirememişti. Kelimeler nedense ağzından çıkmıyordu. Bu konu hakkında konuşmaya hazır değildi. Annesinin ben sana söylemiştim demesine de hiç hazır değildi. "Birkaç günlüğüne Kerry'lerde kalıp beş köpeğe izin veren bir ev sahibi bulmaya çalışacağım. Fakat Kerry de dün akşam doğum yapt—"

"Peki neden tüm bunları Cherie Chadwick'ten duyuyorum?" diye sordu Justine.

"Cherie Chadwick'i tanıdığımı bilmiyordum."

"Ben herkesi tanıyorum," dedi Justine. Ve Cherie'nin Coterie'de randevuları olan arkadaşları var. Kalacak yere ihtiyacın varsa, benimle kalacaksın."

"Şey..." Lara zaman kazanmaya çalıştı. "Teklif etmen bile çok hoş. Çok sevindim. Gerçekten. Fakat emin değilim."

"Ne zamana gelirsin?"

Lara derin bir nefes aldı. "Anne, yirmi dokuz yaşındayım. Hayatımın bu döneminde ebeveynlerimden birinin yanına taşınmak istemiyorum."

"Ben de aslında senin buraya taşınmanı istemiyorum fa-

kat ne yapabiliriz?” Annesinin ses tonunda münakaşaya yer yoktu. “Mantıklı ol, Lara. Kendin söyledin. Beş köpeğe izin verecek ev sahibini nasıl bulacaksın?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse şu an sekiz tane köpek var.” Lara gece yarısı bahçeye bırakılan köpeklerle ilgili durumu açıkladı. Justine de hayal kırıklığını ve tahammüslüzlüğünü açıkça gösteren bir ses çıkardı. “Gördün mü? Daha kapının önüne bile gelmedim ama sen köpeklere sinir oldun.”

“Bunun köpeklerle ilgisi yok. Seninle ilgisi var.” Justine’in sesi soğuk geliyordu. “Doğrusunu söylemek gerekirse, her şeyden önce kendini bu duruma sokabilmene inanmıyorum. Ben seni bağımsız birisi olarak yetiştirdim. Sana bakması için bir erkeğin eline bakamazsın.”

Lara sakinleşmek ve kelimelerini seçmek için bir iki dakika sessiz kaldı. “Kimsenin eline baktığım yoktu. Evan ve ben bir takımdık. O ipoteği ödedi, ben de evin diğer ihtiyaçlarını ödedim.”

“Bir takım,” diye tekrar ederek dalga geçti Justine. “Doğru. Ve şimdi işler kötüye gidince, o evinde rahat ve güvende. Sen ise sokaktasın. Sana kaç kere söyledim? Erkekler her zaman hayal kırıklığına uğrattır. Sen onları çok sevdiğini sanırsan da, onların seni çok sevdiğini sansan da bu değişmez.”

Lara gözlerini kapadı ve tırnaklarını avuçlarına bastırdı. “Yine aynı şeye başlayacaksan, telefonu kapatıyorum.”

“İlk olarak, telefonu suratıma kapatmayacaksın ve ikinci olarak da Cherie Chadwick’in misafir evine taşınamazsın. Mayfair Konakları topluluğunun saygıdeğer bir üyesiyim.

Burada müşterilerim ve irtibat kurduğum kişiler var. Kızımın çalışanlardan biri gibi komşumun evinde yaşaması nasıl görünür sence?”

Lara tekrar gözlerini açtı. “Nasıl görüldüğü seni neden bu kadar ilgilendiriyor? Hayat benim hayatım.”

“Dış görünüm önemlidir.”

“Bunu söylemeden nefret ediyorum.”

“Senin nefret etmen bunun doğru olmadığı anlamına gelmez. Benim evim yerine Cherie Chadwick’in evinde yaşarsan, insanlar dedikodu yapar.” Lara’nın ilk isteği Justine’e kendisini hiçbir şeye zorlayamayacağı konusunda sert bir cevap vermek oldu. Lara annesine körü körüne itaat borçlu değildi.

Sonra, annesinin kendisi için yaptığı her şeyi düşündü. Paraları olmadığına Lara yine de istediklerine sahip olsun diye yapılmış fedakârlıkları... Güzellik merkezi kâr sağlamaya başlar başlamaz imzaladığı tüm okul harcı çeklerini...

Lara annesine çok şey borçluydu ve şu ana kadar onu hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmamıştı.

“İyi,” diyerek kabul etti. “Kendime bir yer bulana kadar yanında kalacağım. Fakat bu tamamen geçici ve kira da ödeyeceğim.”

“Eğer öyle istiyorsan, o zaman ben de köpeklerinin tahmin edilemez ve yıkıcı doğası nedeniyle güvence depozitosu istiyorum.” Lara annesinin parçalanmış Prada çantadan haberi olduğundan şüphelendi. “Ne zaman gelirsin?”

“Bunu yemekte tartışırız,” dedi Lara. “Bu akşam boş musun?”

Justine sesli nefes aldı. “Biliyorsun, meşgulüm. Evimde kalmana mutlulukla izin veririm fakat benden seni şımartmak için her şeyi bırakmamı bekleyemezsin.”

Lara bu sözün verdiği acıyı dalga geçme denemesiyle hafifletmeye çalıştı. “Anne, beni yaralıyorsun. İsteklerini yaptım ve kaşlarımı düzelttirdim; buna rağmen benimle toplum içinde görünmekten hâlâ utanıyor musun?”

Justine bir süre sessiz kaldıktan sonra “Her şey seninle ilgili değil,” dedi.

“Biliyorum anne. Özür dilerim,” Lara'nın sesi kesildi ve duygularının kontrolünü ele almak için kendini zorladı. Annesi gözyaşlarından düzensiz tırnak derisi ve dudak üstü tüylerinden bile daha çok nefret ediyordu. “Öyle demek istemed—”

“Gitmeliyim,” Justine'in ses tonu çok soğuktu.

“Bekle, açıklamama izin ve—”

“Vaktim yok, Lara. Eve geldiğinde konuşuruz. Hoşçakal.”

Bölüm 11

“Merhaba, canım.” Annesinin hizmetçisi Shelly, Lara’yı sıcak bir gülümsemeye karşıladı. “Seni gördüğüme çok sevindim. Uzun süredir görmüyordum. Hayatın nasıl gidiyor?”

Justine, Shelly’yi on beş yıl önce kişisel hayatının günlük detaylarıyla ilgilensin diye işe almıştı. Shelly yetişkin çocukları olan boşanmış ve sağlıklı bir kadındı. Justine’in vakit ayıramadığı her şeyle ilgilenen kişiydi. Yiyecek alışverişi yapma, yemek pişirme, çamaşır yıkama, araba, bahçe ve havuz bakımıyla ilgilenme... Lara liseydeyken Lara’nın dışı randevularını ayarlamış, yüzme müsabakalarına ve müzik grubu çalışmalarına götürüp getirmişti.

“Ben annenin evde duran eşiyim,” diyerek dalga geçerdi.

“Fakat tatil günleri ve avantajları olan bir eş -ki bu çoğu kadının sahip olacağından çok fazla,” diye eklerdi Lara alay ederek.

“Merhaba.” Lara yaşlı kadına sarıldı, lavantalı yumuşatıcı ve taze pişmiş ekmek kokusunu içine çekti.

“Annen burada değil,” dedi Shelly, Lara’nın sorusunu beklerken. “Hâlâ işte.”

“Fakat saat ona geliyor.”

Shelly elini kaldırdı ve konuşarak hiç nefesimi yormayacağım ifadesini takındı. “Haftalardır ofise kapanıp kaldı. Bir aydır görmedim bile anneni. Elektronik posta ile iletişim kuruyoruz. Çok fazla çalışıyor. Biraz yavaştan almasını söylemelisin ona.”

“Evet çünkü benim fikirlerime çok değer veriyor.” Lara gözlerini devirdi ve giriş salonuna geçti.

Annesi döşemeleri yeniden yaptırmıştı. Lara’nın ilk fark ettiği bu oldu. Justine’in evinde sürekli bir tadilat işi olurdu. Yeni boya, yeni mobilya, yeni avlu taşları. Fakat girişteki mermer döşemeyi söktürüp yerine zengin görünümlü, parlak parke döşediğinden bahsetmemişti.

“Vay canına.” Tahta döşemeyi yakından incelemeye başladı. Koyu renk, yumuşak bir maddenin döşemenin içinde olduğunu gördü. “Bu deri mi?”

Shelly onayladı. “İnanılmaz, değil mi? Usta, sosyetenin döşeme dizaynında en son trendin bu olduğunu söyledi.”

“Mükemmel görünüyor.” Lara gösterişli ve parlak yüzeye dikkatle ve dehşetle baktı. Köpek pençelerini deri üzerinde düşünmesi bile tüylerini diken diken etmişti. “Garaj kapısını açar mısın? Köpekleri o taraftan içeri alacağım.”

“Tabii ki, tatlım.” Shelly mutfığa gitti. Odadaki her yüzey

sert ve parlaktı. Cilalanmış granit, paslanmaz çelik, pırlıl pırlıl cam. Fakat Shelly stratejik olarak yerleştirilmiş taze meyve ve çiçeklerle ortamı rahat hale getirmişti. “Burada olman çok iyi. Bu sabah aslında iki haftalık iznime çıkacaktım fakat sen gelene kadar beklemeye karar verdim. Annen hakkında endişeleniyorum.”

Lara meyve sepetinden elma kaptı. “Annem kendisine bakabilir.”

“Biliyorum fakat...” Shelly omuz silkti. “Seni özlüyor. Böyle bir şey söylemedi fakat özlüyor.”

“Şu an onun mutfağındaım ve beni görmek için gelmedi bile,” dedi Lara.

“Aslında seni biraz yalnız bırakmak istiyor,” dedi Shelly yarım bir gülümsemeyle. İfadesi durgunlaştı. “Evan’la ayrıldığınızı duydum.”

Lara elmasının sapını büktü. “Evet.”

“Konuşmak istersen eğer—”

“İstemiyorum.” Kibirli olmaya çalışmamıştı. “Şu an değil yani, fakat yine de teşekkürler.”

Shelly anlayışla baktı ve Lara’ya yine sarıldı. “Bunu atlatacaksın,” diye söz verdi. “Atlatacaksın ve eskisinden daha iyi olacaksın. Şimdi sen bir süre burada kalacağın için köpeklerin dışarı çıkmaları lazım. Eski odanı hazırlamadım. Onun yerine doğu kanadını hazırladım.”

“Doğu kanadı. Sanki Beyaz Saray’ı geziyorum.”

“Aslında suit büyüklüğünde misafir odaları var ve geçen sene Fransız camlı kapılardan da koydurttuk. Köpekler zak-

kum ağaçlarını mahvetmeden dışarıda oynatabilsinler diye bahçivandan bahçenin belli bir kısmına çit koymasını da istedim.” Shelly soluklandı. “Bu arada şu an kaç köpeğin var?”

Lara saçlarını omuzlarının arkasına attı. “O kadar da çok değil.”

“O kadar da çok’u tanımla.”

“Beş gerçek köpek, üç yavru.” Lara, Shelly’nin suratındaki ifadeye güldü. “Yavrular için hafta sonuna kadar yeni yuvalar bulacağım.” Lara’nın aklına bir fikir gelmişti ve neşesi yerine geldi. “Aslında—”

“Hayır.” Shelly daha Lara cümlesini bitirmeden kestirip atmıştı.

“Onlarda tanışana kadar bir şey söyleme. Erkek yavru o kadar tatlı ki. Burnunda kocaman pembe benekler var.”

“Kedim çok sinirlenir,” dedi Shelly sert biçimde. “Köpek bir gün bile dayanamaz.” Evin en gerisindeki odayı gösterdi Shelly. Bu büyük ve güneş alan odayı Justine misafirler için nadiren kullanırdı çünkü havuz filtresi bu odanın dış duvarındaydı.

Yatağa beyaz nevresim takımı serilmişti. Spa kalitesinde havlular banyo tezgâhında duruyordu. Lara nevresimi hemen yataktan çıkarmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Shelly. “Yeni serildi onlar!”

“Bu yüzden köpekler onu mahvetmeden toplamalıyım. Arabamda kendi battaniyelerim var.”

Shelly kucak dolusu Mısır pamuğundan örtüleri suratında hiç onaylamadığını belirten bir ifadeyle kabul etti. “Bu

Justine'in hiç hoşuna gitmeyecek. Odaların nasıl görüneceği konusunda bazı kesin fikirleri var.”

“Dış görünüş önemlidir.” Lara annesini taklit etti. “Endişelenme. Beni durdurmaya çalıştığını söylerim ona.”

Shelly garaja yönelmişti ki Lara onu durdurdu. “Kutuları ve köpekleri ben getiririm. Geç oluyor. Benim için uykusuz kalma. Tatilini yap.”

“Kendim için uykusuz kalıyorum, senin için değil,” diyerek Lara'yı ikna etti Shelly. “Yarın sabah ilk iş kalkıp gitmek olacak. Bak ne diyeceğim, sen köpekleri getirip yerleşirken ben yemekleri ısıtayım. Buzdolabında ev yapımı tavuk çorbası var.” Lara'yı baştan aşağı süzdü. “İki kase içsen iyi olur. Halsiz görünüyorsun. Kalp kırıklığının işi bu. Sen şimdi rahatla bir güzel ve bir şey istersen bana söyle.”

Shelly'nin taze çorbasını düşününce bile Lara'nın ağzı sulandı. “Teşekkürler, anne.”

Shelly omzunun arkasından uyarı bakışı attı. “O konuda şaka yapayım deme.”

Dayak yemiş ergen gibi duruşunu hemen düzeltti Lara. “Pardon, pardon.”

“Sen ve Justine aranızdakileri çözeceksiniz. Birlikte zaman geçirmek size iyi gelecek.” Shelly mutfağa geri döndü. “Sonra True Blood izleyeceğim. Bana katılır mısın?”

Bir saat sonra Lara ve Shelly güneyli yakışıklı vampirleri hayranlıkla izleyip köpeklerle tavuk parçaları paylaşıyorlardı. Justine'in beklenmeyen misafirleri için ayırdığı çikolatalı pastayı yerken birbirleriyle hayatlarını paylaştılar. Evan'ın nişan yüzüğünün üstüne sifon çektiğinden beri ilk kez, Lara,

yarası kabuk bağladığında hayatın nasıl olacağını hayal ediyordu. İyileşeceğine ve mutluluk için son şansı henüz elinden kaçırmadığına inanmaya başladı.

“Evde olmak çok güzel.” Ağzında pastayla mırıldandı.

Fakat gece yarısı uykuya dalıp koskoca yatakta Linus ve Maverick’in arasında sıkışıp kaldığında hâlâ annesini görmediğini ve annesiyle konuşmadığını fark etti.

“Eskie, şov duruşu yap.”

“Kuyruk salla, kuyruk salla, kuyruk salla.”

“Şov duruşu yap”

“Zıpla, zıpla, zıpla.”

“Eskie—” Yaramaz siyah-beyaz renkli köpek yandan geçen iki koşucunun dikkatini çekmek için hoplamaya başlayınca Lara sustu. Gülüyordu ve tüm eğitim tabularını yıktığının farkındaydı. Köpeğin parlayan kahverengi gözünün içine baktı ve komutu tekrar etti. “Şov duruşu yap.”

Eskie, Lara’nın dudağının sağını yaladı.

“Ve artık resmi olarak kaynaştık.” Bluzunun koluyla ağzını sildi. “Dinle küçük hanım. Bu sulu öpücükler seni kurtarmayacak.” Eskie’nin tasmağını eline aldı ve çıkmaz sokağın sonuna yürüdü. Köpeğin tekrar odaklanmasını sağlamak için köpeği kendi etrafında hızlıca döndürdü. Eskie, Lara’nın dediklerini yaptı.

Sabah yürüyüşlerinin yirminci dakikasında Lara yeni eğitim alıştırmaları denedi. Eskie’nin istediği zaman yıldız bir

öğrenci olduğu çok açıktı. Fakat daha yavruydu ve ağızlığı azıcık havada bir şekilde sabit durup Lara'nın köpeğin boyununu tutması ve ayaklarını şov köpeği duruşuna getirmeye çalışması anlamına gelen 'şov duruşu' Lara'nın beklediğinden daha zordu.

Trafiğin en yoğun olduğu zamanda Cherie'nin evine gitmek için çaba göstermek zorunda olmasa da Lara, Justine'i yakalayabilmek için çok erken kalktı. Fakat annesi gece yarısından sonra eve gelmişti ve şafak sökmeden gitmişti. Annesinin eve geldiğine tek kanıt mutfaktaki kahve kokusuydu.

Lara annesinin kendisini görmezden gelmediğine inanmaya çalıştı.

"Tamam, son bir kez daha. Daha sonra bir süre koşacağız." Durdu ve Eskie'yi önüne getirip dikkatini çekmek için ödül gösterdi.

"Şov duruşu yap."

Ve Eskie denileni yaptı. Anında ve mükemmel bir biçimde. Köpek Günlükleri dergisine kapak olacak nitelikte bir pozdu bu.

"Aferin kızıma!" Eskie başardığını anlasın diye elindeki butona bastı. Eskie tam ödülünü almak üzereydi ki çok tiz bir havlama sesi duydular.

Eskie duruşunu bozdu ve heyecan içinde ileriye atıldı.

Kendilerine doğru gelen ufak ve beyaz renkte bir Maltese cinsi köpek gördüler. Köpeğin tasma yoktu ve sahibi yarınlarda görünmüyordu. Köpek kendinden emin bir şekilde yanlarına geldi. Sonra şefkat beklercesine kafasını kaldırıp Lara'ya baktı.

Lara köpeğin kulaklarını kaşımak zorunda kalmıştı fakat ne bir isimlik ne de bir kimlik kartı vardı minik köpeğin üstünde.

“Kayboldun ha?” diye sordu Lara.

Maltese cinsi köpek kaybolmuşa benzemiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse Eskie ile birbirlerini gördüklerine sevinmişlerdi. Birbirlerini koklayarak selamladılar sonra da kovalamaca oynadılar. Minik beyaz köpek kocaman Bernese dağ köpeğinin yanında cüce gibi kalsa da Eskie'nin ayaklarıyla oynarken ve ön ayaklarını uzatarak yaylanma hareketi yaparken korkuyor gibi görünmüyordu.

“Ah, işte burdasın! Bugün geç kaldın.” Sokağın karşısındaki yoldan bronz, balık etli ve yirmili yaşlarının sonlarında bir kadın el salladı ve karşıya geçti. Bir elinde bakır bahçıvan kovası diğer elinde de köpek için ödülleri vardı. Eğer Bravo Scottlade'in Gerçek Ev Kadınları'nı* çekmeye karar verirse dolgu topuk espadrilleri ve uzun platin rengi postişleriyle bu kadın en güçlü aday olurdu.

“Selam tatlım.” Eğildi ve Maltese cinsi köpeği öpüyormuş gibi yaptı. Köpek de kuyruğunu kaldırdı ve döndürmeye başladı. “Bugün en sevdiğin yemek var. Tavuk!” Poşeti açtı ve içinden yiyecekleri çıkardı. Eskie de tavuk yiyebilmek için hemen atak yaptı.”

Lara, Eskie için butona bastı ve kadına “Bu sizin köpeğiniz mi?” diye sordu.

* Gerçek Ev Kadınları Amerika'da Bravo kanalında yayınlanan ve banliyöde yaşayan bakımlı, sosyetik ev hanımlarının rol aldığı bir reality şovdur.

“Hayır. Bu Fildişi. Her sabah tüm sokakları dolaşır.” Kadının Maltese cinsi köpeği kaldırdı ve kucakladı. “Semtın tam bir işgüzarıdır. Eskie’yi de çok sever.”

Lara sokağa göz gezdirdi. “Sahibi nerede?”

“Bilmiyorum. Nereye ait hiçbir fikrim yok ama iyi bakılıyor. Her zaman en güzel saç kesimlerine sahip oluyor.”

“Sokaklarda böyle dolaşmasına izin vermek ‘iyi bakmak’ değildir.” Lara çok sinirlenmişti. Büyük bir köpek tarafından yakalanabilir, araba çarpabilir...”

“Selam Eskie.” Gerçek Ev Kadını kocaman siyah ve beyaz renkli köpeği okşadı ve ilgiyle Lara’ya baktı. “Siz Köpek Duayeni olmalısınız.”

Lara gözlerini kısmıştı. “Köpek neyi?”

“Bu nedenle Cherie seninle iletişime geçmişti. Köpeklerle çalışma konusunda gizli bir yeteneğin olduğunu söylüyordu.” Rüzgâr başlayınca kadın eteğinin uçlarını tuttu. “Danışmanlık hizmeti veriyor musun? Arkadaşım Kayla’nın köpeğiyle ilgili yardıma ihtiyacı var.”

“Sorun nedir?”

“Kendisi anlatsa daha iyi olur. Bana adını ve adresini verir misin?”

Lara vermek zorunda kalmıştı. Komşusuna kartvizitini uzattığı an, Maltese cinsi köpek tüylü beyaz kuyruğunu hoşçakalın anlamında sallayarak yolun karşısına geçmişti.

“Güle güle Fildişi! Yarın görüşürüz.” Sarışın kadın köpeğin arkasından bağırdı.

“Zengin insanlar çok tuhaf,” dedi Lara, Cherie’nin malikanesine yürürken.

“Özgür bırakılan Maltese cinsi köpekler, yüz bin dolarlık köpek şovu kampanyaları, bana Köpek Duayeni demek falan. Fakat çok cömertler, o yüzden çok da ileri geri konuşmam.”

“İleri geri” dediği an Eskie birden durdu ve Westminster Köpek Kulübü’ndeki yarışmada nefesleri kesebilecek bir şov duruşu yaptı.

Lara kahkaha attı ve butona bastı. “Aferin kızıma.”

Bölüm 12

“**A**nnelik nasıl gidiyor?” diye sordu Lara tam da Kerry’nin evindeki kaos ortamını inceliyorken. Hem dışarıdan aldığı yemeği bırakmak için hem de o civarlarda bir yerden rapor alması gerektiğinden işten çıkıp Kerry’nin yanına gitmişti.

“Bebegin sürekli bağırmaması, benim sürekli bağırmam, uykusuzluk, hormonal travma, hastanede takılan serumun verdiği şişlik, sokakta karşılaştığım her aptalın verdiği tutarsız öğütler ve çatlamaş meme uçları dışında annelik harika. Tamamen doyurucu.” Kahve masasındaki bisküvi poşetinden Oreo çıkardı. Koltuk; üzerinde tüm ıslak mendiller, emzikler, bebek önlükleri, kullanılmış tulumlar ve halıya saçılmış göğüs pompası parçaları ile bebek bakımı komuta merkezi haline gelmişti. Etraftaki çerez ve tam çiğnemelik kumaşlara rağmen köpekler ortalıkta görünmüyordu. Cynthia minik ciğerlerinin gücünü açığa çıkarırcasına bağırarak ağlamaya başlayınca köpekler yatak odasına kaçmıştı. “Ve tüm bu bis-

küviler hamilelik kilolarımı vermemde gerçekten yardımcı oluyor. Ah bir de Richard salı günü iş gezisine gidiyor.”

Lara afallamıştı. “Seni bir başına mı bırakıyor?”

“Hayır, hayır. Annesi bir haftalığına yardıma gelecek. Benim annem de geliyor. Birlikte. Aynı odada. Korkuyorum, tut beni,” dedi Kerry pozisyon değiştirirken. “Of! Tam bir aptalım. Doktorum Percocet vermeyi önerdi fakat ben Advil diye tutturdum. Bebeğinizi Beklerken Sizi Neler Bekler kitabı beynimi yıkamış.”

“Ben sana nasıl yardımcı olabilirim? Birkaç saat bebeğe bakmamı ister misin? Biraz kestirirsin, duş alırsın,” dedi Lara. Ciyak ciyak ağlamaktan kıpkırmızı olmuş bebeği kucağına alırken Lara içten içe korkuyordu.

“Teklif ettiğin için sağol fakat hayır.” Kerry’nin başı arkasındaki yastıklara düştü. “Onu emzirmekten ve yedi yirmi dört kucağımda tutmaktan bitap düştüm fakat ondan ayrı kalma düşüncesine bile katlanamıyorum. Bu zamanla düzeler değil mi? Bana düzeleceğini söyle.”

“Bu... düzelecek,” dedi Lara her heceyi vurgulayarak.

“Aman Tanrım. Bundan sonra hiç uyuyamayacağım.”

“Hayır, uyuyacaksın. Şimdi cidden nasıl yardım edebilirim sana? Köpeklerin bir süre benimle kalmasını istersen—”

“Hayır, hayır, hayır. Köpekleri bebek gelince sokağa atmayacağıma kendime söz verdim. Bunu yapan insanlardan nefret ediyorum. Onlara bir bağlılık sözü verdim ve sözümde duracağım. Aslında pazar günü seninle evlat edinme fuarında görüşelim.”

Lara kafasını iki yana salladı. “Hayır, böyle bir şey yapmayacaksın.”

“Evet yapacağım.”

“Fakat sen...”

“Biliyorum, biliyorum. Fakat Richard dedi ki bebekten biraz uzaklaşip temiz hava almalıyım. Şey, aslında annesi dedi ama Richard da onayladı.” Kerry terst ters baktı. “Şişeyi ilk kez sütle dolduracağım ve dışarı çıkacağım.” Kerry delikli eşofmanlarına ve süt lekeli bluzuna bakarak gülümsedi. “Kim benden köpek almak istemez ki?”

“Harika görünüyorsun.” Lara arkadaşlarını her zaman savunurdu, bazen kendileri için bile savunduğu olurdu.

“Evet, aynen öyle. Kendine yalan söyleyebilirsin ama bana söyleme. Aslında evlat edinme fuarından sonra gidip Percocet içeriz. Ne dersin?” Kerry bebeğin sırtını pışpışlamaya başladı. Bebek gaz çıkardı ve uykuya daldı. “Şimdi sana yalvarıyorum. Uyku düzeni, uykusuzluk, emzirme ya da kusma dışında başka bir şeyden konuşalım. Ne var ne yok? Taşındığından beri Evan’la konuştun mu hiç?”

“Tek bir kelime bile etmedim.” Lara arkadaşının yanına oturdu ve Oreo’dan bir ısırık aldı. “Ne aradı, ne mesaj attı, ne mail attı. Adam benden umudumu kesmiş.”

Kerry tek kaşını kaldırdı. “Sen onu aradın mı? Sen mesaj attın mı?”

“Hayır. Ne söyleyeceğim ki? ‘Pardon yüzüğünü tuvalete atıp üstüne sifon çektim. Bir koli dezenfektan alıp tekrar deneyelim’ mi demeliyim?”

Lara kollarını göğsünde birleştirdi ve devam etti konuşmaya. “Tuvalete atıp sifon çekme işini başlatan o, ben değilim. PowerPoint sunumu hazırlayıp beni yanına taşınmaya ikna eden sonra da köpekleri sevmediğini ve hiç sevmeyeceğini söyleyen de o.”

“Bu çok kötü,” diyerek onayladı Kerry.

“Adamın söylediği şu ‘Köpekleri sevmiyorum. Sadece insanları seviyorum.’”

Arkadaşının ağızı açık kalmıştı. “Vay canına. Birisini tanıdığını zannediyorsun fakat...”

Lara bisküviyi ağzına attı ve Kerry’den susmasını ister gibi elini kaldırdı. “Birinin hayat seçimlerimi eleştirmesini istersen annemi ararım. Erkek arkadaşımın kişiliğinin baştan yaratılmasını falan istemiyorum.”

“Lafı açılmışken, Justine’in evinde nasıl hayat?”

“Yalnız. Annemin orada yaşadığından bile emin değilim. Ben yattıktan sonra eve geliyor ve ben kalkmadan evden çıkıyor.”

“Daha hiç görmedin mi onu?”

“Hayır. Hayalet gibi gelip gidiyor. Köpekler bile onu duymuyor.”

“Seni görmezden mi geliyor?”

“Geçen onu aradım ve bu soruyu sordum. Hemen duygusala bağladı ve kendimi çok önemsemememi söyledi. ‘Her şey seninle ilgili değil’ havasında.”

“Annen beni korkutuyor.” Kerry buruşuk, minik bebeğine baktı. “Kendi çocuğuma öyle davrandığımı hayal bile edemiyorum.”

“Annem beni de korkutuyor,” dedi Lara. “Fakat onu suçlayamıyorum. Onu bu hale getiren benim. Tüm hayatı boyunca işinin başına geçebilecek kendine güvenen, sofistike bir iş kadını olabilmem için çabaladı. Olduğum tek şey de Köpek Duayeni. Ah evet, Mayfair Konakları’nda bana öyle diyorlar.”

“Zengin insanlar çok tuhaf,” dedi Kerry. “Kim olmayı istediğin umrumda değil. Sen harika bir evlatsın ve seni karşılıksız sevmeli.”

“Beni seviyor. Sadece benden çok fazla hoşlanmıyor. Fakat annem öyledir işte. Kimseden hoşlanmaz. Bir sorun var fakat bana anlatmadığı için tüm dikkatimi en kısa sürede yeni bir yer bulmaya vermeliyim. Gelecek hafta benimle ev bakmaya gelmek ister misin?”

“Tabii. Kırk dakikada bir durup bebek emzirmek zorunda olmamı önemsemezsin, değil mi?” Kerry yine bisküvi paketine uzandı.

Lara kalktı, bir bardağa süt doldurup arkadaşına uzattı. “Proteine ihtiyacın var. D vitaminine. Aman her neyse.”

Kerry gözlerini devirdi fakat yine de bir yudum aldı. “Bu gece için planın var mı? Yakışıklı bir veterinerle seksi bir buluşma falan?”

Lara gül baskılı tulumu eline aldı ve incelemeye başladı. “Aslında bu gece Evan’ın evine uğrayacağım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet köpeklerin ilaçlarını orada bırakmıştım ve ilaç vaktleri geldi de geçiyor.”

Kerry kafasını geriye attı ve esnedi. “Hı hı.”

“En son dozu geçen ay almışlardı. Evan’ı görmek için bahane uyduruyor falan değilim. Umarım evde olmaz.”

“Lara, bana bir bak. Senin eski erkek ardaşının evine gitmek için söylediğin bu saklı düşünceleri umursuyor gibi mi görünüyorum?”

Lara uykulu gözlere, açık sutyene ve Kerry’nin çenesindeki bisküvi kırıntılarına baktı. “Hayır, görünmüyorsun.”

“O zaman hadi kalk.”

“Fakat şunu söylemeden edemeyeceğim. Benim saklı düşüncelerim falan yok.”

“Hı hııı. Öyle diyorsan.” Kerry, Lara’yı yola kadar uğurladı ve Lara’nın arabanın kapısını kapatmasını bekleyip seslendi: “İyi düşünmeler!”

Lara istese de sinir olamazdı çünkü tüm öğleden sonra boyunca Kerry’yi hiç bu kadar içten gülerken görmemişti.

Lara evi terk ettiğinden beri evde en ufak bir değişiklik bile olmamıştı.

Yolda park edilmiş beyaz, ufak Jetta model araba da neyin nesiydi? Arka penceresinde parlak ve pembe kalpli çıkartma olan araba? İşte bu yeniydi.

Bir an Lara şaşkınlıktan ne hissedeceğini bilemedi. Boş boş bakındı.

Anlamalıydım. Eski, paslı arabayı hiç istememişti. Garajdaki yerim boşalınca hemen gösterişli bir arabayla boşluğu doldurdu. *Bay Sadece İnsanları Seven.*

Fakat bir saniye. Hemen böyle anlamadan yargılamamalıydı. Bir milyon masum açıklama bulabilirdi. Araba belki de... Evan'ın... hmmm... gündelikçisine aitti. Lara evden ayrılınca işe aldığı bir gündelikçi. Cuma akşamları saat yedi de gelen bir gündelikçi. Ya da Evan'm kız kardeşinindi. New York'ta bağımsız bir film yapımcısı olarak çalışan kızkardeş.

Lara ayağını frenden mümkün olduğunca hızlı çekti.

Köşeyi döndüğünde kalbi çok hızlı atıyordu. Telefonu çaldığında irkildi. Arayana baktığında yerel bir hastanenin adını gördü. Nabızı daha da hızlanmıştı.

“Lara Madigan’la mı görüşüyorum?” diye sordu sakın bir kadın sesi.

“Evet, benim.”

“Justine Madigan’ın kızı mısınız?”

Lara onayladı ve “Neler oluyor? Annem iyi mi?” diye sordu.

“Ben Jeannette Viteri. McDowel Tıp Merkezi’nde çalışıyorum. Anneniz göğüs ağrısı şikâyetiyle hastanemizin acil servisine geldi. Şu an bazı testler yapılıyor ve arayıp size haber vermek ist—”

“Hemen geliyorum.”

Bölüm 13

Herkesin telaş içinde olduğu acil serviste her hastanın bölümü perdelerle kapatılmıştı. Lara perdeyi açıp annesini gördüğünde Justine, BlackBerry'sinden kafasını bile kaldırmadan "Ben iyiyim," dedi. "İşe dön."

Lara annesinin suratına baktığında ağzı açık kalmıştı. Şaşkınlığını saklamak için geç kalmış bir çabayla, eliyle ağızını kapadı. Justine her zaman kusursuz görünmüştü. Yanık teni pürüzsüz ve parlaktı, kalın siyah saçlarına ustaca katılmıştı, vücudu da esnek ve güçlüydü. Lara annesini en azından son on yılda hiç ruhsuz görmemişti.

Bu nedenle annesini böyle kaşları çatık bir halde geniş, kırışık, mavi bir hastane önlüğü içinde görmek çok sarsıcıydı. Fakat daha dehşet verici olan şey ise annesinin yüzüydü. Justine'in yanakları ve alnında düzensiz bir biçimde açık ve koyu renkler görünüyordu. O kadar belirgin bir haldeydiler ki, fark etmemek adeta imkânsızdı.

“Aman Tanrım.” Lara sonunda bir şeyler diyebilmişti. “Anne, ne oldu böyle?”

Justine yorgun bir şekilde iç çekti ve cep telefonunu kenara koydu. Lara'nın bakışlarına meydan okuyarak gözlerinin içine baktı. “Ne olduğunu anlatacağım. Bu sözde tıp uzmanları gereksiz yere vaktimi ve paramı harcadıkları gibi seni de boşu boşuna telaşlandırdılar. Olan şey tamamen bu.”

“İyi haber ise annenizin kalbi iyi durumda.” Bir hemşire yanlarına gelmişti ve ikisine de neşe içinde iyi haberleri verdi.

“Kostokondrit hastalığım var,” dedi Justine Lara'ya. “Yani kaburga kemiğinin üzerindeki kıkırdağın iltihaplanması durumu. Göğüs ağrılarım vardı fakat kalbimle ilgili değildi.”

“Emin olabilmek için EKG ve göğüs röntgeni çektik,” dedi hemşire.

Justine telefonunu eline aldı ve başını oyunlardan kaldırmayan çocuklar gibi tuşlara bastı. “Artık gidebilir miyim?”

Hemşire gülümseye devam ediyordu. “Kan testi sonuçlarınız gelir gelmez.”

“Kalbinin iyi olduğundan emin misin?” dedi Lara annesinin yanına oturunca.

“Daha iyi olamazdı. Tansiyonum hâlâ genç bir kızınki gibi,” diyerek böbürlendi Justine.

“Doktorun söylediği tam olarak bu değil,” diyerek düzeltme gereği duydu hemşire. “Doktor çok fazla strese maruz kaldığınızı ve dinlenmeniz gerektiğini, aksi takdirde kalp sorunları yaşayabileceğinizi söyledi. Bu vücudunuzun sizi uyarıyordu.”

Bu noktada çoğu normal anne-kız sarılır ya da rahatladıkları için biraz ağlayabilirlerdi. Fakat bırakın gözyaşları içinde birbirlerine sarılmayı, Lara o an Justine'in dikkatini bile çekemiyordu. O yüzden yatağın ucunda öylece oturmaya devam etti.

“Yüzüne ne oldu?” diye sorduğunda, Justine'in saçının da daha parlak ve kalın göründüğünü fark etti. “Neler oluyor?”

Justine kafasını yana çevirdi. Omzunu kaldırarak Lara'nın yüzüne bakmasını engellemeye çalıştı. “Sana iyi olduğumu söyledim.”

Lara annesinin yanağındaki renk değişimine bakmadan edemiyordu. “Kostokon— mudur nedir, ne sebep oluyor— muş bu hastalığa?”

“Hiçbir şey,” dedi Justine sert bir şekilde. “Şans işte.”

“Genellikle stres ile ilişkilendirilir,” dedi hemşire.

“Anne,” dedi Lara annesine uzanıp elini tutarak. Annesinin eli soğuk ve güçsüzdü. “Artık bu kadar çalışmamalısın. Kendini resmen ölüme sürüklüyorsun.”

Annesi hemen elini geri çekti. “Bana ne yapmam gerektiğini söyleme.”

“Ben öyle demek isteme—”

“Doktorları ne yapması gerektiğini zaten söyledi,” dedi hemşire. “İşinden bir süre uzak kalacak.”

“Çok kısa bir süre.” Saçlarını düzeltti ve saçlarının ortasındaki çizgi biraz yana kaydı. Peruk mu takmıştı? “Her ne kadar işten hiç ayrı kalmak istemesem de... Ben gayet iyiyim.”

Lara'yı suçluluk duygusu sarmıştı. Annesinin kendisi için yaptığı planları bir kenara atmayıp annesini dinleseydi, Justine şu an stres kaynaklı göğüs hastalıklarıyla mücadele ediyor, güzellik merkezlerinin o olmadan nasıl hayatta kalacağı konusunda endişeleniyor ve burada yatıyor olmazdı. Lara'nın annesine yardımcı olması gerekirdi. İşin başına geçmiş olması gerekirdi.

Justine tahammül edebilmek için bir süre gözlerini kapadı. "Buradan çıkmak istiyorum."

"Yüzün," diye fısıldadı Lara. "Bana doğruyu söyle. Sorun ne?"

Annesinin o buz gibi tavrı yok olmuştu ve bir an için dalgın ve kırılğan göründü. Elleriyle suratını kapatarak yine kafasını çevirdi. "Bana bakmayı kes."

Fakat Lara'nın elinde değildi. Bu kadını tanıyamıyordu.

Etrafta bip seşleri, plastik kaplı zeminde lastik tabanlı ayakkabıların çıkardığı gıcırtilar ve diğer ailelerin konuşmaları duyuluyordu. Lara ve Justine ise tamamen sessizdi.

"Viteligo," dedi Justine en sonunda. "Resmi teşhis bu. Üç dermatoloğa görüldüm. Hepsi aynı şeyi söylüyor."

Justine'in yoğun iş temposu ve aralarındaki zorlu ilişki nedeniyle Lara annesiyle çok fazla zaman geçirememişti. Ancak en son birlikte yemek yedikleri zamanın üzerinden daha üç ay geçmişti. "Seni son gördüğümde bu var mıydı?"

"Başlıyordum, evet. Fakat o noktada makyaj yaparak kapatabiliyordum."

"Sağlık sorunları yaşadığını neden benimle paylaşmadın?"

“Bu bir cilt problemi ve hayatım boyunca sürekli ters ters bakışlarla karşılaşacağım anlamına geliyor,” dedi Justine sert bir biçimde. “Sağlığımı hiçbir şekilde etkilemiyor. Sözde.”

Lara kaşlarını çattı. “Sözde de ne demek oluyor?”

“Vitiligo yüzümün neden korkunç görüldüğünü açıklıyor fakat saçlarımın dökülmeye başlama nedeni hâlâ meçhul.”

“Doktorlar ne dedi?”

“Stresten olabileceğini söylediler. Ya da hormonlardan. Belki de çevresel faktörlerden. Diğer bir deyişle hiçbir fikirleri yok fakat beni güzellik merkezlerimden uzak tutuyorlar.”

Lara bunu sindirebilmek için bir süre bekledi. Annesini işyeri dışında bir yerde hayal edemiyordu. Justine’in tüm hayatı kariyeri tarafından belirlenmişti. “Şimdi ne olacak? Seyahate mi çıkacaksın?”

Justine, Lara’nın tahmininden iğrenmiş görünüyordu. “Hayır.” Hastane önlüğünün düşen omuzlarını yukarı çekti. “Evet gidip çirkin olacağım.”

“Anne.”

“Bana bakmayı kes.”

Lara söyleneni yaptı.

“Bana bakma, beni yargılama ve neler yaşadığım hakkında bir fikrin varmış gibi davranma. Şimdi yapmam gereken önemli aramalar var. Hoşçakal Lara.” Justine kafasını eğerek Lara’nın gitmesini istedi.

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Evet, gidiyorsun. Evde görüşürüz.”

Lara eve geldiğinde annesini göremedi. Gece yarısı Justine'in arabasının garaja girdiğini duydu ancak uzun, yankı yapan koridorlardan geçene kadar annesi kendini odasına kapatmıştı bile. Bu yüzden cumartesi sabahı güneşin doğuşuyla kalktı. Hazırladığı krep ve taze mimoza çayıyla annesinin gönlünü almayı umuyordu; fakat Lara'nın kapısına vuruşlarını hep duymazdan geldi Justine.

Lara mutfak tezgâhının önünde ayakta durup köpeklere de parçalar vererek tek başına kahvaltı yaptı. Büyük ayrılıktan beri Bay Sincap'ı sınıksız tutmaktan vazgeçmeyen Maverick birkaç kırıntıyı mideye indirmek için doldurulmuş hayvanı bıraktı.

"Sorun yok dostum," diyerek köpeğe güven verdi Lara. "Kimse onu tuvalete atmayacak. Ben yanındayken." Lara'nın Bay Sincap'ı birkaç kez çamaşır makinesinde yıkaması ve kurutucuda kurutması bile sincabın kirli görünümünü değiştirmemişti.

Sabah havanın güneşli ve soğuk olması nedeniyle Lara spor ayakkabılarını, kot pantolonunu ve kapüşonlu yün bluzunu giydi. Eski ile yaptığı eğitimden sonra kendisine Köpek Duayeni diyen Kayla ile buluşmak için tepeden aşağı yürümeye başladı.

Köşeyi dönmüştü ki İskoç Terrier cinsi köpek gezdiren yaşlı bir kadının yanında yürüyen Fildişi'ni gördü. Köpeğin sahipleri hâlâ ortada yoktu fakat Lara'nın da araştıracak vakti yoktu. Her zamanki gibi geç kalmıştı.

Yeni müşterisinin evinin kapısına geldiğinde adresi son bir kez kontrol etti. Yine bir İspanyol stili malikanenin ve müsrifçe dekore edilmiş bir bahçenin önünde buluvermişti kendini.

Ve yine gözkamaştırıcı şekilde güzel bir ev sahibinin önündeydi. Lara zile basınca kapıyı uzun boylu, esnek vücutlu esmer bir kadın açmıştı. Parlak saçları alçak bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Makyajı, manikürü ve kaşları cumartesi sabahı bu saatte bile harika görünüyordu. Pembe atleti ve gri yoga taytı büyük bir ihtimalle yıllardır devam ettirdiği dans ya da pilatesin ürünü olan düzgün, kaslı bir fiziği gözler önüne seriyordu.

Annemin, olmamı istediği türden bir kadın, diye düşündü Lara.

“Siz Lara mısınız?” Suratında hem rahatlamış hem de suçlu bir ifade vardı. “Geldiğiniz için çok teşekkürler. Umut-suz durumdayım.”

Lara gülümsedi. “Bunu çok duyuyorum.”

“Ben Kayla Ramirez. Ve bu da Roo,” dedi kadın merdivende horlayan sarı tüy yığınının bakarak. Kayla ellerini çırptı. “Roo! Uyan, Roo. Buraya gel dostum!”

Roo tek gözünü açtı. Kayla bunu bile başarılı bir amigo kız coşkusuyla ödüllendirdi.

Ev ustaca dekore edilmişti ve tertemiz görünüyordu. Her yüzey ışıldıyordu. Her vazo, her çiçek, her düğün fotoğrafı çerçevesi profesyonelce yerleştirilmişti. Kokular bile davetkârdı. Lara’ya fırından taze çıkmış poğaçanın kokusunu hatırlatan vanilya ve tarçının çok hoş bir karışımı gibi kokuyordu ev.

Kayla'nın çabalarıyla Roo sonunda ayağa kalktı ve merdivenlerden ağır ağır inmeye başladı. İsteksiz bir şekilde Lara'nın elini kokladı ve horultuyla yere yıkıldı yeniden.

"Biliyorum fazla kilolu." Kayla yere bakıyordu. "Biz ona *tombulabradorumuz* diyoruz. Çok uslu bir köpek fakat her zaman çok aç görünüyor."

"Labradorlar böyledir." Lara köpeği yakından incelemek için eğildi. "Kaç yaşında?"

"Hemen hemen altı."

"Ne zamandan beri böyle obez?"

Kayla obez kelimesini duyunca geri çekildi fakat inkâr edilecek bir şey değildi. "İki yıldır sanırım. Yavru bir köpekken de şişkoydu fakat çok enerjikti. Yorulsun diye köpek bakım merkezine bile götürürdük. Büyüdükçe tembelleşti. Tüm gün koltukta uyuklamak istiyordu, biz de izin veriyorduk. Her şeyi ısırması ve eşelemesinden, havlamasından, zıplayıp durmasından ziyade yatması bize daha rahat geldi. Ve şimdi..." Kayla duraksadı. "Lütfen bana bağırma."

Lara şaşkınlıkla bakıyordu. "Buraya size bağırma için gelmedim. Sizin ve Roo'nun değişiklik yapabilmesine yardımcı olmak için burdayım."

"Biliyorum, o çok sağlıksız." Kayla utançla başını öne eğdi. "Ve bunun sorumlusu olduğumu da biliyorum. Fakat o öyleydi... Ben de sadece..."

"Suçlamalarla ne zamanınızı ne enerjinizi harcayın," dedi Lara sert bir şekilde. "Yeni bir başlangıç yapacağız. Birlikte bir eylem planı oluşturacağız fakat sonunda bu planları takip eden siz olacaksınız."

“Kesinlikle,” dedi Kayla onaylarcasına başını sallayarak. Fakat Lara yeteri kadar azim göremiyordu. Zengin nüşterilerde karşılaştığı bir şeydi bu. Hemen Lara’yı çağırıp bir çek yazarak problemi çözeceklerini sanıyorlardı. Fakat Roo bu kiloları aldığı şekilde vermek zorundaydı. Yavaşça, istikrarlı bir şekilde ve sahibinin desteğiyle.

“En son ne zaman kontrole gitti?” diye sordu Lara.

“Geçen hafta.” Kayla atletinin altını düzeltti. “Veteriner beni acımazca azarladı. Bu yüzden sizi aradım.”

“Veterineriniz kan testi yaptı mı?”

“Kan sayımı yaptıklarını söylemişlerdi. Neden sordunuz?”

“İlk olarak tiroit problemleri ya da metabolik bozuklukları elemek istiyorum.” Lara doğruldu ve işe koyuldu. “Herhangi bir ilaç alıyor mu?”

Kayla hayır anlamında kafasını salladı. “Hayır, turp gibi.” Eğildi ve köpeğin göbeğini okşadı. “Şişman turpum benim.”

“Sorun yok o zaman.” Lara kalem çıkardı ve not almaya başladı. “Şimdi çalışmaya başlayabiliriz. Onu şu sıralar ne kadar besliyorsunuz?”

“İki bardak köpek maması. Bir bardak sabah, bir bardak da gece veriyorum.” Kayla doğruyu söylediğine yemin etti. “Ödül olarak da bir sürü yiyecek veriyorduk fakat artık onları azalttık. En azından ben azalttım.”

Lara köpeğin isminin baş harfinin yazıldığı kaseye baktı. Beş bardak köpek mamasını içine doldurabileceğiniz türden bir kaseydi.

“Mamayı koyarken kullandığınız bardakları görebilir miyim?”

“Tabii ki.” Kayla mutfak dolabını açtı ve kocaman iki plastik bardak çıkardı. Bardaklar devasaydı.

“İşte ilk sorunuz bu. Bardağınız normal bir bardaktan çok daha büyük.” Lara, Kayla’dan üzerinde ölçülerin yazdığı bir bardak bulmasını istedi ve kocaman bardakla karşılaştırdılar. “Buna ek olarak yürümesi de gerekiyor fakat yavaştan alın, onu yormamaya dikkat edin. Yavaş ve kısa yürüyüşler yapabilirsiniz. İlk birkaç hafta içinde egzersiz yapması gerekecek. Kilo kaybı yüzde yetmiş diyet, yüzde otuz da egzersiz ile elde edilir.”

“Farkındayım.” Kayla alaycı bir şekilde gülümsedi ve ellerini dümdüz karnına götürdü. Sizden her öğünde yarım bardak köpek maması, barbunya ve esmer pirinç vermenizi istiyorum.”

Kayla kuşkulu görünüyordu. “Mamasını düşük kalorili köpek mamasıyla değiştirmeyim mi yani?”

“Düşük kalorili köpek mamalarını pek beğenmiyorum,” dedi Lara. Siz köpeğe az işlenmiş yiyecekler verseniz daha iyi olur. Önemli olan ise boyutuna göre uygun miktarda beslenmesi ve aktivite seviyesidir.”

“Porsiyon kontrolü,” diye mırıldandı Kayla.

“Kesinlikle. Labradorlar her gün sadece iki kase mamaya ihtiyaç duyarlar. En fazla iki buçuk olur.”

Kayla ölçü bardağına baktı ve ellerini sıktı. “Onu aç bırakmamı istiyormuşsunuz gibi hissediyorum.”

“İşte bu nedenle ufak adımlarla ilerleyeceksiniz,” dedi Lara onu rahatlatmaya çalışarak. “Onu aç bırakmıyoruz, ona yardım etmeye çalışıyoruz.”

Kayla kollarını birleştirerek birkaç adım geri çekildi.

“Üzgün görünüyorsunuz,” dedi Lara.

“Üzgünüm. Ben sadece...” Kayla, Roo’nun yanında dizlerinin üstüne çöktü, köpek arkasını döndü. “Kocam ve ben flört ederken ben bir mankendim. Benim belli bir şekilde görünmemi istiyor. Ben de bunu istiyorum. Formda kalmak için ne yapmam gerektiğini biliyorum. Esneme egzersizleri, kardiyo, ağırlık kaldırma. Ve bunların hepsini yapıyorum. Haftada altı gün spor salonuna gidiyorum. Kalori sayımı yapıyorum. Sağlıklı besleniyorum. Bu konuda çok disiplinliyim fakat tüm bunları yapması için minik yavrumu zorlamam.” Roo ile Kayla üzüntü ve şefkat dolu bir bakış attılar birbirlerine. “Yapamadıklarımı ona yaptırıyorum. Ve evet bunun kulağa delice geldiğini de biliyorum.”

“Hiç de delice değil,” diyerek rahatlatmaya çalıştı Lara. “Bu davranış modeline nasıl girdiğinizi anlarsanız, çıkmanız çok daha kolay olur.”

Kayla elini köpeğin tombul göğsüne koydu. “Demek istediklerini anlıyorum ve deneyeceğim. Fakat bir ısırık daha almak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bana böyle üzgün ve umut dolu bir bakışla bakarsa hayır diyemem ki.”

Lara bu konuda bir süre düşündü. “Şöyle bir fikir geldi aklıma. İkiniz birlikte çalışabilirsiniz. Roo’nun diyetinde daha fazla disipline ihtiyacı var ve sizin de daha fazla yiyeceğe ihtiyacınız var gibi görünüyor. Her gün bir ödülünüz olsa? Kimsenin bilmeyeceği ufak bir ödül.”

“Bunu yapamam.” Kayla’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Şaraptan bir yudum almaya kalksam da tüm bardağı bitireceğimi biliyorum. Çikolatalı kekten bir ısırak alsam tüm keki mideye indiririm.”

Lara, mama ölçümünün yapıldığı kocaman plastik kaptaki psikolojik önemi anlamaya başlıyordu.

“Tamam,” dedi sakın ve mantıklı ses tonuyla. “O zaman haftada bir kez bir bardak şarap için. Kek yiyin. Bunu otuz gün boyunca deneyin. Gelecek hafta gelip hangi noktada olduğumuzu kontrol edeceğim.”

Kayla'nın korkusu yüzünden okunuyordu. “Roo gibi şişman olacağım.”

“Haftada bir kek yemekten mi? Hiç sanmıyorum. Aslında bahse girerim yarım kilo bile almayacaksınız.”

Kayla alt dudaklarını ısırıyor, bakışları endişe doluydu.

Lara rahat bir biçimde durmaya başladı ve müşterisinin de aynısını yapmasını bekledi. “Sizden tek istediğim denemeniz. Damardan şeker almaya başlamanızı ya da yaşam tarzınızı tümüyle değiştirmenizi istemiyorum. Bu programı uygulamanızı ikinizden de istiyorum. Bir ay çok ağır geliyorsa, bir haftayla başlayalım. Buna ne dersiniz? Haftaya pazartesi gelip nasıl gittiğini kontrol ederim.”

“Ve onu her gün yürüyüşe mi çıkaracağız?”

“Kısa bir yürüyüş,” diye vurguladı Lara. “Yolun sonuna kadar bir ya da iki kez yürütün.”

“Bunu yapabilirim.” Kayla derin bir nefes aldı. “Belki de kocamı benimle gelmeye ikna edebilirim.”

“Harika fikir. Bu işte hep berabersiniz.”

Kayla'nın neşesi yerine gelmişti. "Gurme sayılmaz fakat büyük ihtimalle barbunya ve patates pişirebilir. Ve gelecek hafta da hep birlikte McDonald's'a gideriz ve bebeğime Big Mac alırız."

Lara kahkaha attı. "Ben aslında yağsız yoğurt gibi bir şey düşünmüştüm."

"Ama ben çikolatalı kruvasan yiyebilirim, değil mi?"

"Kesinlikle."

Lara aldığı maaş çekinden çok memnundu fakat Roo'nun geleceğini düşününce kendini daha mutlu hissetti. Başarılı bir danışman olmak bağımlılık yapıcıydı. Kimse onu eleştirmiyor ya da kimse ondan tüm kişiliğini değiştirmesini istemiyordu. İşini yapmış ve saygı görmüştü. Tombulabradorlar için bir umut ışığıydı artık.

Justine'in evine giderken yolda yine Fildişi ile karşılaştı. Cesur Maltese cinsi köpek yanından geçerken Lara'ya dostane biçimde havladı.

"Doğru." Lara adımlarını biraz da hızlandırdı. "Ben Köpek Duayeni'yim, unutayım deme."

Bölüm 14

“Anne?” Lara pazar sabahı geç saatlerde annesini dünyanın geri kalanından soyutlayan çift kanatlı devasa karpıyı yavaşça çaldı. “Uyandın mı?”

Nefesini tutup içerideki herhangi bir yaşam belirtisinin sesini duyabilmek için kulak kesildi ve bekledi. Televizyondan gelen konuşmalar dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

“Anne?” Kapıyı bu sefer daha yüksek sesle çaldı ve kapı kolunu çevirmeyi denedi. Kilitliydi.

Bu hem çok saçma hem de ürkütücüydü. Justine’in fiziksel olarak evde olduğunu bilmek fakat onu görmemek Lara’yı çıldırtıyordu. Köpekler bile Justine’in kapısının önünden geçerken sanki içeriden bir canavar çıkıp onları yakalayacakmış gibi hızlanıyorlardı.

Bunlara ek olarak, Justine insanlardan uzakta kalabilecek türden bir kadın değildi. Enerji ve kaos onu adeta besliyordu. Kriz durumlarını, emir vermeyi ve strateji uygulamayı çok severdi.

Bu yüzden Lara cep telefonunu kaptığı gibi annesini aradı.

Beşinci aramada annesi telefonu açtı. “Alo?”

“Selam anne. Ben Lara. Beni hatırladın mı? Kızını? Yatak odanın kapısının önündeyim.”

“Ne istiyorsun?” Justine’in sesi sanki daha yeni uyanmış da kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi kısık ve gırtlaktan geliyordu.

“Konuşmak istiyorum. İçeri girebilir miyim?”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Anne?”

“Evet?”

Lara parmaklarını kapı kolunun üzerine koydu. “İçeri girmeme izin ver.”

Yine uzun bir sessizlik oldu ve en sonunda Lara kapı kolunu çevirdiğinde kapı içe doğru açıldı. Annesi gölgeler içindeydi. Kırışık ve mavi renkli ipek pijama giymişti, kollarını ise göğsünde birleştirmişti. Oda o kadar karanlıktı ki Lara annesinin makyajsız olduğunu ve bir zamanlar çok kalın olduğu için ara makasla şekil vermek zorunda kaldığı saçlarının şimdi pis ve kafa derisini ortaya çıkartacak kadar seyrek görüldüğünü zar zor fark etti. Göz altlarında koyu renkli halkalar, ağız, göz ve alın çevresinde ise belli belirsiz kırışıklıklar göze çarpıyordu.

Lara suratındaki acıma ve dehşet ifadesini saklayamıyordu ve Justine de bu nedenle sinirlenmişti. Dik durmaya çalıştı ve elleriyle suratındaki orantısız lekeleri saklamaya

çalıştı. “Gördün mü? Evden bu yüzden çıkamıyorum. İşte insanların bana böyle bakmasını *istemiyorum*.”

“Sorun yüzün değil,” dedi Lara fakat bunun kulağa samimi gelmediğini biliyordu. “Sadece... Hâlâ pijama giyiyorsun ve neredeyse öğlen oldu.”

“Ne olmuş?” Justine üzeri yumuşak yastıklarla dolu ve mavi ipek nevresim takımının serili olduğu çift kişilik yatağına baktı.

Böyle zamanlarda Lara bir kardeşinin olmasını çok isterdi. Ne kadar endişelenmesi gerektiğini bilmiyordu ve danışabileceği birinin olması iyi olurdu. “Ah, Justine öyledir işte. Kendini toparlayacaktır,” ya da “Onu daha önce hiç böyle görmedim. Endişelenmekte tamamen haklısın,” diyecek birisine ihtiyacı vardı.

Justine özel hayatını ya da *olmayan* özel hayatını hep gizli tutardı ve Lara annesini terapi ya da grup desteğine yönlendirmeye çalışmasının alayla ve küçümsemeyle karşılaşacağından adı gibi emindi.

Bu tür bir durum için yardımcı olabilecek tek kişi Gil'di. Fakat Lara babasına durumdan asla bahsememezdi. Annesi böyle bir davranışı ihanet olarak görürdü. Ayrıca Gil söz konusu olduğunda, Justine kurşun geçirmezdi. Babası hâlâ korku ve saygı ile bahsedirdi annesinden.

“Sana nasıl yardım edebilirim?” Justine ayaklarını yorganın içine soktu ve arkasındaki yastıklara yaslandı.

“Aslında ben sana nasıl yardım edebileceğimi soracaktım.” Lara ellerini yelpaze gibi sallayarak odadaki kötü koku-
dan rahatsız olduğunu göstermeye çalıştı.

“Moral konuşması falan mı yapacaksın? Hiç gerek yok. Ben biraz kestireceğim.”

“Cuma gününden beri kestiriyorsun zaten. Biliyorum şu an büyük değişiklikler yapıyorsun fakat karanlıkta kendini buraya kapatamazsın.”

“Doktorlar ultraviyole ışınlarının yüzüm için iyi olmadığını söyledi.”

“O zaman güneş kremi sürüp şapka takarsın. Kimse sana tüm günü televizyon karşısında geçirmeni tavsiye etmedi.” Lara televizyon ekranına baktı. “Ne izliyorsun ki?”

“Sopranos dizisinin tüm bölümlerini. Yayınlandığı sırada izleme fırsatım olmadı.”

“Depresyona girmene hiç şaşırmadım.”

Justine çenesini kaldırdı. “Depresyonda değilim. Ben depresyona falan girmem.”

Lara annesine uzun uzun baktı. “Biraz önce Google’da *klinik depresyonu* arattım ve tüm semptomlara sahipsin. Sürekli uykusuzluk, sosyal geri çekilim, iştahsızlık, sinirlilik...”

“Sinirlilik benim doğal halim.” Justine diziyi durdurdu ve sanki elinde tutmak onu yoruyormuş gibi kumandayı düşürdü. “Buraya psikologluk taslamak için mi geldin?”

“Sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Senin için endişeleniyorum.”

“Kendin için endişelen. Kendime bakabilecek durumda yım ve her zaman da öyle olacağım.” Sanki Lara’nın geleceğinin güvence altında olmadığını ima edermiş gibi Justine’nin sesi son cümlesini söylerken daha yüksek çıkmıştı.

Lara bu iğnelemeyi görmezden geldi ve annesine şefkatle yaklaştı. “En son ne zaman bir şeyler yedin?”

Justine gözlerini kıstı. “Benimle böyle konuşma. Bana büyüklük taslama. Burası benim evim. Ben yetişkin bir kadını ve tüm lanet haftasonu uyumak istiyorsam, uyurum. Sen kendi işine bak.”

Lara annesinin sesindeki düşmanca tondan korkmuştu fakat geri çekilmedi. “O zaman sana yemek hazırlıyorum. Ya canının ne istediğini söyle ya da fıstık ezmeli sandviç yemek zorunda kalırsın.”

“Fıstık ezmesinden nefret ettiğimi biliyorsun.”

Lara biliyordu. Justine’in damak tadı daha çok Japon mutfağından bir balık yemeği olan Sashimi’ye kaymaktaydı.

“Yemek yapma becerilerim fıstık ezmesi ve jöle, kaseye kahvaltılık gevrek boşaltma, krep ya da makarna yapmayla sınırlı. Sen seç.”

“Dışarı çık ve bir daha da gelme.” Justine sert bir biçimde kapıyı gösterdi. “Ben senin hayır işlerinden biri değilim. Rahibe Teresa tavrını köpeklerine sakla.”

“Rahibe Teresa tavrım falan yok benim. Yemek yiyeceksin. Krep, makarna ya da fıstık ezmesi. Seç birini.”

“Yıllardır makarna yemiyorum fakat kulağa baştan çıkarıcı geliyor,” dedi Justine. “*Sopranos* dizisinde de tüm karakterler karbonhidrat alıp duruyorlar.”

“Harika. Evlat edinme fuarına gitmeme daha bir saat var. O zaman makarna pişirelim.”

“Pişirmek mi? Ocağın üstünde mi?” Justine afallaşmıştı.

“Nick’in Yeri’ni ara ve yemek sipariş et.”

“Hayır, anne. Pişirebiliriz. Restoranlarda bulunabilecek türden mutfak gereçleriyle dolu bir mutfağın var.”

“Sadece estetik dursun ve ev satılırken değerini artırsın diye. Ocağı açmayı bile bilmiyorum.”

“Eminim ikimiz bir şekilde açmayı başarabiliriz.”

“Ben burada rahatım.”

Lara ellerini beline koydu. “Tüm gün yatakta kalamazsın. O pijamaları çıkarıp gerçek kıyafetler giymelisin. Ve ben mutfaktayken duş almanı istiyorum.” Lara odaya güneş girmesi için panjurları kaldırdı. “Ve kanalı da değiştir. Tüm bu çete kavgaları ruh sağlığın için hiç iyi değil.”

Justine OYNAT tuşuna bastı ve televizyonun sesini açtı. “En son gördüğümde maaş çeklerimi sen imzalamıyordun. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin.”

“Senin iyiliğin için.” Lara içinde kocaman bir ayna bulunan banyoya girdi ve suyu açtı. Hadi, kalk yerinden!”

Yirmi dakika sonra döndüğünde elinde iki salata kasesi ve marina soslu erişte taşıyordu. Justine’i ıslak saçını tararken buldu. Pijamalarını çıkarıp koyu yeşil balıkçı yaka bir kazak ve pijamayı andıran paçaları büzgülü koton pantolon giymişti.

Lara annesini tepeden tırnağa inceledi. “Pijamaları çıkarma konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Bunlar pijama değil,” dedi Justine. Ev kıyafeti.

“Çok inatçısın.”

“Yani iyi bir müzakereciyim.”

Lara yatağın yanındaki komodine tepsiyi bıraktı ve daha sonra annesine beyaz peçete, çatal ve bir bardak buzlu su uzattı.

Annesi suya burun kıvırdı. “Bir bardak Cabernet’i tercih ederdim.”

“Öğleden önce mi? Hiç sanmıyorum.”

Justine makarnadan bir çatal aldı ve yüzünü buruşturdu. “Bu hazır domates sosu mu?”

Lara onayladı. “Shelly’nin ev yapımı sosunu buzdolabında bulamadım.”

“En azından parmesanı kendin rendeledin değil mi?”

“Evet, majesteleri.”

Justine yemeğini bir köşeye koydu ve yastıklarına gömüldü. “Ne düşündüğünü biliyorum. Sana boş ve yüzeysel göründüğümü biliyorum.”

Lara cevap vermedi. Hareketsiz duruyordu. Sessizliğin annesinin konuşmaya devam etmesini sağlamasını umuyordu.

“Hayatım boyunca insanlar bana hep güvendiler. Maşaları konusunda da hayatlarına yön verme konusunda da. Cevaplara sahip olan hep ben oldum. Zor kararları alan da ben oldum. Ve bu konuda içim rahat. İşyeri sahibi olmanın bir parçası bu. Fakat şimdi... Yüzüm beni ben yapan. Benim kimliğim. Ve şimdi mahvoldu.”

“Seni sen yapan yüzün değil,” diyerek karşı çıktı Lara. “O eski sözlere ne demeli o zaman? ‘Önemli olan iç güzelliiktir?’ ‘Güzellik bakanın gözündedir?’”

“Hepsi güzellik sektöründe olmayanlarca söylenmiş. İnsanların benden nefret etmesi umrumda değil. Çalışanlarım bana saygı duydukları sürece benim hakkımda istediklerini hissedebilirler. Ama acı dolu bakışlar, fısıltılar ve sürekli benimle ilgilenmeler..” Kafasını salladı. “Bu boş evde kilitli kalmayı tercih ederim. Kalp doktorum güçsüz olabilmem için bir bahane buldu ve ben de bunu değerlendiriyorum.”

“Güçsüz seni tasvir etmek için kullanacağım son kelime olurdu. Sen o kadar güçlüsün ki bu bazen korku verici. Ve evin de boş değil. Evlenmemiş, iyi bir iş bulamamış yetişkin kızın kalıyor yanında.”

“Evet. Bu *gerçekten* rahatlatıcı.”

Lara annesi hazır açılmışken hemen harekete geçti. “Kısa süreliğine burada olduğuma göre beraber bir şeyler yapmalıyız.”

Justine erişte ve televizyonu işaret ederek “Zaten beraber bir şey yapıyoruz,” dedi.

“Hayır, demek istediğim gerçekten bir şey *yapmak*. Aklıma bir fikir geldi. Sinemaya gidebiliriz.”

Justine omuz silkti. “Hayır. Sinema salonlarına katlanamıyorum. Yapış yapış zemin, susmak bilmeyen cep telefonları...”

“Tamam, tenis oynayabiliriz. Güneşin batmasını bekleriz.”

Justine ayaklarına şüpheyle baktı. “Bugün tenis için enerjim olduğunu hiç sanmıyorum.”

“O yataktan çıkıp kendini şaşırtabilirsin.”

Justine bir yudum su içti. “Bana patronluk taslamamanı söylemiştim. Eğer tekrar sormak zorunda kalırsam, öğle yemeğimiz bitmiş olur, ona göre.”

Lara'nın elindeki en iyi kozu oynamaktan başka seçeneği kalmamıştı. “Alışverişe gidebiliriz.”

İşte bu Justine'in dikkatini çekmişti. “Bak, bak, bak. Demek kaynaşmayı bu kadar çok istiyorsun.”

“Evet. İşte sana beni baştan yaratma fırsatı. Her şeyi satın alma sözü veremem fakat seçtiğin her şeyi deneyeceğim.”

Justine bu teklifi bir süre düşündü fakat sonra hayır anlamında başını salladı. “Şu anda alışverişe gidemem. Neiman Marcus, Barneys, Saks gibi popüler mağazalardaki insanlar beni tanıyor.”

Justine ellerini kaldırdı ve annesinden durmasını istedi. “Orada dur bakalım. Ben Old Navy ya da Target'a gideriz diye düşünmüştüm.”

Justine Lara'ya sanki birden Swahili dili konuşmaya başlamış gibi bakıyordu.

“Tamam, pes ediyorum. Sen kazandın. Kaynaşmayacağız.” Lara çatalını salataya daldırdı ve sinirli sinirli çiğnedi. “Fakat söylemeden edemeyeceğim. Ucuzcu bir yer diye sen beğenmiyorsun ama Target'ta gayet güzel şeyler satılıyor.”

Justine komodinin ilk gözünü işaret etti. “Çekmeceyi benim için açar mısın?”

Lara diğer kadınlarda olduğu gibi magazin dergileri yığını ya da yatak odası oyuncakları bulma korkusuyla çekmeceyi açtı. Fakat çekmecede ince, koyu mavi renkli bir dizüstü bilgisayar duruyordu.

Bilgisayarı Justine'e uzattı. Justine bilgisayarını açtı ve son moda gözlüklerini taktı. "Şimdi," diye mırıldandı ve web tarayıcısına tıkladı. "Neiman Marcus'a bakalım. Kot ile başlayalım."

"Hayır, hayır, hayır." Lara kafasını salladı. "Seninle evden çıkarak alışverişe gideceğimi söyledim. İnternette alışveriş yapmayı kabul etmedim."

"Nasıl ve nerede yapacağımızı söylemedin." Anlamsal zafer Justine'in neşesini yerine getirmişe benziyordu. "Giyim tarzını yirmi birinci yüzyıla getirme vakti."

"Neye bakıyorsun, anne? Anne, hayır. Köpekleri eğitebilmem için pantolon giymem lazım," diyerek karşı çıktı Lara. "Eskie'ye şov duruşu yaptırmaya çalışırken popo çatalımı göstermeye hiç niyetim yok."

"Bunlara ne dersin?" Justine koyu renkli dar pantolonları gösterdi.

Lara etiketine baktı. "Yüz seksen beş dolar? Bunun yerine kurtarma grubuna çek yazmanı tercih ederim."

"Noel'de ya da doğum gününde işte bu yüzden para göndermiyorum. Kendine hiçbir şey almıyorsun. İrgat gibi boru paça paçavralarla gezip son parayı yine pireli bir sokak köpeğinin dişlerini temizletmek için harcarsın. Belli bir noktada, kendini düşünmeme asil bir davranış olmaktan çıkıyor ve aptallığa dönüşüyor. Çoğu genç kız annelerinin gardrop-larını yenileme teklifine bayılırdı. Senin sorunun ne? Kim bedava tasarım pantolonları geri çevirir ki?"

"Özür dilerim." Lara kafasını eğdi. Aralarındaki bağın kopmasının tek sorumlusunun annesi olmadığını biliyordu.

İkisi de aşırı savunmacı olup hiçbir şey paylaşamaz duruma gelmişlerdi. Kaynaşmak ise zayıflığı kabul etmek olurdu.

Justine hâlâ Lara'ya bakıyordu. "Ben dışarı çıkmayı reddediyorsam, sen de internetten alışverişi reddediyorsan, o zaman ne yapmamızı önerirsin?"

Lara dizüstü bilgisayara baktı ve "Oyun oynayabiliriz," dedi. İskambil ya da mayın tarlası hatta Scrabble oyunu bile indirebilirsin."

"Scrabble." Justine yumuşamaya başlamıştı. Sedona'da Paul'un kulübesinde oynamıştık, hatırlıyor musun?"

Lara'nın çocukluğunun uzun ve aşırı derecede sıcak geçen Phoenix yazları boyunca, Justine sıcaktan kaçabilmek için sahip olduğu tüm sosyal bağlantıları sömürürdü. Justine ve Lara bir müşterinin San Diego'daki evinde bir hafta ya da Tucson'daki saç boyama seminerinde üç gün geçirirlerdi. Justine'in güzellik salonundaki ilk akıl hocalarından biri olan Paul, Sedona'daki yazlığına davet etmişti. Kulübe'de telefon ara ara çekiyordu ve televizyon falan da yoktu. Sadece eski oyunların olduğu bir şifonyer vardı. Lara ve Justine günlerini yürüyüş yaparak ve yüzerek geçiriyor, geceleri ise Scrabble oynuyorlardı. Justine asla Lara'nın kazanmasına izin vermezdi. "Gerçek hayat seni şımartmayacak, o yüzden annen de şımartmamalı." Annesi Lara'yı büyük farklarla yeniyordu fakat Lara her seferinde tekrar oynamak istiyordu.

Lara evet anlamında başını salladı. "O günlerden beri bu konuda daha iyiyim. Köpek ya da o dışında başka kelimeler de heceleyebiliyorum."

“Aşırı derecede pahalı özel okullardan sonra, umarım yapabiliyorsunuzdur.”

“İşte.” Lara bilgisayarını kaptı ve internet sitesini buldu. “Sana hesap açalım ve oyuna başlayalım. Telefonlarımızda bile oynayabiliriz. Aynı odada olmamıza bile gerek yok.”

“Bu kadar ısrar ediyorsan, tamam. Umarım seni çok fazla yerin dibine sokmam.” Justine gözlüklerini çıkardı ve komodinun üzerine koydu. “İlk oyunumuzu oynayacağız. Ben biraz kestirdikten sonra.”

“Ama daha yeni kalktın.”

“İyi geceler.”

“Ama daha—”

“Çıkarken perdeleri kapatırsın, değil mi? Ve köpekleri sustur.” Justine yorganın altına girdi.

Lara pes etti, perdeleri ve ışıkları kapadı. Şimdi her şeyi olurlarına bırakıyordu. Telefonunda birkaç tuşa bastı, sanal tablodaki Scrabble taşlarını inceledi ve aklına gelen ilk kelimeyle oyuna başladı: İYİ

Justine’in karşı hareketini bekledi. Ve bekledi, bekledi, bekledi.

Otuz dakika sonra evlat edinme fuarına gitmek için yola çıkmıştı ki telefonu titredi. Kırmızı ışıkta durduğunda mesajlarını kontrol etti ve annesinin İYİ’den daha yüksek puanlı bir kelime türettiğini gördü. İYİLİK.

O zaman oyun başlasın.

Bölüm 15

“**B**iz şunu istiyoruz.” Orta yaşlı bir çift Lara’ya gözlerini dikmişti ve beklenti ile gülümsüyorlardı.

Lara ifadesini hiç değiştirmede fakat Kerry öksürük krizine girmişti. Haftasonu evlat edinme fuarları her zaman çok yorucu olurdu ve bugün fuar özellikle hareketliydi. Öğlen köpeklerle birlikte dış alana gelmişlerdi. Saat yarım olduğunda ise yağmur çiselemeye başlamıştı. Köpeklerin içinde buldukları kafeslerin üzerine derme çatma tenteler koysalar da çim kaygan ve çamurluydu. Lara ıslaktı, üşümüştü ve morali bozuktu. Anneliğe özgü şiddetli bir endişe nöbetinin eşliğindeki Kerry ise iki dakikada bir mesajlarını kontrol ediyor, annesini arayıp bebeğini soruyordu. Lara ne kadar eve gitmesi konusunda ısrar etse de Kerry karşı çıkmıştı.

“Seni bırakıp gitmiyorum,” diyerek ısrar etti Kerry. “Beynime dolan bu bağlanma hormonlarının dev dalgalarına yenilmeyi reddediyorum.”

“Kendine bu kadar yüklenme,” dedi Lara. “Daha geçen hafta doğum yaptın.”

“Herkes bebekten biraz ayrı kalıp kafamı toplamamı öneriyor. Annem, Richard, onun annesi...”

“Şu an kafanı falan toplamıyorsun. Sinir krizi geçiriyorsun. Cynthiadan iki saat ayrı kalmak sana fazla geldi. Hadi eve git.”

“Asla.” Kerry’nin gözlerinde kararlı bir ışıltı vardı. “Köpeklerle bir söz verdim ve bu sözü tutacağım.” Duraksadı. “Göğüslerim şişmediği ve sütü sağmak zorunda olmadığım sürece. O zaman işler değişir.”

Pitbull yavruları daha ilk saatlerde kendilerine yuva bulmuşlardı fakat o zamandan beri Lara ve Kerry tek bir ciddi potansiyel sahiple karşılaşmamıştı.

Şu ana kadar.

“Hangisi?” Lara portatif masasının diğer ucundaki çiftin hakkında konuştukları köpeğin kendisinin düşündüğü köpek olması için dua etti.

Kadın kocasının elini bıraktı ve işaret etti. “Şuradaki küçük beyaz tüy yumağı işte.”

“Oh.” Lara derin bir nefes aldı. “Bu Mullet olmalı.”

Kadın kocasına döndü ve elini adamın koluna koydu. “Merak etme. Bu oğlunun ismini değiştiririz.”

“Aslında kız. Beş yaşında Shih Tzu kırması ve özel ihtiyaçları olan köpeklerimizden biri.”

“Çok tatlı.” Kadın çömeldi ve Mullet’in yaklaşmasını sağlamak için parmaklarını kafesin demirlerinden içeri soktu.

Mullet zaten kendinden aşağıdaki köpeklerle aynı kafeste bulunmayı hakaret olarak gördüğünden sinirli bir şekilde kafesin bir köşesine kıvrılmıştı ve bu önemsiz insandan gelen teklif de hiç umrunda değildi.

“Çok ufak ve kısmen sağlıklı bir köpek. Kurtarma grubumuza katıldığında bazı sağlık sorunları vardı,” dedi Lara. “Tek gözü görmüyor, patilerine dokunulmasından hiç hoşlanmıyor ve derisindeki boşluk şeklindeki izler hiç düzelmeyebilir,” diyerek konuşmasına devam etti.

“Kör mü?” Kadın eriyip bitiyordu. “Bu çok üzücü. Kesin kötü davranılmıştır.”

“Geçmişini bilmiyoruz,” dedi Lara ve Kerry ile baktı. “Ve tam olarak emin olmadığımız durumda da çok fazla yorum yapmamaya çalışıyoruz. Görme sorunlarının doğuştan olması ya da tedavi edilmemiş bir enfeksiyondan kaynaklanması muhtemel. Her koşulda, köpek gayet iyi durumda. Bebek muamelesi yapmamak ve kötü davranışı cezalandırmamak çok önemli.”

Kadın dinlemiyordu bile. Ayy diyip köpeğe hayranlığını göstermekle meşguldü. “Zavallı köpekçik. Birinin onu sevmesine ihtiyacı var.”

Mullet sessiz bir hırıltıyla dişlerini gösterdi.

Lara kadınla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmaktan vazgeçti ve adama yöneldi. “Durumunuzdan bahsedin. Neden ailenize yeni bir köpek eklemeye karar verdiniz?”

Adam düzgünce kesilmiş gri bıyıklarını kaşdı ve kafasını eşine çevirdi. “Pam tam bir hayvansever. Kediler, tavşanlar, atlar, aklınıza ne gelirse. Ve uzun bir süre buradaki Mullet gibi küçük ve kabarık tüylü bir köpeğimiz vardı.”

“Tatlım Petty.” Kadının gözleri buğulanmıştı. “Ne güzeldi. O köpek adeta zihnimi okurdu. Böbrek yetmezliği yüzünden uyutmak zorunda kaldık. Artık köpeklerle işimin bittiğine yemin etmiştim.”

Adam Lara’ya göz kırptı. “Bu iki ay önceydi.”

Pam bu yorumu hiç duymamış gibi konuşmaya devam etti. “Kediler böyle değil. Ve bu minik tatlı köpekte bana Petty’yi hatırlatan bir şey var.”

Pam kafesin üstünden aşağı doğru eğildi ve Mullet’in kulağını okşadı. Mullet ise kibirli bir şekilde kafasını sallayarak geri çekildi. Daha sonra da öne doğru yaklaşarak dilini çıkardı fakat Pam’i yalamak yerine...

“Bana tükürdü!” Pam hemen elini çekmişti.

“Saçmalama,” dedi kocası. “Köpekler tüküremez.”

Mullet kafesin diğer ucuna gitti ve oturdu.

“Tam bir yaramaz,” diye mırıldandı Kerry.

“Bana Petty’den bahsedin,” diyerek ısrar etti Lara. “Onu bu kadar özel yapan neydi?”

Pam bir süre duraksadı. Suratındaki gülümsemenin yerini üzüntü ve geçmişe özlem almıştı. “Her şeyi. Çok akıllı ve komikti. Her türlü oyunu oynayabilirdi. Fakat en önemlisi bana sarılmayı çok seviyordu. Benimle televizyon izlerdi, ben dantel yaparken bana arkadaşlık ederdi, beni dinlerdi.”

“Yani siz sosyal uyarımlardan hoşlanan ve sarılmayı seven bir köpek arıyorsunuz.”

Çift aynı anda başıyla onayladı.

Lara destek için kafasını Kerry’ye çevirdi fakat Kerry por-

tatif su kasesini doldurmakla meşgüldü. “Size şöyle açıklayayım. Mullet biraz soğuk davranabilir. Kolay kolay ısınmaz ve sarılmaktan da hoşlandığı pek söylenemez. Eğer sadık bir köpek isterseniz, Zsa Zsa’yı evlat edinmeyi düşünebilirsiniz.” Lara ellerini çırpı ve gözleri ıslık ıslık parlayan fino köpeği kuyruğunu sallayarak yanlarına geldi.

Pam köpeğe bakma gereği bile duymadı. “Ne istediğimi biliyorum. Yıllar boyunca Shih Tzu cinsi çok köpeğim oldu. Kaprisli olabiliyorlar biliyorum; fakat cinslerine bayılıyorum. Fino köpekleri onlarla kıyaslanamaz bile.”

Adam Lara’ya sakın ve içten bir şekilde bakıyordu. “Ona iyi bir yuva vereceğiz. Size referans da gösterebiliriz. Veterinerimiz size anlatabilir.”

Lara yüzünün önüne düşen ıslak ve kıvrılmış saçları çekti ve Kerry’ye bakındı.

“Bu harika ve normal çift Mullet’i evlat edinmek istiyor. Ne yapayım?”

Kerry omuz silkti. “Başvuru formunu doldurup ev ziyaretini için tarih belirleyebilirsiniz.”

“Fakat Mullet için uygun değiller. Köpeğin nasıl ters ters baktığını sen de gördün.”

Kerry su kasesini yere koydu ve köpekler su içmek için üşüşüklerinde geri çekildi. “Sana bir şey soracağım. Eğer kimsenin evlat edinmesini istemiyorsan bana neden Mullet’i buraya kadar getirttin?”

Lara çamur yüzünden zar zor yürüyordu. “Kimsenin onu evlat edinmesine izin vermiyor falan değilim fakat *çok* özel bir sahabe ihtiyacı var. Dürüst olmak gerekirse ben bu çiftin

Mullet'e ve oyunlarına hazır olmadığını düşünüyorum. Çok iyiler. Çok normaller. İki hafta içinde sokağa atılmış olacağından eminim. Sen de biliyorsun.”

“Onlara bir şans ver.” Kerry gözlerini ovuşturdu. “Bunu aşırı yorgun ve uykusuz olduğum ve ne zaman uykuya dalsam köpek anında kulağımın dibinde havlamaya başladığı için söylemiyorum.”

“Hı hıı.”

“Mullet'in bir ailesi olacak. Ben de huzur ve sessizliğe kavuşacağım. İkimiz de kazanacağız.”

“Ahh,” Lara göz ucuyla telefonuna baktı. “Kelime türetme zamanım geldi.” Justine ile oynadıkları kelime oyununu Kerry'ye anlattı.

“Anne-kız kaynaşmasından anladığınız şey bu mu yani?” Kerry şaşırmişti. “Kendi köşelerinize çekilip Scrabble'da birbirinizi yenmeye çalışmak mı?”

Lara onaylarcasına başını salladı. “Eğlenceli, bedava ve bunlara ek olarak da eğitici.”

“Aman Tanrım. Köpekleri insanlara tercih etmene şaşmamalı.”

“İnsanların avantajları var,” dedi Lara annesinin KÜÇÜK yazarak yaptığı çift kelime skorunu gördüğünde. “Köpekler hecelemede pek iyi değiller. GÖRKEMLİ yazıp kelimenin üç katı puan alabilecekleri bir hamle yaptıklarını görmem neredeyse imkânsız. Aslında belki bir Border Collie cinsi köpek yapabilir.”

“Karar verildi mi?” Pam kafesin diğeri ucundan seslendi. “Onu götürebilir miyiz?”

“Şu anda başvuru formlarını ayarlıyorum,” dedi Lara.

“Ah, teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Beklediği sahibin ben olduğumdan eminim.” Pam dizlerinin üzerine çöktü ve Mullet’i yanına çağırdı.

Mullet kadının tam önüne gelene kadar tüm kafesi dolanmıştı. Sonra da kendi etrafında döndü, kadına sırtını gösterdi ve yeri eşelemek için arka ayaklarını kullanarak Pam’in suratına çamur ve çim sıçrattı.

Pam zorlukla nefes alıyordu ve hemen geri çekildi.

“Çok özür dilerim.” Kerry bir rulo kâğıt havlu ile kadının yanına koşmuştu.

“Lütfen üzerinize alınmayın.” Lara, Mullet’i tek koluyla kavradı ve küçük yaramaza uyarıcı bakışlar attı. “Size daha önce de söylediğim gibi birisine ısınması biraz uzun sürebiliyor.”

Pam’in endişesini hisseden Zsa Zsa kadının eline burnuyla dokunarak gözlerinde şefkatli “benimle konuş” der gibi bir ifadeyle baktı.

“Zsa Zsa en terbiyeli köpeğimiz,” dedi Lara. “Tam bir hanımefendi. Size asla çamur atmaz.”

“Asla,” diyerek Lara’nın söylediklerine Kerry de katıldı. “Aslında diğeri köpeklerin patilerini temizlediğini bile görmüştüm.”

Pam suratındaki çamuru temizlerken kocası Zsa Zsa’yı okşadı. Zsa Zsa kafasını adamın avucuna yasladı ve gözlerini kapadı.

“Bu köpeği sevdim,” dedi adam.

“Diğer köpeklerimden büyük ama çok tatlı görünüyor.” Lara’nın tuttuğu Mullet memnuniyetsizlikle homurdanırken Pam dikkatini fino köpeğine çevirdi.

“O uzun bacakları sizi kandırmasın. Zsa Zsa kucakta rahatça taşınabilir,” diyerek Lara kadına güven vermeye çalıştı. “Sizin peşinizden ayrılmaz. Tasmaşını çıkarsanız bile yanınızdan uzaklaşmaz.”

Mullet tarafından duygusuzca reddedilmek Pam’i sarsmıştı, bu yüzden biraz duraksadı.

Zsa Zsa burnu dik ve kulakları ileri bir biçimde otur-kalk pozisyonunu aldı. Bir patisini selamlaşmak için kaldırdı.

Pam ıslak çime dizlerinin üstünde çöktü, kafesin kapağını açtı ve köpeğe sarıldı. Zsa Zsa burnunu kadının omzuna koydu.

“Peki ya ben?” diyerek istekte bulundu kocası. “O benim de köpeğim.”

Lara doğru eşleşmenin yapılmasıyla ortaya çıkan o bariz enerjiyi hissedebiliyordu. Adeta yerlerine oturan yapboz parçalarının sesini duyabiliyordu.

Lara sonunda yeniden çöpçatanlık yapmıştı, birbirlerini yeni bulmuş ruh eşlerini yalnız bırakmak için geri çekildi. “Buradaki işim bitti.”

Lara başarısının tadını çıkararak Mayfair Konakları’na geri dönüyordu ki telefonu çaldı. Arayan kişinin Evan olduğunu görünce tüm neşesi bir anda kaçmıştı.

Son iki haftayı, kendini Evan'dan hiç haber almasa da umrunda olmayacağı konusunda ikna etmeye çalışarak geçirmişti; fakat sinir sistemi başka bir alemdeydi. Aniden ter içinde kalmıştı, nefes almakta zorlanıyordu ve tüm vücudu adrenalinle dolmuştu.

Sakin bir şekilde "Alo?" demeden önce biraz bekledi.

"Lara? Benim Evan."

Lara birkaç saniye sessiz kaldı. "Nasılsın?"

"İyiyim." Evan'm sesinin *bu kadar* neşeli ve enerjik gelmesine hiç gerek yoktu.

"Sevindim."

"Dinle. Ben..." Boğazını temizleyerek devam etti. "Ben eşyalarının geri kalanını da topladım. Ne zaman uğrayıp alabileceğini öğrenmek istemişim."

Kullandığı umursamaz ton Lara'yı çok şaşırtmıştı. "Her şeyi mi topladın?"

"Evet. Dolabına, çekmecelerine baktım ve bulabildiğim her şeyi topladım. Köpek oyuncakları da dahil."

Lara soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu. "Tuvalete atmadın yani?" Sesini Evan kadar umursamaz bir tonda tutmaya çalıştı. "Kendini kontrol edebilmene hayran kaldım."

"Kendimi kontrol etmekle alakası yoktu," diye karşılık verdi Evan. "Tesisatçıyı tekrar çağırılmayacak kadar cimriyim işte."

"Benim hatam."

"Eşyalarını istiyor musun istemiyor musun?" diye sordu Evan. Lara'ya baskı yapıyordu.

“İstiyorum. Pazartesi sabahı sen isteyken uğrayıp eşyalarımı alsam? En mantıklısı bu olur.”

“Hayır,” dedi Evan kendini savunarak. “İşe yaramaz, çünkü kilidi değiştirdim.”

“Kilidi mi değiştirdin? Neden böyle bir şey yaptığını sormamda bir sakınca var mı?” Geçen hafta eve uğradığını hatırlayınca yüzü utançla yanmaya başlamıştı.

Evan soruyu duymamış gibi devam etti. “Pazartesi ne zaman çalışıyorsun? Kutuları kapının önüne bırakabilirim, sen de eve giderken alırsın.”

“Altı buçukta orada olurum.”

“Harika.”

“Harika. Görüşür...” Lara cümlesini bitirmedi. “Sanırım görüşmeyeceğiz.”

“Peki.” Evan’ın sesi telaşlı geliyordu. “Hoşça kal.”

Ve böylece Lara reddedilmişti. Evan’ın bu kadar çabuk her şeyden vazgeçmesine, kendisinin de aynısını yapamamasına kızarak telefonu kulağına yapıştırdı. Kendine gelmeye çalışırken Evan’ın aslında telefonu kapatmadığını fark etti. Hattın diğer ucundan, havuzda su sıçratma seslerine benzer fişirtı sesleri geliyordu.

Bir an için Evan’ın da söylemek istediği şeyler olduğunu düşündü. İçinde kalmış düşünceler, pişmanlıklar ve tereddütler. Lara ağzını “Seni özledim” demek için açmıştı.

Fakat tam o anda uzaktan gelen ancak gayet net bir şekilde işitilen Evan’ın sesini duymuştu. “Tamam, hayatım. Bu da halledildi. Gidip bir şeyler yiyelim.”

Bölüm 16

Lara köpekleri ekstra uzun bir yürüyüşe çıkardı. Sinirli bir şekilde yatakta dönüp durduğu rahatsız bir gecenin ardından da Eskie'ye zorlu tırmanma egzersizleri yaptırdı.

“Onu öldüreceğim,” diye cep telefonuna bağıyordu. “Öldüreceğim.”

“Öldürme.” Kerry, Lara'nın mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışıyordu. “Şu anda bir cinayet davasının baş tanığı olabilecek durumda değilim. Bak sana ne diyeceğim; ben şu hamilelik kilolarımı verdikten ve Cynthia da geceleri uymaya başladıktan sonra istersen öldürebilirsin.”

“Benimle yüz yüze konuşmak yerine tüm eşyalarımı kapının önüne koymasın? Kilitleri değiştirdiğine özellikle vurgu yapması? Sanki onun peşinde koşuyormuşum gibi? Onun peşinden koşmamı çok bekler.” Cherie'nin evine giderken, yolda Fildişi'nin yanından selam vermeden geçip gitmişti. Fildişi umrunda değilmiş gibi başını kaldırdı ve kızgın bir

biçimde havladı. “Nişan yüzüğünü unut gitsin. Çok değerli Swiss saatini tuvalete atsaydım keşke. En zayıf noktasından vurmalydım. William Shatner imzalı *Uzay Yolu: Han'ın Gazabı* posterini tuvalete atmalydım.

Kerry çok şaşırmişti . “Neyini?”

“Ah, evet. Lisede tam bir Uzay Yolu hayranıymış. Ve biliyor musun? Ben yine de onu sevdim! Onu olduğu gibi kabul ettim!” Lara soluklanmak için durdu ve mataradan Eskie'ye su içirdi. “Daha evden ayrılalı iki hafta oldu ve şimdiden birisine “hayatım” mı diyor?”

“Seni unutmaya çalışıyor,” dedi Kerry.

“Her neyse. Umrumda değil. Hatta umarım ikisi çok mutlu olur. Umarım evlenirler. Umarım Evan tuvalet yüzüğünü ona hediye eder, kız da elli yıl boyunca yüzüğü takar.”

“Üzgün olmamana sevindim.”

“Üzgün olamayacak kadar meşgulüm.” Lara kafasını geriye attı, temiz dağ havasını içine çekti ve programını gözden geçirdi. “Şu anda araya Eskie ile hızlı bir eğitim seansı sıkıştırıyorum. Sonra da Roo'yu kontrol etmeye gitmem lazım.”

“Roo?”

“Tombulabrador.”

“Ah, doğru. Şu senin antrenör müşterin.”

“Geçen hafta yarım kilo vermişti bile!”

“Köpek diyet planı ile iyi şeyler başaracaksın bence,” dedi Kerry. “Cidden, köpek fitnessı için şu, gece yayımlanan reklamlardan milyonlar kazanabilirsin.”

“Sonra da yeni bir potansiyel müşteri ile tanışmak zo-

rundayım. Onun ardından gerçek işimdeki veteriner kliniği müdürü ile öğle yemeğine gideceğim. Ama istersen akşam yemeği için size uğrarım. Yedi uygun olur mu?”

“Hayır, hayır ben iyiyim. Richard bugün dönüyor. Anneler de evlerine gidecek artık.”

“Çok şükür. Sonunda normal aile rutininize alışabileceksiniz.”

“Ever, kırk sekiz saatliğine. Çarşamba Richard Atlanta’ya gidiyor.” Lara arkadaşının sesindeki gerginliği hissedebiliyordu.

“Hiç canını sıkma. Sen köpekleri gezdirip yıkanabilesin diye Lara halası bebeğe bakmaya gelecek.”

“Bu bebekten korkuyorsun sen,” diye özellikle belirtti Kerry.

“Sen de korkuyorsun.”

“İyi tespit,” diyerek onayladı Kerry. “Çarşamba görüşürüz.”

Eskie ile çalışmasından, Kayla’yı Roo’nun gelişimi için tebrik etmesinden ve yeni potansiyel müşterisinin evine 5 blok araba sürmesinden kalan vakitte Lara, annesiyle başa baş bir Scrabble oyunu oynadı.

BARMEN

FES

SEMT

UR

Justine'in hızlı cevaplarının, hâlâ tüm perdeler kapalı bir biçimde odasına gömülmüş olduğunun bir kanıtı olduğunu düşündü Lara. Justine, otuz yıl boyunca en yüksek hızla yarışırken en sonunda duvara toslamıştı. Lara bu davranışın sağlıklı olmadığını ve daha derin bir depresyona sürüklenmede son nokta olduğunu biliyordu. Fakat annesinin iyi ve hazır olmadan o odadan çıkmayacağını da biliyordu. Ne kandırılma, ne suçluluk duygusu ne de zorla o odadan çıkarılması bunu değiştirebilirdi. Lara ne kadar zorlasa da Justine her zaman ona karşı koyacaktı.

Depresyonda olsun ya da olmasın, Justine şu an Scrabble oyununa hükmediyordu. Lara ise yetmiş beş puanla annesini takip ediyordu.

Lara cep telefonunun ekranında harf taşlarını düzenledi ve türetebileceği en yüksek puanlı kelime ile öne geçmeye çalıştı. TOKATÇI.

Yeni müşterisinin Collingsworth Circle'daki evi ilk bakışta, diğer geniş İspanyol stili malikanelerle uyum içinde görünüyordu. Ön bahçeye iyi bakılmıştı, dış kaplama ve kaldırım taşları mükemmeldi. Fakat Lara tuhaf bir şeyler hissediyordu. Sfenks kafası şeklindeki gösterişli kapı kolunu görene kadar da bu tuhaf duygunun ne olduğunu anlayamamıştı.

Kapıyı çaldığında ise içeriden korkunç uluma sesleri geldi. Sanki içeride kurt adamlar dövüşüyormuş gibiydi.

Uluma sesleri başladıkları gibi çabucak kesildi ve kapı içeri doğru açıldı. Kapının diğer tarafında kahverengi dağınık bukleli ve ela gözlü bir orta yaşlı kadın bekliyordu.

Lara kendini tanıtırken elini uzattı.

“Köpek Duayeni. Sizin hakkınızda çok şey duyduk.” Kadın Lara’yı içeri davet etti. “Hoşgeldiniz. Ben Helen Years.”

Giriş salonuna geçtiklerinde Lara kapı kolunu gösterdi. “Çok hoş. Antika mı?”

“Evet öyle. Naiplik dönemi Londrasına dayanıyor.” Helen bu bilgiyi paylaşmaktan çok mutlu olmuştu. “Biraz gösterişli olduğunun farkındayım ama ben bayılıyorum. Kadınların ayakkabı ve çanta merakını hiç anlamamışımdır zaten fakat Naiplik dönemine ait antika gördüm mü dayanamıyorum. Herkesin bir zaafı var işte.”

Bayan Years şık kızılılık rengi bir bluz ve siyah pantolon giymiş olmasına rağmen iç tasarım zevki, eski tür kıyafetlerden daha çok hoşlandığını açıkça gösteriyordu. Oturma odasını incelerken Lara sanki geçmişe seyahat etmiş gibi hissetti. Sırmalı ipek kumaştan perdelerin yanına yağlı boya tablolar asılmış, her raf ayaklı vazolar ve heykellerle doldurulmuştu. Bir köşede büyük bir arp görünüyor, pencere önünde ise fildişi tuşları olan tahta enstrüman adeta şeref konuğu gibi duruyordu.

“O piyano mu?” diye sordu Lara.

“Piyano forte,” diye cevapladı Helen.

“Çok güzel. O da mı antika?”

“Teknik olarak evet, fakat tabii ki yenilendi. Tahtalarının çoğu yeni. Kocam ve ben Jane Austen hayranlarıyız. Janeite’ler’ bile diyebilirsiniz bize. Helen aniden savunmacı bir tavır takınmıştı. “Biliyorum çoğu insan bunun tuhaf olduğunu düşünebilir.”

* Janeite, Jane Austen kitaplarına hayranlık duyan kişiler için kullanılan kelimedir.

Lara omuz silkti. “Geçen ayki maaşımı benden nefret eden Mullet adındaki bir köpeğin göz ameliyatı için harcadım. Kimseyi yargılayacak durumda değilim.”

“Herkes sizin kadar hoşgörülü değil. Eşim ve ben komşularımızın zevklerini paylaşmıyoruz. Golf kulübü bize göre değil. Bazı üzücü şeyler yaşadık. Bu ev tam isteklerimize göre inşa edildi. Dış görünüm elbette ev sahipleri derneğinin belirlediği standartlara uygun olmak zorundaydı. Fakat iç dekorasyonda ne istediysem yaptım. Biraz kendimi kaptırmış bile olabilirim. Pemberley ya da Delaford gibi muhteşem malikanelerdeki ruhu yakalamak istedim.”

Lara onaylarcasına başını salladı. Kadının dediklerini dinlemeye devam ediyordu.

“Bu malikaneler Aşk ve Gurur romanında Bay Darcy’ye, Kül ve Ateş romanında da Albay Brandon’a ait kırsal malikanelerdir,” diye açıkladı Helen’in arkasında beliren uzun boylu bir adam. Önce başıyla selamladı; daha sonra da samimi bir şekilde elini uzattı. “Frank Years.”

Lara adamın gülümsemesine karşılık verdi. Koridorun sonundan yine uluma sesleri gelince herkes sıçradı.

“Ve bu da köpekler olmalı,” dedi Helen iç çekerek. “Frank, köpekleri serbest bırak.”

Frank koridorun sonuna yürüdü. Lara kapı kilidinin açıldığını ve iki eş köpek kendisine koşmaya başlayınca pençelerinin mermerde çıkardığı sesi duydu.

İki köpek de kendisine doğru katıksız bir neşeyle koşarken Lara çarpışmaya hazırды.

“Durun!” diye bağırdı Helen. Yalvarır bir ses tonu vardı. “Durun, durun, durun!”

Fakat köpekler kadını hiç umursamadılar ve Lara’ya ulaşana kadar koşmaya devam ettiler. Lara’nın ellerini, onları okşaması için dürtüyor, bacaklarına da kuyruklarını sürtüyolardı.

“Frederic, Elfrida,” dedi Frank düşük ve sert bir ses tonuyla. İki köpek de geri çekildi fakat hâlâ oynayan kuyrukları ve parlayan dilleri ile Lara’dan ilgi bekliyorlardı. “İsimleri Jane Austen’in gençlik dönemi eserlerinden geliyor,” diyerek açıkladı Frank. “Elizabeth ve Darcy çok sıradandı.”

“Harikalar,” dedi Lara. Köpeklerin neşe dolu kahverengi gözlerine, kaslı bacaklarına, parlak siyah, beyaz ve bronz renkli kürklerine hayran olmuştu. “Ve de çok tatlılar.”

“Çok hareketliler. Enerjilerinin resmen sınırı yok,” dedi Helen.

“Kaç yaşındalar?”

“On üç aylıklar.”

Lara başını salladı. “Yaşları ilerledikçe tembelleşecekler.”

“Ne zaman?” diyerek ısrar etti Helen.

“Hımm, altı ya da yedi yıl içinde.” Lara’nın, kadının dehşete düşmüş ifadesine kahkaha atmaması imkânsızdı. “Sanırım safkanlar?”

“Ah, evet,” dedi Frank. “Sör John Middleton köpekleri gibi İngiliz av köpekleri.”

“Yine *Ateş ve Kül*” diye fısıldadı Helen.

“Sherry şarabı ve av sporu. Erkeği erkek yapan şeyler bun-

lardır.” Frank sanki av partisi için kırmızı av paltosunu giyip atları semerlemek üzereymiş gibi ellerini kalçasına koydu.

Lara şaşırmişti. “Tilki avını *spor* olarak saymıyorum fakat köpeklerin yardımına ihtiyaç duyulduğu kesin.”

Helen yaklaştı ve rahatlatmak amacıyla Lara'nın omzuna dokundu. “Gerçekten ava çıkmıyor tatlım. Ev sahipleri derneği onaylasaydı, kesinlikle arka bahçeye ahır kurar ve Hannoverian atları getirirdi.”

“Bana hiç bulaşma, Helen.” Frank'ın sesinde uyarıcı bir ton vardı.

Lara araya girdi. “Şöyle diyebiliriz, tilki tazısı köpekleri oldukça dirençli ve yüksek enerjili köpeklerdir. Böyle geniş bir araziniz varken tüm gün kapalı mekânda kalmaları sorun yaratabilir.”

“Ona söyledim. Mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştım. ‘Banliyöde yaşıyoruz’ dedim. ‘Pug köpeği al’ dedim.”

“Pug köpeği mi? Frank tiksinererek geri çekildi. *Mansfield Parki*'ndeki Leydi Bertram gibi! Beni korkak züppelerden mi sandın sen?”

“Jane'in döneminde Pug köpekler çok popülerdi.” Helen yazardan sanki sık sık akşam yemeğine gelen konuğuymuş gibi bahsediyordu. “Pug köpekleri, dalmaçalılar, buldoglar. Fakat hayır. Sırf maskülenlik gösterisi adına binlerce doları başa çıkılmaz bir değil, iki İngiliz tilki tazısı köpeğe harcamak zorundaydı.”

“Tarihsel gerçekliği olan tüm elbise ve mücevherlere harcadığın paraya kıyasla birkaç bin dolar deveye kulak kalır,” diyerek karşı çıktı kocası. “Kaç tane özellikle geniş kenarlı

şapka sipariş ettin? İkimiz de seçkinler arasında görgüsüz sayılacağını bilmemize rağmen kaç tane kelebek broşu, kehribar rengi haç kolye hatta pırlanta ve elmas küpe ısmarladın?”

“Benim pırlanta ve elmas küpelerin yüzünden Mayfair Konakları Ev Sahipleri Derneği’nden şikayet mektubu almadık,” diyerek karşılık verdi Helen.

Frederic ve Elfrida havlamaya başladığında Lara nasıl ki-barca müsaade isteyebileceğini düşünüyordu. Havlamalar yüksek tavan ve cilali döşemede yankı yapıyordu. Lara kemiklerinin titrediğine yemin edebilirdi.

Helen elleriyle kulaklarını kapattığında havlamalar da azalmıştı. Lara yaklaştı, köpekleri tasmalarından tuttu ve sertçe çekmeye başladı. Köpekler havlamayı kesip, hızlı hızlı nefes alıp kuyruklarını sallamaya devam ettiler.

“Neden böyle yapıyorlar?” Helen dehşete kapılmıştı.

“Onları bu hale getiren ne?” diye sordu Lara. “Gerilim, tartışma?”

“Her şey.” Frank çaresizlik içinde kafasını salladı. “Kapının çalması, mama kaselerinin tıkırtısı, geri dönüşüm kamyonunun sokaktan geçişi, telefonun çalması.”

“Televizyon,” diyerek eklemeye bulundu Helen. “Çalar saat, banyo vantilatörü.”

“Bu şekilde büyük bir ihtimalle streslerini atıyorlar,” diyerek sonuca bağladı Lara. “Havlayarak kendilerini ödüllendiriyorlar.”

“Ve bu da onları bu mahalleden kovdurtacak.” Frank’in yüzünde yorgun bir ifade belirdi. “Onları almamın aptalca

olduğunu biliyorum. Köpeklerin mutluluklarını düşünmedim. Kendi mutluluğumu düşünüyordum. Jane olsa kesinlikle onaylamazdı.”

“Fakat hâlâ çok ufaklar,” dedi Helen. “Bir çiftlikte yaşamaktan daha mutlu olacaklarına eminim.” Yüzünde umut dolu bir ifadeyle Lara’ya döndü. “Belki de böyle bir çiftliğe sahip bir tanıdığınız vardır.”

Lara cevabını dikkatlice gözden geçirdi. Helen’e baktı sonra da yüzünü Frank’a döndü. “Size bir şey soracağım. Köpeklerinizi *seviyor musunuz?*”

Frank duraksamadı bile. “Çok. Biliyorum, kusurları var fakat çok sadıklar ve bir sineğe bile zarar vermezler.”

Lara, “Beni sağır etmeye ve delirtmeye çalışmasalardı onları sevebilirdim. Kendi Jane Austen dergimi hazırlıyorum ve vaktimin bölünmemesi gerekiyor,” diye yakınan kadına döndü.

Lara kadını ikna edemeyeceğini anladığından tüm dikkatini Frank’e verdi. “Frederic ve Elfrida ile çalışabiliriz fakat bir işlerinin olması lazım. Siz ve ben dışarıda çalışma içgüdülerini tatmin etmenin yollarını bulmalıyız.”

Frank’ın yüzünde birden güller açtı. “Ahır ve at işlerine devam etmemi mi öneriyorsunuz?”

“Hayır, bu Naiplik döneminin artık gerçek yaşamla kesişmesini öneriyorum. Veteriner arkadaşlarımdan birisi koku sporu isimli yeni bir kentsel spordan bahsetmişti. Köpekler belirli kokuları ayırt etmeyi öğreniyor ve bu kokuları bina ve arabalarda arıyor. Fakat biriniz -Lara bu sırada yüzünü Frank’a döndü- eğitimci olarak görev almak ve eğitimi kö-

peklerle birlikte tamamlamak zorunda.”

“Kentsel koku sporu.” Frank heyecanlı görünüyordu. “Bu spor patlayıcılar, uyuşturucular ya da kadavra içeriyor mu?”

Lara kahkaha attı. “Daha çok huş ağacı ve adaçayı yağı gibi kokular.” Çantasını koklamakla meşgul köpeklere gülümseyerek baktı. İç cebinde kalan köpek maması kırıntılarının kokusunu almışlardı. “Bence bu sorunlu çocuklar, dahi olmak üzereler.”

Bölüm 17

GETİRİK hamlesi Justine'i saklandığı yerden çıkarmıştı. Lara kelimeyi Scrabble taşlarıyla hecelediği an uyuyan devi uyandırdığının farkındaydı. Fakat mutfak masasında mısır gevreği yerken kendi kendine gülerек yine de OYNA tuşuna bastı.

Tam bir saniye sonra, Frederic ve Elfrida'yı solda sıfır bırakacak sinirli bir bağırıtı duyuldu.

Justine lacivert kaşmir sabahlığı, ev ayakkabıları ve kucağında dizüstü bilgisayarıyla, sinirle odasından çıkarken kapıyı da çarpmıştı.

"GETİRİK mi?" Bilgisayarı tezgâha gürültüyle koydu ve Lara'yı suçlamaya başladı. "GETİRİK için altmış beş puan mı? Tam bir saçmalık!"

Lara elindeki bir kaşık mısır gevreği ile ağzı açık bir şekilde donup kalmıştı.

"Öyle mi?" Justine daha da yakınlaşmıştı. Burun delikleri bile titriyordu. "Açıkla bakalım."

“Bana hep iğrenç harfler geldi?” diyerek açıklama yapmaya çalıştı Lara. “Çift kelime skoru ve tüm birbiri içine geçen harfler—”

“Hile yaptın!”

“Yapmadım.” Lara bu tartışmayı rahatsız edici değil, aksine eğlenceli bulmuştu. “Seni bir kereliğine yeneceğim diye bu kadar sinirlisin.”

Justine’in alnında küçük bir damar belirmişti. “Hile yaptığın için beni yenebiliyorsun!”

“Nefes al anne. Nefes al. Dinle, getirik düzgün bir gramer ile yazılmış bir kelime olmayabilir fakat o da bir *kelime*. Oyuncudan değil, oyundan nefret et.” Lara annesinin sabahlığının altındaki geniş kumaş parçasını fark etti. “Sen *eşofman* mı giyiyorsun?”

“Konuyu değiştirmeye çalışma. Getirik hamlesini geri çekmeni emrediyorum.”

“Eşofmanın olduğunu bile bilmiyordum. Gucci marka mı onlar? Platin iplikten ve tek boynuzlu at saçından mı yapılmış?”

Justine sanki kış uykusundan aylar sonra uyanıp güneş ışığına ilk kez çıkan bir orman yarattığı gibi sabah güneşi yüzünden gözlerini kısıtı. “Bunu sana kim yaptı?”

Lara şaşırması bir şekilde etrafına bakındı. “Neyi?”

“Röflelerin.” Annesi odanın diğer ucuna geldi hızlıca, Lara’nın kafasını tutup saç çizgisini incelemek için kafasını eğdi. “Boya çok doygun. Köklerine doğru hemen hemen mor renge dönüyor.”

“GETİRİK yazdığım için oyundan atılacağım anlamına mı geliyor bu?”

Justine hiç duymamış gibi davrandı. “Bu kabul edilemez. Affedilemez.”

Lara kafasının kontrolünü almaya çalıştı fakat Justine hâlâ sıkıca tutuyordu. “Sakin ol, sadece saç.”

Justine, Lara'nın kafatasını rahat bıraktı ve gözlerini kısıtı. “İsim istiyorum. Televizyona çıktıktan sonraki gün saçını kim yaptı?”

“Hatırlamıyorum,” diye yalan söyledi Lara. “Yemin ederim.”

“Güzellik merkezini arayıp anında öğrenebileceğimi biliyorsun.”

“Ara o zaman.” Lara çenesiyle telefonu işaret etti. “Zavallı kuaförün cinayete kurban gitmesine suç ortağı olmayacağım.”

“Saçmalama.” Justine burnundan soluyordu. “Kimseyi öldürecek falan değilim.” Dudakları ince bir çizgi oluşturacak şekilde gülümsedi. “O kızı sadece sakat bırakacağım. Yavaş yavaş.”

Lara mısır gevreği yemeye devam etti. “Bir sonraki kestirmende arabanın anahtarlarını saklayacağım.”

“İşte!” diye bağırdı Justine. “Karşı çıkmadığına göre demek ki saçını kesen kuaför bir ‘kızdı!’”

Mısır gevreği Lara'nın genzine kaçtı. “Ben öyle bir şey demedim. Şimdi oturup bir şeyler yiyecek misin?”

Annesi olduğu yerde kaldı fakat artık uzatmıyordu. “Sanırım kahve yapabilirim.”

“Hayır anne. Doğru düzgün beslenmen lazım. Zehrini seç. Yumurta? Simit? Kiş?”

Justine'in neşesi yerine geliyordu. "Kiş de mi var?"

"Hayır fakat saçımla uğraşmayı kesersen pişirmeyi hemen öğrenebilirim." Lara buzdolabına yürüdü ve bardağına bir bardak portakal suyu doldurdu. Bardağı vitamin ilacı ile annesine uzattı. "Şerefe."

Justine bir yudum alıp ilacı içti fakat tüm yemek önerilerini reddediyordu. Lara'nın etrafında dönüp farklı açılardan saç diplerini incelemeye devam etti. "Bu renk ten rengin için çok açık ve saçlarının uçları da çok kırık."

"Ben güzel görüdüğünü düşünüyordum. Ve para da almadılar, böylece ödeşmiş olduk."

"Otur şuraya." Justine avlunun kapısını kapadı ve gün ışığına çıktı.

Lara annesinin vampir gibi parçalara ayrılıp ayrılmayacağını beklerken nefesini tuttu.

Fakat hayır. Dışarıdaki masanın sandalyesini çekti. "Şimdi saçlarına çeki düzen vereceğim, genç bayan."

"Şimdi mi? Ama sen yıllardır işin ticari yönüyle meşguldün. En son ne zaman saç boyayıp kestini ki?"

"Otur," diye tekrarladı Justine.

Lara istemeyerek de olsa oturmak zorunda kaldı. Annesi saçlarına dokunuyorken yerinde duramıyor ve kendini geri çekiyordu.

"Çok farklı bir şey istemiyorum," diyerek uyardı Lara. "Çok şık da olmasın. Fön falan çektiremem. Saç ürünlerinden kullanamam. Zaten saç düzleştiricim de yok."

"Biliyorum, biliyorum. En güzel şekilde görünmek için hiçbir şey yapmıyorsun."

“Çok bakım gerektirmeyecek, yıkayıp evden çıkabileceğim bir saç ihtiyacım var.”

“İşimi nasıl yapacağımı bana söyleyip durma ve minnettar ol. Benim normalde bu hizmetimden ne kadar para aldığıma dair bir fikrin var mı?” Justine dokunarak yaptığı saç değerlendirmesini bitirdi. “Git yıkan, saçını tara ve derhal buraya gel,” diyerek emir verdi.

Lara geri döndüğünde, Justine son moda kuaför gereçlerini çıkardı, saç bölümlere ayırdı ve saç tellerinin kafa derisine düşmesini sağladı. Lara gözlerini kapadı, ayak parmaklarında soğuk rüzgârı hissetmek için ayaklarını uzattı ve annesinin yıllar boyu kestiği tüm saç modellerini düşündü. Justine öldü de Lara’yı kötü bir saç kesimiyle ya da eşit olmayan kahküllerle evden çıkarmazdı. İlkokula giderken her sabah annesi karışmış saçları tarakla açıp maşa ve parlak saten kurdela ile saçına işkenceyle şekil vermeye çalışırken Lara tuvalet kapağına oturur ve avazı çıktığı kadar bağıırdı. Ortaokula başladığında annesinin saç modeline karar vermesine izin vermeyecek kadar havalıydı. İşte böylece daha sonra perma yaptırmasına (Gil’de kaldığı bir hafta sonu yaptırmıştı) neden olan saç spreyleri ve ‘tsunami kahkülleri’, kendi kendine kestiği küt saç modeli (Justine’i ilk kez ağlamaya bu kadar yakın görmüştü) ve sonunda hâlâ bugün de kullandığı atkuyruğu modelini içeren karanlık dönem başlamıştı.

“Benim saçımı nasıl tarardın, hatırlıyor musun?” diye sordu Lara gözleri kapalı bir biçimde.

“Nasıl unutabilirim? O kadar ağlardın ki komşuların Sosyal Hizmetler’i arayacağını sanırdım,” dedi Justine.

“Ne diyebilirim ki? Senin gibi moda yeteneğim olmadı hiç.”

Justine, Lara'nın kafasına yapışkan bir madde sürdü. “Tüm köpeklerinin mükemmel bir şekilde tımarlandığını fark ettim.”

“Yani?”

“Neden hayvanlarına gösterdiğin özeni kendine göstermiyorsun?”

Justine elindeki şişeyi bırakıp Lara'nın yanındaki sandalyeye çöktüğünde Lara hâlâ nasıl cevap vereceğini düşünüyordu.

“Geçen hafta güzellik merkezinin kâr-zarar çizelgesini aldım.”

Lara gözlerini kirpiklerinin arasından, annesini görebilecek kadar açtı. “Ve?”

Annesi ellerini kaldırarak, hâlâ orada olup olmadıklarını kontrol eder gibi lekeli yanaklarını ve dökülmüş kaşlarını elledi. “Ve her şey harika görünüyor. Geçen aya göre büyüme kaydetmişiz. Oluşturduğum yönetim ekibi harika bir iş çıkarıyor.”

“Bu harika.”

Fakat Justine mutlu görünmüyordu. “İstesem yarın emekli olurum. Güzellik merkezini Los Angeles'ta bir yatırım firmasına satabilirim. Bana karşı konulmaz bir teklifte bulundular.” Justine bir süre sessiz kaldı. “Ama sonra ne olacak?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Güzellik merkezimde bana artık ihtiyaç duyulmuyorsa, ben neyim o zaman? Ne yapacağım?”

“Sen...” Lara oturduğu yerde kımıldadı. “Sen bu işten çok para kazanmış olacaksın, değil mi?”

“Evet.”

“Ben bunda bir sorun görmüyorum.”

“Sorun şu; iki hafta önce Coterie Güzellik Merkezleri’nin kurucusu ve genel müdürüydüm ve güçlüydüm. Ama şimdi aşırı makyajlı ve peruklu, o botokslu yaşlı kadınlardan biriyim.” Justine’in karanlık gözleri durgundu. “Bu ev, dolabımdaki tüm bu kıyafetler... Kimin umrunda ki? Hayatımın geri kalanı böyle mi geçecek? Parlak bir Alman arabası ve Neiman Marcus mağazasından sipariş paketler mi benim hayatım olacak? *Varlığımı* geçerli kılan şeyler bunlar mı olacak bundan sonra?”

“Anne.”

“Sosyetik güzellik merkezleri zincirini yönetmek yetimle-ri kurtarmakla ya da açları beslemekle eşit olduğundan falan değil.” Annesi elini kaldırmak için Lara’dan susmasını istedi. “Fakat en azından bir amacım vardı. Eğer bundan vazgeçeceksem, olduğum şey ...”

“Özgür,” diyerek öneride bulundu Lara.

“İşe yaramaz,” dedi Justine ve cümlesini bitirdi.

Avluda güneşin tadını çıkararak ve havuzun ilerisindeki golf sahasını ıslatan fiskiyeleleri izleyerek yanyana oturdular.

Sessizliği ilk bozan Lara oldu. “Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?”

Justine uyarıcı bir bakışla baktı. “Eğer ‘bir erkek’ dersen, kendini sokakta bulursun.”

“Bir köpek. Öğleden sonra sahihsiz köpek barınağına gidelim ve anlaştığın bir köpek var mı bakalım.” Lara annesine ne tür bir köpeğin uygun olacağını hayal etmeye çalıştı. “Fakat doğrusunu söylemek gerekirse, eminim sen Cesky Terriyer cinsi gibi egzotik ve sosyetik bir safkan köpekle eve döneceksin.”

“O zaman bir anlaşma yapalım. Ben köpek alırsam sen de postiş takıp saçlarını küllü sarıya boyayacaksın.”

“Ya da birkaç kase mısır gevreği yiyip GETİRİK yüzünden tartışmaya devam edebiliriz.”

Justine’in gülüşü bu sefer samimiydi. “İyi bir plana benziyor.”

Bölüm 18

Lara halka açık tuvaletlerde daha önce hiç Danua cinsi bir köpek görmemişti.

Arizona Eyalet Fuarı'nın tarım bölümündeki bayanlar tuvaletinde ellerini yıkarken bugün, daha çok ilkler yaşayacağını fark etmişti. Otuz dakika içinde Lara ve Eskie, altı Bernese dağ köpeğine karşı Amerikan Köpek Kulübü'nün düzenlediği yarışmada *Türünün En İyisi* seçilmek için ilk kez yarışacaklardı.

Oraya Cherie'den de erken varmıştı. Yarışma yetkilileriyle görüştükten ve resmi kol bandını da taktıktan sonra etrafı gezerek vakit geçirmişti. Cherie ufak bir şov olacağını söylemişti fakat Lara katılımcı ve izleyici çokluğunu görünce hem şaşırmış hem de biraz korkmuştu. Otopark her birinin üzerine bir köpek isminin yazılı olduğu büyük beyaz ve lüks karavanlarla dolup taşmıştı. Satıcılar köpek maması, oyuncakları ve özel tasmalar sattıkları standlar kurmuşlardı, küçük çocuklar etrafta dondurma ve patlamış mısır yiyerek dolaşıyorlardı.

Tüm köpekler gayet usluymdu. Bu Lara'nın ıslak kürk ve çiçekli şampuan kokan alana girer girmez aklından geçen ilk düşünceydi. Jack Russell terrier cinsi köpeklerden İskoç deerhound cinsi köpeklere kadar yüzlerce safkan köpeğin birbirine karışmış olmasına rağmen atmosfer sakin ve sessizdi. Ne havlama, ne koşuşturma, ne de tırmalama vardı.

Kulakları havada, hareketsiz duran bir palyaço Duan köpeği tuvalet kapılarının birinin dışında sabırla bekliyordu. Lara içeri girdiğinde köpek Lara'yı inceledi. Daha sonra da kapı koluna bakmaya devam etti.

İki tuvalette sifon çekildi ve tuvaletlerden, sohbetlerine devam eden iki kadın çıktı. Biri kızıl saçlı diğeri ise esmerdi. Fakat her ikisinin de üzerinde siyah köpek tüyü vardı.

“Evet, Westminster iğrenç,” dedi esmer olan. “Bu sene orayı es geçtik.”

“Engelli atlama çok zor,” diye katıldı kızıl saçlı olan. Bismarck kafesinde beklerken çok sıkılıyor. Yemek bile yemiyor. Min pin (Minyatür Pinscher) yemek yemiyorsa, anla ki bir sorun var.”

Lara kadınları dinleyebilmek için kâğıt havlu makinesinin yanında oyalanıyordu. Lara'ya baktılar, kolundaki bandı ve panik olmuş ifadesini inceleyip kibarca gülümsediler.

“Bu yıl Westminster'a gittiniz mi?”

Lara yüksek sesle yutkundu. “Hayır bu aslında benim ilk eğitimim.”

“Harika geçecek,” diyerek Lara'ya güven vermeye çalıştı kızıl saçlı kadın. “Hangi cinsle çalışıyorsunuz?”

“Bernese dağ köpeği.”

Esmer olan kadın Lara'nın krem rengi yünlü eteğine baktı. "Köpek çok yetenekli olmalı."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Berners köpekleri gibi koyu renkli köpeklerin eğitimcileri omurga eğikliğini gizlemek için genellikle koyu renk etekler giyerler. Fakat eğer gösteriş yapmak istiyorsanız, açık renk giyinirsiniz."

"Sizin grubunuzun jürisi kim?" diye sordu kızıl saçlı.

Lara jürinin adını hatırlamaya çalışırken alnı kırıştı. "Herb Faxon."

Diğer kadın kahkaha attı. "Pepe Le Pew."

"O adam adeta parfüm şişesini kafasından aşağı boşaltıyor," diye açıkladı esmer kadın. "Bu da çoğu köpeği korkutuyor. Bir keresinde arkadaşımın Ternöv cinsi köpeğini inceleyenken, köpek kokudan kurtulmak için resmen tasmaıyla kendi boğazını sıkımişti."

"Tıraş losyonun Ternöv köpeği kusturuyorsa, biraz azaltmak gerektiğini anlamak lazım." Yine kahkaha attılar.

"Kendine güven. Eğlenmeye çalışırsan köpek de eğlenir," diyerek tavsiyede bulundu kızıl saçlı kadın. "Bir sorun çıkarsa da hiç telaşlanma. İlk şovumdu hiç unutmam, gösteri alanına girer girmez, köpeğim jürinin yanına çömeldi ve kakaasını yaptı. Utancımдан öleceğimi sanmıştım."

"Ne oldu sonra?" diye sordu Lara.

Kadın omuz silkti. "Poşet ve ıslak mendil buldum ve temizledim. Jüri hiç sorun yapmadı. Diskalifiye olabilirdik fakat olmadık."

Esmer olan başını salladı. “O turda kaç puan almıştın?”

“Sanırım sonuncu olmuştuk.” İkisi yine gülme krizine girmişti. Duan cinsi köpek de kadınlar kapıyı açıp çıkarken onları takip etti. “İyi günler, iyi günler.”

“İyi günler,” Lara’nın sesi zayıf çıkıyordu. Çeşmeyi sonuna kadar açıp yüzüne soğuk su çarptı.

“Eskie bugün kakasını yaptı mı?” Lara, lekesiz gümüş renkli Mercedes arazi aracıyla alana gelen Cherie’ye sordu.

Cherie soruya şaşırılmıştı. “Sanırım. Kahvaltıdan sonra bahçede her zaman gittiği yere gitmişti.”

“Emin misin? Kesin mi?”

Cherie araba penceresinden sarktı ve Lara’nın vücuduna tam oturan, kadife kenarlı yün ceketinin üstünden bir saç teli çekti. “Stresli görünüyorsun tatlım. Sorun ne?”

Lara tuvalette konuşulanları anlattı. “Burada Westminster’a katılmış ve jüri üyelerine hiç de hoş olmayan lakaplar takan insanlar var! Bu iş beni aşıyor. Ne yaptığını bilen sertifikalı bir eğitimci bulmalıydınız.”

“Beni de telaşlandırma şimdi.” Cherie sinir bozucu bir şekilde sakın görünüyordu. “Bugün pratik ile geçecek. Bunu geçtik zaten. Kimse senden ilk seferde *Şovun En İyisi* ödülünü kazanmanı beklemiyor.” Şoför koltuğundan kalktı ve topuklu siyah botlarıyla aracının arkasına doğru yürümeye başladı. “Şimdi telaşlanmayı kes ve nefesinin kesilmesine hazır ol. Eskie tüm sabah süslendi.”

Cherie köpeği çıkarmak için kapıyı açtı. Lara, Eskie’yi hiç

bu kadar zarif görmemişti. Kürkü gün ışığında parlıyordu.

“Son bir dokunuşa ihtiyacımız var.” Cherie paltosunun cebinden ufak plastik bir kavanoz çıkardı ve koyu renk ve güzel kokan bir kremi köpeğin burnuna sürdü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Lara.

“Bu siyah Vaseline. Hiç duymadın mı? Aslında atlar için fakat burnunu nemli ve parlak tutuyor.”

Lara arka koltukta duran ve üzerinde HACİMLİ SEKSİ SAÇ yazan kırmızı bir sprej gördü. “O saç köpüğü mü?”

“Hacim verici sprej. Kürkünü hoş ve kabarık tutmak için.”

Lara “Fakat kural kitabı Bernese cinsi köpeklerin doğal kürkleriyle yarışması gerektiğini söylüyor” demeden bir süre sessiz kaldı.

Cherie, Lara'nın tecrübesizliğine güldü. “Ve herkes o kuralı çiğnüyor. Birkaç kişiyi aradım ve bilgi aldım. Siyah Vaseline ve hacim verici sprej hiçbir şey. En azından göğüs tüylerini boyamıyoruz ya da ağız çevresindeki çilleri kapatmıyoruz.”

“Ah ve bir de eğer köpek çok yetenekli değilse açık renkli etek giymemem gerektiğini söyledi birisi.”

“Ne şanslıyız. Onun yetenekleri örnek alınacak derecede.” Cherie'nin gururla göğsü kabarmıştı. Eskie'nin tasmaşını Lara'nın eline verdi. “Kozmetik sorunlarını kafana takma. Onun iyi görünmesini sağlamak benim, küçük bir yıldız gibi parlamasını sağlamak da senin işin.”

Ve Lara elinden geleni yaptı. Eskie'nin otoparkın etrafını koklamasına ve fazla enerjisini yakması için beş dakika-

lık yakalama oyunu oynamasına izin verdi. Lara ceketinin cebinde kurutulmuş et zulası bulunduğuna Eskie'yi ikna etmişti. Sabit durma, şov duruşu ve gösteri alanı etrafında hızla koşma egzersizleri yaptılar.

Yarışma alanına vardıklarında ihtişamlı bir Schnauzer köpeği yedi ve dokuz yaş tecrübeliler ligini kazanmıştı. Uzun süren alkışların ardından altı aydan on iki aya kadar ki yavru köpeklerin yarıştığı Bernese dağ köpeği denemeleri başladı.

Cherie heyecanla Lara'nın elini sıkarak "Sırada biz varız," dedi. Gerçekten de sunucu on iki ay ve on sekiz ay arasındaki köpekleri gösteri alanına çağırırdı. Artık endişelenecek zaman bile kalmamıştı.

Lara, Eskie'nin yanında yerini aldıktan sonra, jüri eğitimcilere bakarak olumlu anlamda kafasını salladı. "Köpeklerinizi şov duruşu pozisyonuna getiriniz," dedi. Ondan sonrası koşma, poz verme, kırk kiloluk yaramaz yıldızı kontrol altına alma ile su gibi geçmişti.

Birkaç köpek baskıdan dolayı utanmış ve korkmuştu fakat Eskie'nin keyfi yerindeydi. Lara'nın yanında havalı havalı yürürken başını arkaya itiyor ve seyircilere göz kırpyordu.

Üç dakikalık yarışmanın sonunda, Lara kaygan zemine basma korkusunu unutup vermiş ve *birazcık* eğlenmeye başlamıştı. Gerçekten de jüri köpeği incelemek için yaklaştığında *Old Spice* parfümünün bunaltıcı kokusunu fark etmişti Lara.

Jüri düşünme amacıyla geri çekildiğinde Eskie oyun alanına atlayıp yanındaki köpekle itişip kakışmaya başlamıştı. Lara köpeği başka tarafa çekmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki diğer yarışmacılar alanı terk edene ve jüri üyesi

üçüncü olan takıma kurdelesini takdim edene kadar sonuçların açıklandığını fark etmedi bile.

Altı köpek arasından üçüncü olmuşlardı. Lara dehşete düşmüştü. Tüm çalışmalar, eğitim seansları, kampanya için fotoğraf çekimleri, yazılan çekler...

Fakat Cherie çamur atılan Westminster yarışmasında Şovun En İyisi ödülünü kazanmış gibi gururluydu.

“İşte benim tatlı kızıma bir ödül!” Cherie köpeğe kocaman bir öpücük ve kurutulmuş büyük bir ciğer parçası verdi. Sonra da Lara'nın cebine ufak bir paket koydu. “Sana da bir ödülüm var.”

“Elimde değil, kendimi fahişe gibi hissediyorum,” dedi Lara pırlanta kaplı köpek kemiği şeklindeki kolyeyi Kerry'ye tarif ederken. “İyi bir iş çıkarmış fahişe gibi.”

Kerry hattın diğer ucunda kahkaha atıyordu. “Gümüş mü?”

“Beyaz altın. Büyük bir ihtimalle platin. Aralarındaki farkı bilmiyorum.”

“Ve sadece üçüncü mü oldun? Eğer kazansaydın kim bilir ne hediye alacaktın...”

Lara arkadaşının huzursuz bebeğini rahatlatmaya çalıştığını duyabiliyordu fakat arkadan, birden çok ağlayan bebek sesi duyduğunu sandı bir an. “Sen neredesin?”

“Gastroentroloğun bekleme odasındayım. Çocuk doktoru Cynthia'nın reflü sorunu olduğunu düşünüyor, o yüzden ikinci bir görüş alıp test yaptırılmı diye bizi buraya gönderdi.”

“Aman Tanrım. Her şey yolunda mı?”

“Öyle umuyorum. En üzücüsü de şu an sorunun reflü olmasını umuyorum çünkü bu bebeğin sürekli bağırırlarım açklayacak. Aksi takdirde ben kötü bir anneyim ve çocuğum da benden nefret ediyor demektir.” Kerry'nin sesi o kadar üzgün geliyordu ki Lara'nın gözleri doldu.

“Sen harika bir annesin ve Cynthia da seni çok seviyor,” dedi kendinden emin bir şekilde.

Kerry aksini düşünmüş gibi hayıflandı.

“Bekle,” dedi Kerry. Lara hışırtı ve mırıldanmalar duydu. Sonra Kerry yine telefonun öbür ucundaydı. “Metres hayatından biraz daha bahset.”

Lara kolyeyi eline aldı. “Cherie bu kolyenin bana uğur getirebileceğini söyledi. Cömertliğine cidden minnettarım ama bu kendimi çok tuhaf hissettiriyor. ‘İşte ödülün’ mü? Sanki onun fahişesiyim.”

“Senin için onur kırıcıysa, ben kolyeyi seve seve alabilirim senden.”

“İstesem de sana veremem ki. Eskie ile katıldığım her etkinlikte takmamı bekleyecek.” Lara kafasını salladı. “Bu nasıl oldu? Veteriner parasını nasıl ödeyeceğimi kara kara düşünürken kendimi bir anda Mayfair Konakları'nın Cesar Millan'ı olarak buldum.”

“Köpek Duayeni,” dedi Kerry. “Şimdi pırlantaları da var. Demek ki köpek şovu turnelerinde çalışanlar gerçekten de çok kazanıyor, değil mi?”

“Aynen öyle. Kampanyaya bile yüz bin dolar harcıyor,”

diyerek cevapladı Lara. “Ek olarak seyahat, otel, tımarlama masrafları ve giriş ücretleri de var... Karşılığını almadan yarış atı yetiştirmek gibi.”

Kerry önemli soruya atladı hemen. “Yakışıklı erkekler var mı?”

“İşte bu olumsuz yanı. Şovda tanıştığım tüm erkekler ya evli ya eşcinsel ya da Amerikan Yaşlılar Derneği’ne üye olmaya uygun durumdalar,” diyerek iç çekti Lara. “Zaten şu an yeni birisine kendimi hiç hazır hissetmiyorum. Evan’ı özlüyorum. Biliyorum özlememeliyim ama özlüyorum.”

Kerry anneliğe özgü öğüt verme moduna girmişti. “Kimse sana ciddi bir ilişkiye gir demiyor; ancak unutup hayatına devam etmek zorundasın. Flört havuzuna azıcık sok parmağın. Biraz eğlen.”

“Benim eğlence anlayışımı paylaşan birini nasıl bulacağım? Çoğu erkek cumartesi gününü köpek şovlarında geçirmek istemez ve kesinlikle salyalı bir Rottweiler ile aynı yatağı paylaşmaları söz konusu bile olmaz. Bay Sincap ile koltuklarını paylaşmak da istemezler. Bir numaralı kanıt: Evan Walker.”

“Doğru,” diyerek katıldı Kerry. “Seni hafta sonları mütemadiyen yalnız bırakan, en iyi otellerde oda servisi ve sekiz saatlik kesintisiz uyku keyfi süren Richard gibi bir erkek bulmalısın.”

Kerry’nin her kelimesi kızgınlıkla doluydu.

“Ah, ah.” Lara kaşlarını çattı. “Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Yalan söylüyorum. Fakat şu an konuşamam.”

“Bu akşam uğrayacağım,” diyerek öneride bulundu Lara. “Akşam yemeği yeriz.”

“Olmaz.”

“Nedenmiş?”

“Sonra anlatırım. Tüh, danışmadan çağırılıyoruz. Kapatmam lazım. Büyük başarın için tebrikler.”

“Üçüncü olduk. Ve altı yarışmacı vardı.”

“Olumlu düşün. İlk beştesin. Ayrıca mücevher de kaptın. Zafer!”

Lara yemek masasına oturur oturmaz “Günün nasıl geçti?” diye sordu Justine. Shelly tatilden daha dönmediğinden ve kimse market alışverişi yapmadığından bulabildikleri sağlıklı besinler yoğurt, meyve salatası ve Fransız ekmeği olmuştu. Lara restorana gitmeyi önerse de annesi kabul etmemişti. “Suratındaki o ifade de ne öyle?”

Lara gözlerini kırptı. “Ne ifadesi?”

“Şu tuhaf sırtıma.” Her zamanki gibi annesi savunma moduna geçti. Lara tarafından eğlence kaynağı olarak görülüyormuş gibi korku içindeydi. “Saçıma mı bakıyorsun? Yüzüme mi?”

“Anne, hayır. Şükran günü, Noel ve resmi bir kutlama dışında en son ne zaman birlikte yemek yediğimizi hatırlamaya çalışıyorum sadece.”

“Hiçbir fikrim yok. Ne demeye çalışıyorsun?”

“Hiçbir şey. Sıradan bir aile yemeği yemek çok güzel. Hepsi bu.”

Justine, yağsız yoğurdunun folyosunu çıkardı ve plastik kutusunu Çin porseleni tabağına koydu. “Ne zaman sıradan bir aile olduk ki?”

“Olabiliriz. Şimdi başlarız.”

“Çok umutlanma. Eve hapsedilmiş ve banliyöde yaşıyor olabilirim fakat köfte pişirip topuklular ve incilerle evi süpüreceğimi düşünüyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

Lara arkasına yaslandı ve kollarını birleştirdi. “Neden hep böyle davranıyorsun?”

“Nasıl? Bu kadar hassas olma. Tek dediğim—”

“Boş ver.” Lara konuyu değiştirdi. “İnci demişken, bugün yeni bir takı sahibi oldum.” Gömleğinin yakasını kaldırdı ve pırlanta kaplamalı köpek kemiğini gösterdi. “Cherie Chadwick adaptasyon şovundan sonra verdi.”

Justine’in sınırlar, etik ve dış görünüşün önemi hakkında uzun uzun konuşacağını düşünmüştü Lara; fakat Justine kolyeye göz ucuyla baktı. “Hmmm. Biraz kalitesiz ama sen iyi taşımışsın.”

“Sence de uygunsuz değil mi?” diye Justine’i konuşturmaya çalıştı Lara.

“Neden?”

Justine omuz silkti. “Yıllardır eve getirdiğim hediyeleri sen gördün. Saç kestiğim dönemlerde her zamanki müşterilerim bana bir sürü farklı hediye verirdi. Çoğu hoşlarına

giden kitapları getirirdi. Hatta kadının biri klasik Hermés eşarplarını hediye etmişti. Bana saçlarını emanet ediyorlardı ve saçların ne kadar kişisel olduğunu biliyorsun.”

“Sanırım,” dedi Lara. “Sana kafalarını teslim ediyorlar.”

“Aslında bakarsan bu çok özel bir ilişki,” diyerek konuşmaya devam etti Justine. “Benim sandalyemde ağlayan kadınlar oldu. Daha önce kimseye anlatmadıkları sırlarını paylaşırlardı. Bazılarının hayatında onları pür dikkat dinleyecek kimsesi yoktu. Ve ben tüm bu sırları sakladım. Mezarıma kadar da götüreceğim.”

“İşte bu çok ilginç,” Lara tabağını kenara itti ve annesine daha da yaklaştı. “Bana biraz ipucu ver. İsim vermek zorunda değilsin. Dedikodu gazetelerinde yaptıkları gibi kişiler hakkında hiçbir bilgi vermeden de anlatabilirsin.”

“Mezarıma kadar götüreceğim dedim.” Justine’in suratında yeniden halsiz bir gülüş belirdi. “Eğer şanslıysan, belki vasiyetimde anlatırım.”

“Şöyle de bir şey var; ben Cherie’nin saçını kesmiyorum ki.”

“Sen onun köpeğini eğitiyor ve köpekle ilgileniyorsun ki bu çok daha özel.”

“Belki de Eskie onun bebeği gibidir.”

“Kolyeyi sakla. İkinci kez düşünme bile. Unutma, her şey seninle ilgili değildir. Müşterilerini nasıl hissettirdiğinle ilgilidir.” Justine bardağına tekrar buzlu çay doldurdu. “Bu arada aklıma bir soru geldi; hukuki işlerini usulüne uygun yapıyorsun değil mi? Tüzel şirket kurma, vergi belgeleri falan?”

Lara sıcak ekmekten büyük bir parça attı ağzına. “Ne için?”

“Köpek eğitimi için için.”

“Ona tam olarak iş diyemem, birkaç yan iş sadece.”

“Gelir İdaresi aynı fikirde olmazdı ama.” Justine kalemlerle çizilmiş kaşlarından birini kaldırdı. “En azından tüm gelirini belgeliyor musun?”

“Sayılır,” dedi Lara lafı çevirmeye çalışarak.

Justine kafasını kaldırarak dik dik Lara’ya baktı. “Nerede yanlış yaptım? Yarın sabah birkaç saatini ayıracaksın. Hesap özetini tek tek inceleyeceğiz. İyi iş iyi bir düzenlemeyle başlar.”

“Yapamam. Yarın sabah yeni müşteriler için danışmanlık yapmam gerekiyor. Akşam altıya kadar doluyum.”

“O zaman yarın akşam yaparız. O zaman da bir planın yoktur herhalde?”

“Tamamen boşum,” diyerek itiraf etti Lara. “Bugünlerde sadece köpeklerle buluşuyorum. Sanırım evde kalacağım.”

Yoğurdunu bitirirken Justine’in kırmızı boncuklu halhalı azalan ışıkta parlıyordu. “Sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

Lara halhala dikkatle baktı ve annesinin durumunda aksesuarlarla süslenmenin doğru olduğuna karar verdi. Koridorun sonundan köpeklerin burun çekişleri ve hırıltıları geliyordu. Ardından dış kapıya yakın bir yerden tiz bir havlama sesi geldi. Fildişi akşam dolaşmalarında yanına arkadaş istiyordu. “Kurt sürüsü bekliyor. Ay ışığında koşmaya gidiyoruz. Bize katılmak ister misin?”

Justine karanlıkta mutfağın içini yansıtan pencere camın-

dan dışarı bakıyordu ve yerinden hiç kıınıldamadı. “Scrabb-
le ve uyku dolu programımı bozmamı mı istiyorsun? Hiç
zannetmiyorum.”

“Eninde sonunda dışarı çıkacaksın. Sonsuza kadar erte-
leyemezsin.”

“Sonsuza kadar olmasa da bu gece için öyle olacak.”

Bölüm 19

“Şükürler olsun, buradasınız.” dedi ufak tefek, kırmızı yanaklı sarışın bir kadın. İsmi Melissa O’Brien’di. Kadın parmaklarını diken diken olmuş kısa saçlarına götürdü. “Evim savaş alanı gibi ve üvey çocuklarım benden nefret ediyorlar. Yalvarırım yardım edin.”

Lara geniş evin kapısından biraz geri çekildi. Telefonda ön görüşmesini cep telefonunun zar zor çektiği bir vadiden geçerken yapmıştı fakat “ergenlik çağındaki genç” yerine “evlat edinilmiş köpek” denildiğini duyduğuna yemin edebilirdi. “Çocukları eğitmiyorum, hanımefendi. Görevim bu değil.”

“Bekle! Lütfen beni böyle bırakma.” Melissa, Lara’nın elini sıkıca tuttu. Ufacık bir kadına göre fazla güçlüydü. “Sorunlu olan çocuklar değil. Yani senin sorunun onlar değil.” Lara’yı girişe çekti ve Lara anında yerde duran kaykaya takıldı.

“Robbie!” Küçük sarışın çocuk öyle bir bağırdı ki Lara

yerinden sıçradı. Kadın trabzana utunarak merdivenlerden yukarı bağırmaya devam etti. "Sana şu dağınıklığını toplademiştım. Hemen buraya gel!"

Yukarıdan hiç ses yoktu.

"Robbie!"

Lara kulaklarını kapadı.

"Hemen! Şimdi!"

"Tanrı aşkına, bağırmayı keser misin?" Üçlü deri koltuğun televizyonun karşısına yerleştirildiği oturma odasından hoş tımlı yorgun bir ses geldi. "*Gossip Girl* izlemeye çalışıyorum."

"Portia, sana giyinmeni söylediğimi hatırlıyorum. Tüm gün pijama giyemezsin."

Melissa bir yandan mutlu bir şekilde gülümserken bir yandan da "*Portia!*" diye bağırmaya devam ediyordu.

Lara'nın sinirleri daha fazla dayanamayacaktı. Elini Melissa'nın koluna koydu ve Rufus ya da Maverick'in odaklanmasını sağlarken kullandığı aynı teknikle nazikçe baskı yaptı. "Kötü bir zamanda mı geldim? Daha sonra da gelebilirim."

Melissa umutsuzca fısıldarken sesi birkaç desibel düşmüştü. "Burada her zaman kötü zaman."

Lara açıklaması için ona zaman tanıdı.

Melissa yan odada yayılan suratsız genci gösterdi ve Lara'yı mutfığa götürdü.

Kahve makinasından iki tane dolu şişeyi alıp iki kupaya doldurdu. Lara daha bir yudum almadan kadın Kolombiya

kahvesinin yarısını mideye indirmişti. “Kocam ve ben daha sevgiliyken çocuklarla çok iyi anlaşıyorduk. Okulda olan her şeyi bana anlatırlardı, sinemaya giderdik. Eğlenceli bir abla gibiydim. Fakat altı ay önce Keith ve ben evlendik. Ve birdenbire sürekli surat asar ve beni görmezden gelir oldular. Tamam. Karışık ailelerin adaptasyon sürecine ihtiyaçları var. Anlıyorum.”

Melissa kahvesinin geri kalanını da sanki indirimli içki saatinde tekila içiyormuş gibi hızlıca içti.

“Anneleri olmadığını biliyorum. Anneleri olmaya falan da *çalışmıyorum* fakat artık onlara iyi davranmaya çalışmaktan bıktım ve ben de biraz saygıyı hak ediyorum. Beni kırmaya çalışıyorlar ve lanet olsun, kırıldım!” Melissa o kadar çaresiz görünüyordu ki Lara kadını rahatlatması gerektiğini düşündü.

Akıllıca ve rahatlatıcı bir şey söylemeliydi. Huzur verici ve iç açıcı bir şey.

Ancak söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. İşte bu yüzden insanlarla değil köpeklerle çalışıyordu.

Sessizlik daha da tuhaflaşmadan hemen önce Lara Fransız camlı kapıların ardından kendine bakan siyah ve beyaz renkli bir köpek gördü. Rahatlayarak cama doğru koştu.

“Beni bu köpek için aramış olmalısınız.”

“Melissa'nın kaş çatışı daha da derinleşmişti. “Ay, evet. Cleo.”

“Çok tatlı. Border collie cinsi mi?”

“Emin değilim. Barınaktan evlat edindik. Fakat evet, ve-

teriner çoğunlukla Border collie biraz da av köpeği kırması olduğunu düşünüyor. Çocuklar ona “avcollie” diyor.”

Lara kahkaha attı.

“Köpek istemişlerdi.” Melissa’nın sağ gözünden bir damla yaş süzüldü. “Köpek için yalvardılar. Keith ile onlara sorumluluktan bahsettik. Beslemek, yürütmek, fırçalama ve süpürme gibi. Yardım edeceklerine söz vermişlerdi.”

Lara bu hikâyeyi defalarca duymuştu. “Ancak hevesleri kaçtı ve şimdi verdikleri sözü tutmuyorlar, değil mi?”

Melissa onayladı. “Beni görmezden geliyorlar, köpeği görmezden geliyorlar ve şimdi sanki hiçbir sözümü dinlemeyen üçüncü bir üvey çocuğum varmış gibi.”

Lara not defterini ve kalemini çıkardı. “Cleo’nun hangi davranışları size sorun yaratıyor?”

Melissa umutsuz görünüyordu. “Sorun *yaratmayan* davranışlarını söylesem daha kolay olurdu aslında. Yemek yemiyor ya da uyumuyorsa, kötü bir şey yapıyordur zaten. Havlıyor, çiğniyor, kazıyor, bahçe hortumunu patlatıyor, çiçekleri yoluyor, kapıdaki ayakkabıları çalıyor...”

Lara onaylarcasına kafasını salladı. “Barınaktan kendiniz seçtiğinizi söylemişsiniz. Sizi köpekte etkileyen şey ne oldu?”

“Dediğiniz gibi çok tatlı bir köpek. Ve arkadaş canlısı. Onu ilk gördüğümüzde bize selam vermek için kafes tellerinden burnunu sokmuştu. Barınaktakiler köpeğin çok hareketli olduğunu söylemişti. Ben de çocuklara uyum sağlayabileceğini düşünmüştüm.”

“Hareketli,” diyerek tekrar etti Lara. “Anahtar kelime bu.

Border Collie öyle bir cinstir ki insanlar ya çok severler ya da nefret ederler. Çok enerjiktirler ve oldukça da zekidirler. Eğer banliyöde bir arka bahçede sıkışıp kalmışsa bu körelebilir. Onları zihinsel ve fiziksel olarak uyarmazsanız sizin de fark ettiğiniz gibi kendileri bunu yapacak bir yol bulurlar.” Kapıyı açıp dışarıya çıktı. “Merhaba diyebilir miyim?”

Kafasını eğmiş, parlak mavi gözlü köpek Lara ile kibarca selamlaştı. Kısa bacakları, ağız çevresinde siyah çilleri ile ufacıktı.

“Numara yapıyor,” dedi Melissa. “Sakin inanma. Normalde sincap gibi her yeri birbirine katar.”

“Numaracı?” Lara, Linus’un kestirmelerini hatırlayıp güldü. “Bizim evde de bundan bir tane var.”

“Yani sonuç olarak başım belada.” Melissa kollarını birleştirdi. “Yanımızda kalmaya devam ederse, saldırı kampanyasına gül ağaçlarım üzerinde devam edecek. Çocuklara verdikleri sözü hatırlatıp barınağa geri götürsem, birisi onu evlat edinmeden uyutulur. Ne yaparsam yapayım, ne kadar iyi olursam olayım, yine kötü olan ben oluyorum.”

“Beni aramanız doğru yönde atılmış bir adım.” Lara kadının sakinleşmesi için bir süre bekledi. “Size bir soru soracağım. Cleo’yu seviyor musunuz?”

Melissa cevap vermeden bir süre bekledi. “Şu an hayır, sevmiyorum. Fakat sevebileceğimi düşünüyorum. Bıktım fakat bu biraz çocuklarla içinde bulunduğum durumdan da kaynaklanıyor.”

“Köpek duygusal bir çapraz ateş arasında kalmış yani.”

“Evet.”

“Bundan etkilendiğine ve davranışına yansıtığına size garanti verebilirim,” dedi Lara. “Fakat bu bir sorun değil. Bunu değiştirmek takım olarak bizim elimizde.”

Melissa şüpheyle bakıyordu. “Biz’ derken?”

“Herkes. Siz, eşiniz ve çocuklar bir araya gelmelisiniz. Hepiniz bir takımsınız ve ben de sizin koçunuzum.”

“Bu iş tüm ailenin elele tutuşup, *Neşeli Günler* filmindeki gibi Alplerde şarkı söylemesiyle mi bitecek?”

Lara kakhaha attı. “Öyle umalım.”

“Eğer fiskiye kurtaracaksa rahibe kıyafeti giymeye ve çocuklara perdelerden kıyafet dikmeye razıyım. Plan nedir?”

Lara gençleri eğitmekle yaramaz köpeklere disiplin eğitimi vermek arasında çok da fark olmayacağını düşündü. “İlk olarak kötü birisi olmakla falan canınızı sıkmayacaksınız. İyi olmaya çalıştınız fakat çocuklar karşılık vermedi. O yüzden biraz sertleşebilirsiniz. İkincisi, artık bağırımdan vazgeçin. Bağırma sizi istediğinize ulaştırmaz.”

Melissa iç çekti. “Dinlemiyorlar zaten.”

“Dinlemiyorlar çünkü dinlemek zorunda değiller. Eğer onlara bağırıyorsanız ve yine de istediğinizi yapmıyorlarsa, ne yapardınız?”

“Daha yüksek sesle bağırırdım,” dedi Melissa suratında yamuk bir gülümsemeyle. “Sonra da eşime ne kadar cadaloz olduğumu söylerlerdi. Kocam da benimle kavga ederdi.”

“Doğru. Birisi bana köpek tavsiyesi için gelip itaat ipuçları sorunca, onlara emirleri boşa harcamamalarımı söylüyorum. Bir kere söyle ve ciddi ol.”

“Ama ilk seferde emre uymazlarsa ne olur?” diye sordu Melissa.

“O zaman sonuçlarına katlanırlar. Açık, tutarlı sonuçlar. Girişte kaykay mı bıraktılar? Robbie’den kibarca kaldırmasını istersiniz. Bir kez. Sonra da çöpe atarsınız.”

Melissa’nın alnı kırıştı. “Garajda bir süre saklayıp ona atım mı demeliyim?”

“Hayır. İhtiyacı olanlara göndermesi üzere Goodwill’e bağışlayın diyorum.”

Melissa’nın gözleri açılmıştı. “Fakat o zaman çıldırır.”

“Muhtemelen.” Lara omuz silkti. “Ama bir daha ondan bir şey istediğinizde anında yapacaktır.”

Melissa bunu bir süre düşündü. Sonra da yüzü düştü. “Annesine şikâyet eder, o da yeni bir tane alır ve bu durumu bana karşı koz olarak kullanır.”

“Annesinin ne yapacağını kontrol edemezsiniz. Fakat eviniz için net ve tutarlı kurallar koymalısınız. Siz dahil herkes kurallara uymalı. Köpekler ve gençler tüm kontrolü elde tutmak istiyormuş gibi görünüyor olabilirler ama olay hiç de öyle değil. Görev almak büyük bir sorumluluktur. Ne derlerse desinler buna hazır değillerdir.”

“Dediklerinizi anlıyorum. Gerçekten.” Melissa hafifçe dudaklarını büktü, tedirgin görünüyordu. “Fakat sizce de Cleo’nun adapte olmak için biraz daha zamana ihtiyacı yok mu? Zavallı şey sopa ya da süpürge görür görmez hemen sinsice uzaklaşıyor. Yavru köpekken kötü davranılmışsa eğer? Ona zorbalık yapmak istemiyorum.”

“Zorbalık yapmıyorsunuz, kurallar koyuyorsunuz. Sü-pürgeyi de kafanıza takmayın. Siz evlat edinmeden önce Cleo’nun başına ne geldiğini bilmenize imkân yok. Onun için üzülmeğin ve önceki hayatını telafi etmeye çalışmayın. En başından yüksek beklentileriniz olmak zorunda ve köpek de böylece bu beklentileri karşılamaya çalışacak.” Lara not defterini kaldırdı ve çalışmaya başlamak için hazırlık yaptı. “Bu köpeğin yeni ailenizi bir araya getirmesini istiyorsunuz, değil mi? O zaman herkesin hoşuna gidecek bir aktivite bulalım. Zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak zorlayıcı bir aktivite.”

“Cleo’ya Wii oynamayı ya da mağazada kıyafet denemeyi öğretmediğiniz sürece, hiç umudum yok.”

“Üçüncü kural da işte bu: olumsuzluk yok artık. Bana boşuna Köpek Duayeni demiyorlar.” Lara kocaman, pırıl pırıl havuza göz gezdirdi, cep telefonunu çıkarıp arama yaptı. “Selam Kayla. Roo ile çalışmalar nasıl gidiyor? Yarım kilo daha verildi mi? Dinle, yüzmek ister misiniz diye soracaktım?”

Eski, seksi bir mankenden başkası da aile dinamiğini sarsamazdı zaten.

Kayla kocaman gözlükleri ve minicik bikinisiyle çıkagelmişti. Melissa’nın üvey çocukları o kadar hızlı etrafını sardı-lar ki, Lara şaşkına döndü.

Robbie seksi bir esmerin eve geldiğini fark eder etmez video oyunları terk etti ve Portia da oldukça minik bir bikini giyerek kadının yanına geldi. Genç kız Kayla’ya kıskançlık ve

hayranlık karışımı bir bakışla bakıyordu ve hemen Kayla'nın duruşunu ve konuşma biçimini taklit etmeye başladı.

Lara tanışmaları için herkesi yalnız bıraktı. Cleo ve Roo ile çalışmaya başladı. "Avcollie" ve "Tombulabrador" koklaşarak, kuyruk sallayarak birbirleri etrafında daireler çizdiler. Daha sonra da bahçede kovalamaca oynamaya başladılar.

"Peki," Lara, Kayla ve Melissa'ya seslendi. "Bu çocuklar daha önce hiç yüzdüler mi?"

Kayla evet Melissa hayır anlamında başını salladı. "Cleo suya girmiyor. Havuzun kenarına bile yaklaşıyor."

"O zaman Kayla, sizden havuzun sığ tarafına Roo ile girmenizi istiyorum. Bu arada köpek gayet zayıf görünüyor."

Kayla'nın yüzünde güller açtı. "Yaşam tarzı değişikliği işe yarıyor." Kayla biraz utanarak saçlarını arkaya attı. "Ben diyet yerine yaşam tarzı değişikliği diyorum. Kulağa daha az acımasız geliyor."

"İkinizle de gurur duyuyorum." Lara, Roo'yu okşadı. "Haftalık 'ödüllerinizin' tadını çıkarıyorsunuz, değil mi?"

"Bugün öğleden sonra donmuş yoğurt yiyeceğiz." Kayla etrafında dinleyici kitlesi olduğunun farkında bir tavırla konuşuyordu. "Siz de gelmek ister misiniz?"

"Bu kadını sevdim," diye mırıldandı Melissa, Robbie ve Portia istekli bir biçimde başlarını sallarken. "Saatlik ücretinizi iki katına çıkarabilirsiniz ve yine de buna değer."

"Teşekkürler fakat hemen kutlamaya başlamayın," diye mırıldandı Lara. Gençleri dize getirmek kolay kısım. Asıl bizi zorlayacak olan Border Collie." Kayla'ya döndü ve bir

tenis topu uzattı. “Hadi bakalım Roo. Oyununu oyna.”

Kayla köpeğin tasmaını kavramak için o kadar çok eğildi ki Robbie kalp çarpıntısı geçiriyormuş gibi görünüyordu. Ardından esmer tanrıça topu suya attı ve tombulabrador havuza atlayarak etraftaki herkese su sıçrattı. Kocaman sarı tüylü hayvan suratında şapşal köpek sırtışıyla ayaklarını suda oynatmaya başladı. Kayla suya girdi. Portia da altta kalmamak için havuza doğru koştu.

“Hadi, Cleo.” Köpeğe parmak şıklatıyor, köpeği tasmaından çekiştiriyordu. “*Hadi.*”

Cleo dört patisini de yere sert bir şekilde yerleştirdi ve hareket etmeyi reddetti.

“Köpeği zorlama.” Lara kızın parmaklarını tasmadan çekti. “Kendi iradesiyle suya girmesini istiyoruz.”

“Nasıl?” Robbie’nin gözleri vahşi ve biraz umutsuz bakıyordu. “Hemen oraya girmek zorundayız.”

Lara tebessümünü sakladı. “Geçmişte can yeleği kullanmıştım fakat şu an elimizde yok. O yüzden onu motive edecek başka bir şey bulmalıyız. Yüzen herhangi bir oyuncak var mı?”

“Frizbiler hoşuna gidiyor,” dedi Robbie istekli bir şekilde. Melissa’nın belli ki bundan haberi yoktu. “Öyle mi?”

“Evet. Dün bahçede frizbi atıyordum, köpek resmen çıldırdı.”

“Ve en sevdiği yiyecek ödülü ne?”

“Sabah Milk-Bone verdik ve anında mideye indirdi,” dedi Melissa.

“Favorisi kurutulmuş yaban mersini,” dedi Portia sıkılmış bir edayla. “Geçen hafta öğle yemeğimi hazırlıyorken kutudakileri yere döktüm ve çok hoşuna gitti. Diğer yiyeceklerden daha çok seviyor bence.”

Lara şaşkınlığını saklayamıyordu. “Kurutulmuş yaban mersini? Cidden mi?”

“Onun için zararlı mı?” diye sordu Melissa.

“Aşırıya kaçmadığı sürece bir sorun olmaz fakat çoğu köpek etli şeylerden hoşlanır.”

“Cleo öyle değil. Gayet de sağlıklı. Hatta yaban mersinlerini ona bir oyun öğretmek için kullandım. Hazır mısınız?” Köpeği yalandan korkutarak çağırınca Portia’nın sıkıntısı da geçmişti. “Yakalanıyoruz, Cleo!”

Cleo yere yattı ve iki patisini ağzını kapatmak için kullandı. Portia kahkalara boğulmuştu. “Aferin sana!”

Melissa ve Lara bakiştılar. “Yakalanmak’ da ne oluyor ki?”

“Hani ünlüler paparaziler tarafından ‘yakalanır’ ya. Fotoğrafçılardan kaçmaya çalışıyor.” Portia ağzındaki sakızı patlattı.

“Bunu öğretmen ne kadar vakit aldı?” diye sordu Melissa.

Portia omuz silktili. “Yarım saat falan. İlk önce yatma sonra da patilerle ilgili kısım üzerinde çalıştık. Geometri ödevinden kaydardığın zamanlarda harika şeyler başarabiliyorsun.”

Köpek eğitimi yeteneğiyle ne kadar gurur duyduğunu saklamaya çalışmakta başarısız olunca yanakları kızarmıştı Portia’nın.

Lara etkilenmişti. Portia’nın barınaktan bir Border Collie

seçmesine şaşmamalıydı. Ortak birçok noktaları vardı. İkisi de dışarıdan aldatıcı bir şekilde yüzeysel ve güzel görünüyordular. Fakat içten akıllı ve inatçıydılar.

“Şanslıyız,” dedi Lara. “Çünkü kurutulmuş yaban mersinleri su üzerinde durabilir. Mutfaktan bir kutu getirir misin?”

Portia eve girer girmez Melissa şaşkınlıkla başını sallıyordu. “Köpeği eğitmesine inanamıyorum. Telefonunu elinden sadece Keith yemek masasındaiken çöpe atmakla tehdit ettiğinde bıraktığına yemin ederim.”

“Bu harika,” dedi Lara. “Köpeğin zihinsel olarak katılım sağlamasını ve çocukların da bu eğitime duygusal olarak katılmasını istiyorsunuz.” Portia küçük bir yaban mersini kutusuyla yanlarına geldiğinde, Lara köpeğin dikkatle baktığını gördü ve birkaç tane yaban mersinini havuza attı. “Git al bakalım.”

Karnını yere yakın tutarak havuzun kenarına yaklaştı Cleo.

“Sorun yok,” diyerek ve birkaç tane yaban mersinini daha havuza atarak desteklemeye çalıştı Lara. “Hadi git.”

Robbie sabırsızlıkla homurdanıyordu ve Cleo’ya doğru gelmeye başladı; fakat Lara sert bir bakışla onu durdurdu.

Bu melodramdan ne pahasına olursa olsun faydalanmak isteyen Cleo suya daha da yaklaştı. Sonra da son saniyede geri çekildi. Her seferinde su damlası burnuna değiyor, köpek de sanki kızgın korlarla yanıyormuş gibi bağıırıyordu.

Portia gözlerini devirdi. “Aman Tanrım. Tam bir drama kraliçesi.”

Bu on dakika daha sürdü. Robbie sığ kısma girdi ve Kayla'ya dikkatle baktı. Roo ayaklarını çırpıyor, kocaman patileriyle suyu köpürtüyordu. Melissa, Lara ve Portia sohbet ediyor, Cleo da ilginin tadını çıkarıyordu.

Ve sonra Roo yaban mersinlerinden birini yedi.

Cleo havladı, merdivenlere koştu ve beyaz zarif patisini suya daldırdı.

Herkes nefeslerini tutmuş bekliyordu.

Yarattığı dalgalarla oynarken ilk yaban mersinini kapan Roo'nun, olanların neşesini ve şaşkınlığını anlaması birkaç saniyesini aldı. Sonra birkaç adım uzaklıktaki ikinci yaban mersinimi fark etti ve ona doğru yüzdü.

Cleo suya atladı ve çılginca sağa sola gitmeye başladı.

"Portia," diye bağırdı Lara. "Elini köpeğin karnının altına koy ve ayaklarını koordine etmeyi öğrenene kadar köpeğe yardım et."

Portia söyleneni yaptı ve panikle geçen birkaç dakikanın sonunda Cleo sakinleşti; yardım almadan yüzmeye başladı. Havuzdaki tüm yaban mersinlerini bulup tüketene kadar Roo'yu görmezden geldi.

Lara gözlem yapıyordu. "Akıllı, yüzebiliyor ve rekabetçi. Onun için iskeleden atlama sporunda parlak bir gelecek görüyorum."

"O da nedir?" diye sordu Melissa.

"Köpeğinize iskeleye doğru hızlıca koşma ve bir oyuncak kurtarması için suya atlama eğitimi veriyorsunuz. Çok eğlencelidir. Ek olarak da köpeği yormak için harika bir yol-

dur. Üçünüz birden eğitebilirsiniz ve Cleo'yla yarışabilirsiniz. Scottsdale'daki kulüp başkanının adını vereceğim size; pratik yapmak ya da denemek amacıyla gidebilirsiniz.

Robbie, Kayla'ya döndü ve "Roo yüzmeyi seviyor," dedi.

"Evet. Siz de yapacak mısınız?" diye sordu Portia.

Kayla kapak kızı gülümsemesiyle Melissa'ya baktı. "Neden olmasın? Cleo için eğlenceli ve yeni bir yaşam tarzı değişikliği olur."

"İşte böyle. Size detayları e-posta ile bildiririm." Lara ayağa kalktı ve gömleğinin altını düzeltti. "Çalışmaya devam edin. Birkaç gün içinde gelişmeleri kontrol edeceğim."

"Mucizeler yaratıyorsun." Melissa daha Lara'ya sarılmadan cebine bir çek sokuşturdu.

Lara kadının sırtını tuhaf bir şekilde sıvazladı ve zorlukla nefes aldı. *Neşeli Günler* filmindeki şarkıyı mırıldandı.

Bölüm 20

“Mullet’i götürmen lazım.” Koltukta oturup bebeğini emziren Kerry’nin gözleri kırmızıydı ve şişmişti. Vücudu çökmüş, ayakları şişmişti ve her zamanki ışıltısından eser kalmamıştı. “Üzgünüm. Artık tüm bunlarla baş edemiyorum.”

Lara ellerinde dışarıdan getirdiği yemeklerin ve bebek eşyalarının poşetleriyle oturma odasında ayakta duruyor ve etrafındaki kaosu izliyordu. Köpekler tüyleri karmakarışık bir halde kesik kesik nefes alarak etrafta dolanıyorlardı. Su kasesinin boş olduğunu fark etti. Elindeki poşetleri yere bıraktı ve kaseyi doldurdu. Sonra da Kerry için bir bardak su doldurdu.

“Kendine bakmalısın,” diyerek azarladı onu.

“Kiminle konuştuğuna dikkat et.”

Lara ellerini uzattı ve Kerry’den, Cynthia’yı ona uzatmasını istedi.

Kerry suyunu içti ve omuzlarına yünlü bir şal attı. “Bebek sahibi olunca köpeklerini terk eden insanları ne kadar yargıladığımı biliyorsun.”

“Bir iki defa bahsetmiştin.”

Kerry’nin alt dudağı titredi ve ciddi ciddi ağlamaya başladı. “Fakat bu... Hiçbir fikrim yoktu. Bu şekilde devam edemem. Çok yorgunum. Gece gündüz iki saatte bir acıkıyor. Tam uykuya dalıyor ama bu sefer de ben çok gergin olduğum için uyuyamıyorum. Öylece uzanıp dişlerimi sıkıyor ve uyanıp çılgılık atmaya başlayacağı anı korkuyla bekliyorum.”

Lara bebeği rahatsız etmeden kolunu Kerry’nin omzuna koydu. “Ah, tatlım.”

“Reflü sorunu için ilaç almaya başladık fakat henüz bir işe yaramadı. Yarayacağını da düşünmüyorum. Dün gece dört saat boyunca ağladı. Abartmıyorum. Çamaşır süpürgesi, saç kurutma makinesi, vantilatör çalıştırmayı denedim. Araba koltuğuna koydum ve biraz dolaştık ve daha fena ağlamaya başladı. Kendimi bir fiyaskonun içinde gibi hissettim.”

“Sen fiyaskonun içinde falan değilsin.”

“Öyleyim. Korkunç bir anneyim. Meksika’ya kaçmak ve geceleri uyumaya başlayana kadar dönmek istiyorum.”

Lara gülümsedi. “Kumsalda margarita içerken bir arkadaş istersen seninle gelirim.”

“Hayır, dinle. Ben ciddiyim. Ülkeyi terk etmenin mantıklı ve tutarlı bir seçenek olarak görüldüğü noktadayım. Richard ve annem benden daha iyisini yapabilirler. Köpekler bile daha iyisini yapabilir.”

Lara'nın endişesi yoğunlaşmıştı. "Doktoruna bundan bahsettin mi?"

"Evet, hormon seviyemin aniden düştüğünü ve dengesiz hissetmemin normal olduğunu söyledi. Kendimi iyi hissetmezsem bir iki hafta içinde tekrar gelmemi söyledi. Fakat köpeklerin benden daha iyi ebeveynlik yapacağı iddiama itiraz etmediğini fark ettim."

İki kadın da pembe renkli minik bebeğe baktılar. O kadar derin uyuyordu ki göz kapakları yaşlı bir kadınıninki gibi kırışmıştı.

"Seni şu an böyle konuşturan uykusuzluk ve düşen hormon seviyesi," dedi Lara kesin bir dille. "Bebeklerden pek anlamam fakat bu sonsuza kadar böyle devam edemez. Eninde sonunda uyumaya başlayacak, değil mi?"

"Belki de uyumaz." Kerry yine burnunu çekmeye başlamıştı. "Bugün komşum güveç getirdi. Ona çocuklarının kaç yaşındayken geceleri uyumaya başladığını sordum ve ne dedi biliyor musun? 'En ufağım iki buçuk yaşında ve hâlâ geceleri uyumuyor.'"

Lara zorlukla nefes alıyordu. "Bu hayatımda duyduğum en kötü şey. Komşunu da unut gitsin. Önce biraz uyumaya ve duş almaya sonra da pedikür falan yaptırmaya ihtiyacın var."

"Cynthia liseden mezun olur olmaz bunları yapacağım."

"Tartışma istemiyorum." Lara ayağa kalktı ve bebeği sanki patlamaya hazır bir bombaymış gibi tutuyordu. "Olacakları söyleyeyim sana. Mullet'i arabaya bindireceğim. Daha sonra Cynthia'yı ve eşyalarını almak için geleceğim."

“Lara—”

“Tartışma istemiyorum.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Artık çok geç. Yapıldı bile.” Lara kusmuk kokan odada göz gezdirdi. “Sağılmış sütün var mı?”

“Bir öğünlük var.”

“Tamam. O zaman onu da alacağım.” Bebeği Kerry’ye geri verdi ve Mullet’in eşyalarını toplamaya başladı.

“Neye kalkıştığın hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Sürekli çığlık atacak.”

“Sorun değil. Lara teyzesinin kulak tıkacı ve emziği var.”

“Fakat şey ne olac—?”

Lara parmaklarıyla evrensel *sus* işaretini yaptı. “Senin yerinde olsaydım, vaktimi tartışmakla değil uyumakla geçirirdim.” Lara köpeği kucakladı ve köpek anında pasif bir şekilde karşı çıkarak gevşedi. Lara ön kapıya yöneldi. “Biz kurtarıcılarız, değil mi? Bizim işimiz bu.”

“Aman Tanrım. Bu çığlık da neyin nesi?” Justine, Lara’nın kucağında bebeği görünce dehşete düşmüş gibi görünüyordu. “Şimdi de sokaktan çocuk getirdiğini söyleme sakın.”

Lara kulağından tıkaçları çıkarıp cevap vermek için çığlıklar arasında boş bir an bekledi. Justine’in evindeki yüksek tavanlar ve cilalı döşemeler mide sancısının güçlü bir şekilde yankılanmasını sağlıyordu.

“Bu Kerry’nin bebeği.” Lara bebeği uzattı fakat annesi ba-

şını sallayarak geri çekildi. “Adı Cynthia ve birazcık sorunu var.”

Justine şüpheyle bakıyordu. “İçine cin girmiş gibi bağıyor.”

“Kerry tükenmiş durumda ve ben de birkaç saat dinlensin diye yardımcı oluyorum.”

“Tabii ki öyle yapıyorsun. Bir dolu köpeği buraya getirmene izin verdim. Ufak çocuklara izin verdiğimi hatırlamıyorum. Bebekler ilgi alanım değil Lara. Onlar...” Korkmuş görünen Justine, cümlesini bitiremedi.

“Ben de böyle hissediyorum,” diyerek annesini ikna etmeye çalıştı Lara. “Endişelenme. Bu her zaman olmayacak. Fakat Kerry’nin kocası iş gezilerine gidip duruyor ve annesi de sadece bir hafta yanında kaldı. Perişan olmuş artık.”

Justine’in ifadesi biraz yumuşamıştı. “Yeni anne olmak çok zor. Zorlu bir sınavdan geçersin.”

“Benim bebekliğimde sen de bu kadar zorlanmış mıydın?” Lara daha soruyu bitirmeden cevabın ne olacağını biliyordu. Justine hiçbir kişi ya da şey yüzünden zorlanmazdı. “Babam ben ne kadarlıkken gitti? İki ya da üç aylıkken mi?”

Justine bu soru silsilesini rahatsız edici bulmuştu. “Boş boş oturup duygularımı analiz etme lüksüm yoktu. Yapılması gerekeni yaptım. Anelik budur. Hayat budur.”

“Boş ver.” Lara iç çekti. “Sormadım say.”

“Senin böyle çılgık attığını hatırlamadığımı söyleyebilirim,” dedi Justine. “Ama senin de zor geçen günlerin oldu.”

Lara ayak tabanları üstünde bir aşağı bir yukarı sıçramaya başladı ve böylece Cynthia’nın çılgılları agulamaya dönüş-

müştü. Bu sayede herkes biraz rahatladı.

“Onu yapmaya devam et,” diye emretti Justine. “Gerekirse tüm gece ve tüm gün.” Lara geri döndü ve ciddi bir şey yapıyormuş gibi koridorda geri adımlarla yürümeye başladı. “Bugün için planların neler?” diye sordu annesine.

“Seni ilgilendirmez.”

“Scrabble ve televizyona devam edeceksin anlamını çıkarıyorum o zaman.”

Justine yürümeye devam etti. Lara bebeği Kerry’ye götürme vaktinin geldiğini umarak bir bebeğe bir saate bakıyordu. Sanki bir saattir aralıksız koridorda yürüyormuş gibiydi.

Saate göre daha yirmi dakika geçmişti.

“Anne,” diye seslendi Lara. Justine’in ayak sesleri kesilmişti. “Eğer bebeğim olursa gelip bana yardım eder misin?”

Justine köşede belirdi. “Programıma bağlı olurdu. Sana bunun sözünü veremem. Paranın satın alabileceği en iyi dadıyı bulurdum ama.”

Lara evet anlamında başını salladı fakat hayal kırıklığı yüzünden okunuyor olmalıydı. Çünkü Justine elini beline koydu.

“Ne?” dedi.

“Hiçbir şey,” dedi Lara. “Büyük anne olmaksızın dadı bulmayı tercih etmene kırıldım sadece.”

Justine’in surat ifadesi duygusuzdu. “Neden beklentilerinde beni hep fiyasko olarak görüyorsun?”

“Öyle görmüyor—”

“Bırak da cümlemi bitireyim. Dadı benden daha iyi yar-

dımcı olur. Pek de anaç birisi olmadığımı herkesten çok sen biliyorsun.”

“Nasıl böyle bir şey söylersin?” Lara bebeği omzuna yatırıp bebeğin sıcacık sırtını pışpışladı. “Bana pahalı hediyeler ve ücretsiz spa hizmetleri veriyorsun. Çoğu insan bu davranışları ideal anne davranışı olarak görürdü.”

“Fakat sen görmüyorsun. Kendi isteğinle ne zaman güzellik merkezine geldin Lara? O çantaları ne yaptın?”

“Hmmm...”

Justine’in kaş çizgileri derinleşti. “Sana verdiğim şeyleri sen hiç istemedin.”

“Normal olan sensin,” dedi Lara. “Modadan anlamayan köpeklerle âşık birini doğurmuş olman senin suçun değil. İyi bir anne olduğunu bilmek zorundasın. Hatta harika bir anne. Her şeye sahip olmamı sağladın.”

“Gerçek bir aile dışında.” Justine arkasını döndüğünde Lara annesinin saçlarının arasından yer yer görünen kafa derisini görebiliyordu. “Ebeveynliğin en temel alanında başarısız oldum. Senin için yanlış bir baba seçtim.”

Lara annesinin sesinde şüphe ve kendini suçlama eğilimi duyabiliyordu ve bu ona Kerry’yi hatırlattı.

“Babamın terk etmesinde nasıl kendini suçlayabilirsin anlamıyorum. Yani eğer birisini suçlayacaksak beni suçlayabiliriz. Ben doğana kadar her şey güllük gülistanlıktı.”

Justine yüzünü Lara’ya döndü. Bu sefer daha kararlı görünüyordu. “Bu doğru değil.”

“Ne diyorsun? Ben doğmadan önce de mi onu sevmedin?”

“Sevdim.” Justine, Lara’ya bakıyordu. Lara annesinin bunu itiraf etmesine neyin sebep olduğunu anlayabiliyordu. Daha akıllıca davranmam gerekirken ona tam anlamıyla âşık oldum. Yanlış erkeğe bağlandım ve bunun bedelini tüm hayatı boyunca ödeyen sen oldun.”

Lara annesine sarılmak istiyordu fakat terslenme riskine girmek istemediği için olduğu yerde kaldı. “Sen nereden bilebilirdin ki? Çok etkileyici olabiliyor babam bazen.”

“Evet, olabiliyor.”

“Birkaç hafta önce beni aradı,” diyerek itiraf etti Lara. “Akşam yemeğine çıkmak için.”

Justine hiçbir şey demedi. Kafasını eğdi ve bekledi.

“Bu sene doğum günümü de hatırladı. Dyson elektrikli süpürge almış.” Lara sesini alçalttı ve alaycı bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. “Bir şey istediğini düşünüyorum. Büyük bir şey.”

Bir yanı annesinin bu konunun üzerine atlayıp en kötü kuşklarını dile getirmesini, onu eleştirilere boğmasını ve yargılamasını istiyordu. Fakat Justine ağzını açmadı.

“Biliyorsundur, evleniyor.”

“Justine’in yanaklarındaki kaslardan biri seğirdi. “Bilmiyordum.”

“Evet. Genç biriyle fakat kız iyi birine benziyor. Ben sevdim. Yine bir araya gelmek istiyor.” Lara kendi sesindeki umuttan utanç duyuyordu.

Ve annesi yine de yorum yapmadı.

“Hiçbir şey demeyecek misin?” dedi Lara en sonunda.

Justine yanak kaslarını kontrol altına aldı ve seğirme durdu. “Söylememi istediğin bir şey mi var?”

“Evet. ‘Aptal olma’ de. ‘Bunun da biteceğini hepimiz biliyoruz’ de. ‘Sana kaç kere erkeklere güvenme dedim?’ de.”

Justine’in suratında, nihayet tanıdık duygular belirmişti. Şok ve öfke. “Sana ne zaman erkeklere güvenme dedim ki?”

“Düşüneyim.” Lara beynini zorluyormuş gibi yaparak tavana baktı. “Ah, doğru. Her zaman.”

Justine kafasını salladı. “Bir erkeğe *bağımlı* olmamanı söyledim. Bu tamamen farklı. Kendi ayaklarının üzerinde durabiliyorken insanlara güvenme ya da güvenmeme kararını alma lüksün vardır. İhtiyacın olduğu için değil âşık olduğun için birisiyle birlikte olmalısın.”

Lara bunu düşündü. “Ama Evan’a *hem* ihtiyaç duyuyordum *hem* de âşıktım. Nişan yüzüğünü tuvalete atıp üstüne sifon çekene kadar.”

Justine yaklaştı ve Lara’nın saçlarını alnından çekti. Lara bu doğal şefkatten o kadar etkilenmişti ki geri bile çekilmedi.

“Şaşılacak derecede cömertsin,” dedi annesi. “Bu hem en iyi özelliğin hem de en büyük kusurun. Çünkü insanlara her zaman ikinci bir şans veriyorsun. Bazı insanlar ikinci bir şans hak etmiyorlar.” Lara bu cümlenin altında yatan mesajı anlamaya çalıştı. “Yani babamla yemeğe gitmeyeyim mi?”

“Zamanın çok değerli olduğunu söylüyorum. Zaman, para ve enerji. *Sen* de çok değerlisin ve kendini öyle görmeye başlamadıkça kendini tüketeceksin ve verecek hiçbir şeyin kalamayacak.”

“Kulağa çok... bencilce geliyor.”

“Kendini ilgilenmeye değmez görüyorsan...” Justine bu konuşmanın bittiğini göstermek amacıyla başını salladı. “Bu arada ayakkabılarında ve yerde kusmuk var. Lütfen halı olan bir yere geç. Mide asidi ahşap cilası için iyi değil.”

“Ve bir de anaç olmadığını söylüyorsun.” Lara bir kuru-
lama bezi aldı ve bebeği rahatlatmaya devam ederken kus-
mukları silmeye çalıştı. “Gizlemeye çalışma anne. Sen res-
men Mary Poppins’sin.”

Bölüm 21

Aalarm pazartesi sabahı saat altıda Lara'yı derin uykusudan zar zor uyandırarak çaldı. Lara kollarını sıcacık yorganın altından çıkardı ve erteleme tuşuna sertçe bastı. Kalkması gerektiğini biliyordu fakat on dakika daha kıvrılıp yatmak istiyordu. Justine'in kusurları olabilirdi ama misafir odasını nasıl dekore edeceğini de biliyordu. Oda karanlıktı ve yorganın altı çok rahat, çok sessizdi...

Lara yatakta oturur pozisyon aldı. Oda tamamen sessizdi. Tek duyduğu şey tuvalet kapısının eşliğinden gelen havanın yarattığı sestti.

Ne hırıltı, ne soluma, ne tirmalama, ne de horultu sesi vardı.

Yataktan kalkarken "Mullet," diye seslendi.

Yatakta yanında uzanan Linus kafasını kaldırdı ve hemen sonrasında yeniden eğdi. Derin bir iç çekişle uykuya daldı. Rufus ve Raggs kafeslerinde kımıldamadılar bile.

Kulaklarını ne kadar zorlasa da Shih Tzu'nun öfkeli hırıltısını ya da homurtusunu duyamıyordu.

Hemen sonrasında kapının girişinden ışık süzüldüğünü gördü. Kapı ufak yaramaz bir köpek yasak bölgeye geçebilecek kadar açıktı.

Antre döşemesi.

Lara koşar adımlarla büyük antreye koştu. Nabzını kulaklarında duyuyordu. Patinaj yaparak durdu. Ahşap ve deri döşemelerde çizik, diş izi ya da oyuk aramaya başladı.

“Lara?” Annesi mutfaktan seslendi. “Sen misin?”

“Benim.” Taze öğütülmüş espresso çekirdeklerinin kokusunu takip eden Lara zorlukla yutkundü. Köşeyi döndüğünde annesini tezgâhın önünde kahvesine az yağlı süt eklerken buldu. Mullet dili dışarıda bir şekilde yerde yatıyordu.

“Sanırım bunun sorumlusu sensin.” Justine yere doğru baktı. “Bu yaratığın.”

Lara'nın korkudan dili tutulmuştu ve başını sallayarak onaylamakla yetindi.

“Gecenin köründe bir baktım benim yatağımda. Doğrusunu söylemek gerekirse, yüzümde. Salyasıyla uyandım ve bir daha böyle bir şeyi tecrübe etmemeyi umuyorum.”

“Anlıyorum anne ve çok özür dilerim. Buradan en kısa sürede gideceğimize söz veriyorum. Bu haftasonu emlakçının biriyle görüşeceğim fakat odamın kapısını kapatma konusunda çok daha dikkatli olacağım.”

“Bu melezin adı neydi?”

“Mullet. Billy Ray Cyrus'ın saçları gibi.”

“Tüm kuaförlere bir hakaret.” Justine dik dik bakmaya devam etti. Mullet’in korkunç tüyleri onu hipnotize etmişti. “Neden bu kadar karmakarışık?”

“Zor bir hayatı olmuş,” dedi Lara köpeği koruyarak. “Yaraları ve arapsaçına dönmüş tüylerini tıraş etmek zorunda kaldık. Ve söylemeden edemeyeceğim; o bir kız.”

“Ah.” Köpek Lara’nın olduğu yere yürümeye başladığında Justine köşe bucak kaçıyordu.

Mullet zorlukla doğruldu ve burnunu çekerek ve horultular çıkararak hızla Justine’in peşinden gitti.

Şaşırtıcı bir ilgisizlik gösterisiyle iki diva birbirlerini görmezden geldiler.

Lara mikrodalga fırının saatine baktı. “Erken kalkmışsın. Benimle köpekleri dolaştırmaya gelmek ister misin?”

“Hayır, ben almayayım.”

“Hadi ama. Hava daha karanlık. Güneş ışığı ya da tanıdık birine rast gelme tehlikesi de yok. Hadi spor ayakkabılarımızı giyelim.”

“Pardon? Mahallenin yarısı şu an sokakta. Herkes işe çıkmak için koşuşturuyor.” Justine koltuğunun altına dergisini alıp odasına doğru yürümeye başladı.

“Anne, seni ne zaman dışarı çıkarmaya çalışsam hayır diyorsun.”

Justine yavaş yavaş yürümeye devam ediyordu. “Sen de hâlâ ısrarla soruyorsun.”

“Çünkü merak ediyorum.” Lara annesinin peşinden koştu. “Sana ne evet dedirtecek?”

“Bana evet dedirtecek hiçbir şey yok.”

“Kesin vardır. Sana göre herkesin bir ücreti var.”

Justine omuzlarını dikleştirdi. “Tanımadığım insanların aleyhlerine ve acı dolu bakışlarına, tanıdığım insanların da acımdan zevk alışına kendimi maruz bırakmamı istiyorsun yani?”

“Hayır, sadece lanet olası markete gitmeye seni neyin ikna edeceğini soruyorum,” diye cevapladı Lara.

“Hmmm.” Justine kahvesinden birkaç yudum alarak bu konuda düşündü. “Belki benim de bir ücretim vardır. Ev bulma konusunda ciddisin, değil mi?”

“Evet.” Lara iyi haberleri paylaşırken gülümsemeye başladı. “Köpekleri kabul eden bir ev sahibi bulmak imkânsız fakat peşinatım olmadığından ev satın almanın da imkânsız olduğunu düşünüyordum. Ancak hani şu iskeleden atlayan köpeği olan Melissa O’Brien’i hatırlıyor musun?”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Boş ver. Her neyse, onun kocası bankada önemli biriymiş ne... Kredi almamda bana yardımcı olacaklar.”

Justine’in ifadesinde en ufak bir değişiklik bile olmadı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten! Ve Mayfair Konakları’nın Köpek Duayeni olduğum günden beri, ev kredisi ödeyebilecek kadar kazanıyorum. Kiradan daha ucuza gelecek. Şu işe bak. Ben de girişimci oldum. Senin gibi.”

Justine ve Lara birbirlerine baktılar.

“Seninle ev aramaya gelmeme izin verirsen, ben de market alışverişine gideceğim,” dedi Justine en sonunda.

Lara gözlerini kıstı. “Neden ev aramaya gelmek istiyorsun ki?”

“Bunun konuyla alakası yok. Bana ücretimi sordun. Ben de söyledim. Pazarlık yapmak yok.”

Lara ağlayıp sızlasa da ayaklarını yere vursa da annesini ikna edemedi. Kaderine razı olmak zorunda kaldı. “İyi. Fakat fikirlerini kendine saklayacaksın ve evimi sen seçmeyeceksin.”

“Bakacağız.” Zafer kazanmış gibi gülümseyen Justine yatak odasının kapısını açtı.

Lara döşemeye vuran tırnakların seslerini duydu. Lara'nın daha önce hiç görmediği kadar hızlı hareket eden Mullet köşeye doğru koştu ve annesinin yatak odasına daldı. “Köpek de mi seninle odana geliyor?”

Justine köpeğin arkasından sert sert baktı. “Gelmesi için bir sebep görmüyorum.”

“Mullet!” diye bağırdı Lara. “Hadi! Yürüyüş vakti. Hadi ama, yürü bakalım!”

Diğer tüm köpekler koşarak gelmişti fakat Mullet görmezden gelmeye devam ediyordu.

“Ben onu bahçeye çıkarırım,” dedi Justine. “Ama ondan sonra doğru senin odana gidecek. Tüm bu hırıltıyla Scrabble oyunuma odaklanmam mümkün değil.”

“İyi o zaman. Ona çok bağlanma,” diye uyardı Lara. “Herkesten nefret ediyor.”

“Harika. Aynı ben.”

Lara müdür ile randevusu için kliniğe girer girmez “Senin için yeni bir tane daha var,” dedi Jason. “Dişi bir boxer, yaklaşık iki yaşında.”

Lara kendisini hazırlamıştı. “Kötü haberi ver.”

“Kötü haber yok.” Jason sorun olmadığını gösterircesine ellerini açtı. “Genç, sağlıklı ve hatta kısırlaştırılmış.”

“Hı hı.” Lara hâlâ şüpheliydi. “Öyleyse neden burada?”

“Sahipleri terk etmiş. Evli bir çift ve kadın kıskanmış.”

“Köpeği mi?”

“Evet. Köpeği aslında beraber seçtiklerini ancak köpeğin şimdi sadece kocasını sevdiğini ve ‘evliliklerinin mahremiyetini’ mahvettiğini söylüyor.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Biliyorum. Gülmemek için kendimi zor tuttum,” dedi Jason.

“Nasıl bir köpekmiş öyle. Saldırganlığı var mıymış?”

“Hayır. Köpek çok şeker. Ama erkekleri tercih ediyor gibi görünüyor. Çalışanlarla tanışması için buraya getirdiğimde kadınlara bakmadı bile.”

“Hımmm.” Lara midesinde bir batma hissetti. “Yani ikinci bir Mullet’la mı uğraşıyoruz?”

“Kesinlikle hayır.” Belli ki Jason da köpeğin büyümesine kapılmıştı. “Sadece erkeklerden hoşlanıyor.”

“Tamam. Web sitesi biyografisi üzerinde çalışacağım.” Lara kurtarma grubunun bakımındaki tüm köpekler için

profiller oluşturuyordu. Bu profillere köpeklerin güzel fotoğrafları ekleniyordu ve kişisel ilanlara benzerdi. *Bal gibi tatlı sarılma bağımlısı parkta uzun yürüyüşler ve bol şefkat için müzmin bir bekâr arıyor. Aşırı sadıktır.* “Adı ne?”

“Kürklü.” Jason dramatik etkiyi vermek için duraksadı. “Kürklü Hanım.”

Lara kahkahalara boğuldu. “Yalan söylüyorsun.”

“Adam ismini Kürklü koymuş. Kadın da Hanım soyadını eklemiş. Böyle bir şeyi ben bile uyduramazdım.

“Bu minik vahşi cazibeyle ne zaman tanışma şerefine erişeceğim?”

“Yarın akşam Maverick ve spaniellerle birlikte bir oyun buluşması yapmak istiyorum?”

“Olmaz,” diyerek cevap verdi Lara. “Bu haftasonu yeni bir adaptasyon yarışmam var. Bu nedenle Eskie ile birlikte günde iki eğitim seansı yapıyoruz. Buna ek olarak tombulabrador Roo ile de özel eğitimim, avcollie Cleo ile yüzme egzersizim ve Jane Austen av köpekleri ile kentsel koku eğitimim var. Ah, bir de annemle ev bakmaya gideceğiz. Hiç boş vaktim yok.”

“Yarın öğle yemeği vakti uğrarsın,” diyerek öneride bulundu Jason. “On-on beş dakika.”

“Denerim,” diyerek söz verdi Lara. “Şu an o kadar işim başımdan aşkın ki bir sorumluluk daha alırsam çıldıracağım.”

Tam bu anda Lara'nın telefonu çaldı ve mantığı aksini söylese de telefona cevap verdi.

“Selam, La-la.” Babasının sesi kulağa o kadar çok mutlu

ve kendiyle gurur duyuyormuş gibi geliyordu ki Lara elinde olmadan gülümsedi. “Şu an ne yapıyorsun? Sana bir sürprizimiz var.”

“Özür dilerim geç kaldım.” Kütüphanenin çimenlik meydanının karşısından babasına doğru koştururken alnının terini peçeteyle silmek zorunda kaldı. “Son randevum bitmek bilmedi. Sonra da trafik vardı. Umarım...” Trina’nın kollarındaki kıpır kıpır siyah ve bronz renkli yavru köpeği gören Lara cümlesini bitiremedi.

Gil hızlıca banktan kalktı ve Lara’yı yanağından öptü. “Ailemizin yeni üyesi ile tanış.”

“Bu Teddy.” Trina yeni anne olmuş gibi bir edayla köpeğin ismini söyledi. “Dün satın aldık.”

Lara yavru köpeği öpücöklere boğmak için başını eğmişti ki bunu duydu.

“Harika bir köpek,” dedi babası hızlıca ve biraz da yüksek bir sesle. “Rottweiler köpeklerin inatçı ve yaramaz olduğunu okumuştum internette; o yüzden itaat eğitiminde bize yardımcı olmanı umuyorum.”

Lara saçlarını kulağının arkasına attı ve dehşete düşmüş ifadesini saklamaya çalıştı. “Pardon, onu *satın aldık* mı dedin?”

Trina oluşan gerginlikten bihaber, evet anlamında başını salladı. “Alışveriş merkezindeki evcil hayvan dükkânında gördüm ve âşık oldum.”

Gil anlayışla gülümsüyor ve Trina’nın sırtını sıvazlıyordu. “Ona sahip olmak zorundaydı.”

“Fakat...” Lara şaşkınlıkla babasına baktı. “Köpek istediğini hiç bilmiyordum. Neden bana sormadınız?”

“Teddy’yi görene kadar köpek istediğimi ben de bilmiyordum.” Trina burnunu yanağının yanında duran küçük köpeğe sürdü. “Bu isteğimi dindirecek olan sadece oydu.”

“Üzülme hayatım,” diyerek onu sankinleştirdi Gil ve dikkatini tekrar Lara’ya verdi. “Evcil hayvan dükkânlarındaki yavrular hakkında nasıl hissettiğini biliyorum.”

“Hayır,” dedi Lara. “Bence hiç bilmiyorsun.”

“Onlara karşı olduğunu biliyorum.”

“Evet ve *nedenini* biliyor musun?” Lara kendini yavru köpek çiftliklerinin sorumsuz bir şekilde ırk üretme denemeleri, insanlık dışı yaşam koşulları ve sağlık ile davranış problemlerine sebep oluşları gibi kötülükleri üzerine uzun uzun konuşmaya hazırlamıştı.

Sonra ise Trina’nın huzur dolu, aşk dolu ifadesini görünce nefesini yormaması gerektiğine karar verdi. Trina, Lara’nın uzun soluklu eleştirisinin tek bir kelimesini bile duyacak durumda değildi. Yumuşak yavru köpek kürkünün ve tatlı kokusunun cazibesine kendini kaptırmıştı.

Lara köpek ve sahip etkileşimini inceledi ve iyi bir eşleşme olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. Teddy dış görünüş alanında biraz eksik olsa da aralarında kesinlikle bir uyum vardı.

Belki de köpek şovlarındaki yeni işi Lara’yı aşırı eleştirici yapmıştı fakat ne yazık ki Teddy’nin, türünün standartlarının altında kaldığını göz önüne almadan edemedi. Ağzı aşırı uzun ve dikti, gözleri birbirine çok yakındı ve omzundaki kemikler düzgün bir açıda hizalanmamıştı.

Bu şişko köpek genetik bir kâbustu adeta ve gelecek birkaç yıl acı dolu ve pahalı ortopedik sorunlar yaşamak zorunda kalacaktı.

Fakat bu düşüncelerini dile getirmedi. Trina'nın ve babasının ne kadar mutlu olduğunu gördü. Ve ağzından tek çıkan kelime "Tebrikler," oldu.

"Teddy de düğünümüzde olacak," dedi Trina. "Çiçekçi-den ona boynuna takması için küçük bir çiçek yapmasını istedim." Trina duraksadı ve burnunu buruşturdu. "Umarım o zamana kadar tuvalet eğitimi aldırabiliriz."

"Düğüne daha aylar var, değil mi?" diye sordu Lara. "Daha çok vaktiniz var."

"Aslında, düğün her an olabilir," diyerek ilan etti babası. "Resmi tören, gösterişli resepsiyon ve o tüm zorlukları es geçmeye ve kafamıza göre takılmaya karar verdik."

"Hiçbiri umrumda değil," dedi Trina, Lara'yı resmi tören ve gösterişli resepsiyonu aslında çok istediği konusunda şüphelendiren hüzünlü bir ses tonuyla. "Önemli olan evliliğdir, düğün değil."

Ve Lara neden yavru köpek aldıklarını anlamıştı. Bir tesselli ödülü. Düğün konusunda Gil'in istedikleri olacaktı fakat Trina yine de nişanlısının her istediğini yaparak kendisini şımarttığını düşünecekti.

"Harika bir gelinlik giyecek misin, en azından?" diye sordu Lara.

Gelinliklerden söz açıldığında Trina yavru köpek rüyasından aniden çıktı ve gelinlik hayallerine daldı. "Geçen hafta indirimde muhteşem bir gelinlik buldum. Teknik olarak bir

kokteyl elbisesi fakat uçuşan, krem rengi şifondan yapılm—”

“Onu sakın cesaretlendirme yoksa kendimizi bir anda duvak, iki metre kuyruk ve on iki nedimeyle buluveririz,” diyerek kendi kendine güldü Gil. “İkimiz evlendirme dairesine gideceğiz ve sonra da birkaç arkadaş ve aile üyesini yemeğe davet edeceğiz. Hiç gösterişli olmayacak. Tabii ki senin de orada olmanı isteriz.”

“Kesinlikle.” Trina’nın yüzüne daha geniş ve parlak bir gülümseme yayıldı. “Ve senden bir şey isteyeceğiz.”

Babası nişanlısına hayır anlamında başını salladı.

“Teddy ile mi ilgili?” diye sordu Lara.

“Acelesi olmayan bir şey,” dedi babası. “Her şeyi birden yapmaya çalışmayalım.”

“Tuvalet eğitimi.” Trina parmaklarını emen köpeği görünce gülümsedi. “Bize vereceğin öneriler gerçekten çok işime yarayacak.”

“Bir numaralı öneri: şunu yapmasına izin vermemelisin.” Lara yaklaştı ve köpeğin dişlerini Trina’nın işaret parmağından çekti. “Büyüdüğünde büyük bir köpek olacak. Ayrıca insanlarla ilişkileri kötü bir tür olduğunu da söylemeliyim; o yüzden şimdiden ısırma engellemenini öğretmen gerekiyor. Isırması tatlı bir şey değil ve komik de değil. Kabul edilemez.”

Trina gözlerini kocaman açarak onaylarcasına kafasını salladı. “Onu nasıl düzelteceğim?”

Lara ısırma engellemesinin yavru köpeğe annesi tarafından öğretilmesi gerektiğini fakat annesinin yavrusundan

erken ayrıldığı için öğretemediğini söylemek istiyordu. Fakat cevabını şöyle vermeyi tercih etti: “Onu sert ve tutarlı bir biçimde başka tarafa yönlendireceksin. Aynı zamanda da şu anda sosyalleşme için en önemli süreç içinde olduğundan köpeği her gün dışarı çıkarmalısın. Çok çeşitli deneyimlere maruz kalmasını sağla çünkü büyüdükçe karakteri kalıplaşacak ve değişmeyecek. Yüzmesini istiyorsan, şimdiden havuza götürmen gerekiyor. Diğer hayvanlarla anlaşmasını istiyorsan, EN KISA ZAMANDA onu kedilerle tanıştı.”

“Peki.” Teddy yine Trina’nın kolunu emmeye başladığında Trina köpeğin kafasını okşadı. “Ama halıya işemesini nasıl önleyeceğim?”

Lara iç çekti, yaklaştı ve Teddy’nin ağzını Trina’nın derisinden çekti. “Kafesiniz var mı?”

“Hayır,” dedi Gil özür diler gibi. “Senden ödünç alabileğimizi umuyorduk.”

“Onu neyle besliyorsunuz?” diye sordu Lara.

“Şimdilik evcil hayvan dükkânının verdiği örnek mamaları veriyoruz,” dedi Trina.

Lara yüksek kaliteli köpek maması markalarının listesini yazdı ve sonra şöyle dedi “Rottweiler köpekler harika olabilirler fakat eğitim konusunda en başından ciddi davranmak zorundasındır. ‘Hayatta Hiçbir Şey Bedava Değildir’ eğitim teorisini hiç duydunuz mu?”

Trina ve Gil boş boş bakıyordu.

“Tüm bu şey anlık bir kararla oldu,” dedi Gil.

“Evet, anlayabiliyorum.” Lara'nın kızdığını anlayan babası hemen rahatlatıcı, ilgili moduna girmişti.

“Sinirlenme — sorun çıkmayacak.”

“Sizin için hiç sorun çıkmayacak çünkü her şeyle ilgilenen ben olacağım,” diye bağırdı Lara. Kelimeler ağzından bir anda çıkmıştı ve Trina'ya dönerek “Özür dilerim,” dedi.

“Tamam.” Gil'in gülümsemesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı fakat ses tonu daha sertti. “Sakin ol, tatlım. Sadece yavru bir köpek. Büyütecek bir şey yok. Ne zaman bu A tipi kişiliğe büründün?” Trina'ya döndü. “Bu Justine'in etkisi.”

Lara sinirlenmişti. “Annemi buna karıştırma, tamam mı?”

“İyi fikir,” dedi Gil. “Kavga etmeyelim. Ben senin tarafındayım, ufaklık. Eğlenceli ebeveyn olan benim, unuttun mu?”

Babası bunu söylediğinde Lara adamın gözlerindeki acıyı gördü. Lara uzaklara baktı çünkü babasının haklı olduğunu biliyordu. Babası onun kararlarını her zaman desteklemişti ve Lara da babasını hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı; çünkü o Lara'dan hiçbir şey istememişti. Lara'yı karşılıksız sevmişti. Lara'dan da aynısını görmeyi hak etmiyor muydu?

Lara söylediklerini geri aldı ve tekrar özür diledi. Vedalaşıp otoparka döndüğünde ise A tipi kişiliğe sahip insanların sürekli hazırladıkları yapılacaklar listesine yeni şeyler eklemişti. Babam için kafes bul, ona veteriner öner, onunla birlikte bedava eğitim seansları için zaman ayır, bir Rottweiler yavrusuna yedi ya da daha az günde tuvalet eğitimi vermeyi öğren...

Eğlenceli bir ebeveyn olsa da babası cidden çok uğraşıyordu.

Bölüm 22

Lara cuma günü işten eve geldiğinde, annesini süslenmiş ve mutfak masasında bekliyor halde bulunca şok olmuştu.

“Acele et, hadi gidelim.” Lara içeri girer girmez Justine ayağa kalktı ve araba anahtarlarını aldı. “Geç kaldık.”

“Nereye geç kaldık?” Annesi Lara’nın elinden siyah deri dizüstü bilgisayar çantasını çekip ceketini ve yün pantolonunu üzerinde tüy alma fırçası gezdirmeye başladığında Lara kendini üstü başı aranan bir suçlu gibi hissetti.

“Emlakçıyla randevu ayarladım. Beş dakika önce orada olmalıydık.” Justine, Lara’nın pantolon paçalarını düzeltti ve ayakkabısındaki lekeyi silmek için kâğıt havlu getirdi. “İnsanları bekletmek çok kaba bir şeydir.”

“Müşteri ile görüşmem uzun sürdü,” diyerek elinde olmadan kendini savundu Lara. “Ve senden benim için randevu ayarlamayı istediğimi hatırlamıyorum.”

“Birinin artık ipleri eline alması gerekiyordu. İlk kez ev alırken, işini bilen bir temsilciye ihtiyacın olur. Sandra burayı bulmama yardım etti ve çok iyi bir iş kadınıdır. Detaylara önem verir. Sert oynamaktan çekinmez.”

“Ama anne—” diye başladı Lara.

Annesi Lara’yı dirseğinden çekti, koridorda çekiştirdi ve garaja kadar götürdü. Arabanın kapısını açtı. Garaj kapısı açılıyorken de kocaman tasarım güneş gözlüklerini taktı. Justine sürücü koltuğuna geçerken Lara’ya gözlüklerinin arkasından uyarıcı bir bakış attı. “Evet?”

Lara, çocuk muamelesi görmek istemediğini söylemek için ağzını açtı. Ardından annesinin emniyet kemerini takışını ve tırnaklarını deri direksiyon üzerine vuruşunu izledi.

Justine haftalardır ilk kez dışarıya adımını atıyordu. Hem de sinirlenmeden ve kendi isteğiyle. En azından geçici bir süreliğine kendi hayatında debelenmektense kızının hayatını yönetmekle meşgul oluyordu.

“Yok bir şey.” Lara yolcu koltuğuna oturdu ve dudaklarını birbirlerine kenetledi. “Hadi gidelim.”

Justine Mercedes’i garajdan çıkarıp yola doğru sürmeye başladığında Lara yan yan bakıyordu. Fakat annesi gerçek dünyaya tekrar adım atarken parlak öğleden sonra güneşi onu ürkütüyor gibi görünmüyordu. Akan trafik için yolu kontrol etti ve gaza bastı.

“Şimdi, unutma,” diyerek uyardı Lara’yı hızla yokuş aşağı inip mahallenin ana girişindeki işlenmiş demir kapıların açılmasını beklerken. “Konuşmaları ben yapacağım.”

“Eee, ne düşünüyorsunuz?”

Lara ellerini kalçalarına koydu, oturma odasını bir kez daha inceledi ve başını salladı. “Potansiyel var.”

Yanında duran Justine ise homurdanıyordu. “Lütfen. Burası adeta bir çöplük.”

“Hayır değil! Aydınlatma teçhizatını yenilersem ve yeni bir boya atarsam—”

“Yine de açık bir cehennem çukuru olurdu,” diyerek cümleyi bitirdi Justine. Sandra’ya döndü. Ses tonu buz gibiydi. “Bu yerin Çoklu Listeleme Hizmeti detaylarına, içeride koruyucu kıyafet giyilmesi gerektiğini de eklemelisiniz.”

Sandra mutfağa yöneldi. “Size sohbet etmeniz için biraz zaman tanıyacağım.”

Lara başını salladı. “Birisini bekletmekten daha kaba ne var biliyor musun? Size ev gösteriyorlarken koruyucu kıyafetler hakkında iğneleyici yorumlar yapmak.”

Justine duymazdan geldi. “Bu onun listesindeki ev. Of. Sandra bu deliği satmaya çalışmaktansa ölürdü.”

“O zaman neden buradayız?”

“Çünkü yapışıp kaldığın inanılmaz derecede düşük bütçen kadına başka seçenek bırakmıyor.”

“Tamam bütçem biraz düşük olabilir fakat inanılmaz falan da değil,” dedi Lara. Her ay ipoteğe ne kadar para ödediğimi ben biliyorum ve o miktarı geri alamayacağım. Finansal anlamda sorumluluk sahibi biriyim. Gurur duymalısın.”

“Cimrilik yapıyorsun,” diyerek karşı çıktı Justine. “Eğer

yardım etmeme izin versen, çok daha iyi bir semtte ve çok daha iyi bir evde yaşayabilirsin.”

“Bunu tek başıma yapmak istiyorum. Teklifine çok sevindim. Gerçekten. Fakat artık kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım. Bunu herkesten çok sen anlamalısın.”

“Fakat burası ev değil *kümes!*” Justine kafasının üzerindeki delikli tavanı görünce korkmuştu. “Halı eski püskü. Şu lekeler bak. Pislik ve bakterileri düşünmek tüylerimi diken diken ediyor ve tuvalet duvarlarının arkasında nelerin olduğunu hayal bile etmek istemiyorum.”

“Mükemmel değil ancak potansiyeli var.”

“Yaşanılmaz damgası vurulma potansiyeli.”

“Herkes mutlu olmak için profesyonelce düzenlenmiş bir bahçeye, ipek duvar kâğıtlarına ve geniş bir duşakabine ihtiyaç duymaz.

“Evet, duyar,” dedi Justine kesin bir dille. “Kendilerine karşı dürüstlerse.”

Bir süre birbirlerine baktılar. Lara, Sandra'nın mutfağın güvenli ortamında kâğıtlarını karıştırdığını duyabiliyordu.

En sonunda Justine Lara'ya daha da yaklaştı ve sesini fısıltı olacak kadar alçalttı. “Haftada doksan saat çalışarak geçirdiğim son otuz yılı tek çocuğum—” Kullanışlı oturma odasının tamamını göstermek amacıyla kollarını açarak “—böyle yaşasın diye geçirmedim,” dedi.

“Evet, geçirdin,” diyerek sırar etti Lara. Risk alıyordu. “Bana her gün hedef koymanın ve o hedeflere ulaşmak için kıçını yırtmanın öneminden bahsedip durdun. Sen sana bir

şeylerin verilmesini istemedin ve ben de istemiyorum.”

Justine işaret parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın?”

“Elimde değil. Kanımda var.”

Sandra kapıdan başını uzattı. “Evet hanımlar? Karar nedir?”

“Bunu ‘belki’ listesine ekleyelim.” Lara elindeki listeleri topladı ve cebine koydu.

“Kabul edilemez,” dedi Justine. “Daha geniş, daha iyi bir kat planı olan ve bahçesinde çim olan bir yere ihtiyacımız var.”

Sandra bir anneye bir kızına bakıyordu ve yine kararını değiştirmeden Justine’in emirlerine uydu.

“Kesinlikle. Aklımda bir yer var. Daha yeni satışa çıktı.”

“Harika,” dedi Justine. “Kaç tuvaleti var?”

“İki buçuk,” diyerek cevapladı Sandra.

“Küvetler özel tasarım mı normal mi?”

Justine ve Sandra gösterilen ilk evden birlikte çıktılar ve Sandra’nın arabasına geçtiler. Lara’ya arka koltuk kalmıştı ki bu kendini uyuz ve huysuz bir ergen gibi hissetmesine neden oluyordu. İki yaşlı kadın ipotek oranlarını, hisse senetlerini ve cazip semtleri tartışırken, Lara çantasından *eski çağlardan kalma* bir Trident paketi çıkardı ve sakız çiğnedi.

Pazarlık yapmaya kendini kaptıran Justine tam havasındaydı. Halı lekeleri ve tasarım küvetler Lara’nın başaramadığını başarmıştı. Annesine Mayfair Konakları’nın sessiz ve korunan giriş kapılarından dışarı çıkmak için bir sebep vermişti.

Ve Lara bunun birkaç boşa geçen ev gezisine değdiğini biliyordu.

Bölüm 23

“Bugün mavi kurdeleyi kazanacağız,” diye ilan etti Cherie Chadwick, Lara’yı Scottsdale’deki fuar merkezinin önünde karşıladığında. “Hissedebiliyorum.”

“Elimizden gelenin en iyisini yapacağız.” Lara, Eskie’yi tasmaından tuttu ve zıplayan köpeğin kulaklarının arkasını kaşdı. “Değil mi kızım?”

“Tüm jüri üyelerine üçüncü bitirdiğimizi gösteren bir kart gönderdim. Profesyonelce tasarlattım tabii ki.”

“Hangi jüri üyelerine?” diye sordu Lara. “Geçen yarışmadakilere mi?”

“Hayır, hayır. Bugün jüriilik yapacak olanlara.” Cherie köpeğini öpmek için eğildiğinde kulak deliklerindeki devasa pırlantalar güneş ışığında göz kamaştırıyordu. “Güzel kızım bugün daha bir ışık saçıyor. Ve sen de öylesin. Üzerindeki takım yakıyor.” Lara’nın püsküllü ceketinin yakasını düzeltti.

Siyah, beyaz ve turkuvaz buklet ipliklerinden yapılmış bu

yakan takım, on beş bin dolardan fazla tutmuştu. Önceki sabah Cherie, Lara'yı alışveriş danışmanına götürmüştü. Lara fiyat etiketini gördüğü an az kalsın bayılıyordu; fakat Cherie, kıyafeti deneyip kabinlerin önündeki aynalı alanda, jürinin önünde hünelerini sergileyen bir köpek gibi yürümesi konusunda ısrar etmişti.

Ardından da kredi kartını çıkarmış ve hiç düşünmeden takımı satın almıştı. Dolapta öylece asılı kalacak, Lara'nın gösteri alanında köpeği gezdirirken ayda birkaç saatliğine giyeceği bir takım... Fakat adaptasyon şovlarının dünyası böyleydi. Lara da artık Eskie'nin alacağı puanların yapısal mükemmellik ya da itaat etmeden çok dış görünüşüne ve jürinin kişisel tercihlerine bağlı olduğunu biliyordu.

“Bugün kazanma günü.” Eskie'nin şovdan önce son tuvalet molasının bitmesini park alanının kenarında beklerlerken Cherie şarkı mırıldanıyordu. “Bir kıyafete mavi kurdele kadar uyan başka hiçbir şey yok.”

“Hadi, kızım.” Lara köpeğin tasmaını tuttu, köpeğe birkaç emir verdi ve şov duruşu denemeleri yaptırdı. “Hadi onları yenelim.”

Ve yendiler. Lara fuar merkezindeki enerjiden mi, takım eteğinin Eskie'nin tüm özelliklerini gösterdiğinden mi yoksa tımarcının cömertçe şekil verdiği Büyük Seksi Saç'tan mı kaynaklandığı hakkında hiçbir fikri yoktu fakat her şey yolunda gitmişti. Eskie, Lara'nın sessiz enerjisini algılamıştı ve alandaki diğer köpeklerle oynamak ya da her geçenle selamlaşmaya çalışmak yerine jüriye odaklanmıştı. Havalı yürümüş, patileriyle saçlarını düzeltmiş ve ölçülü bir köpek gülümsemesiyle dişlerini göstermişti.

“Aferin kızıma,” diye mırıldandı Lara jüri puanlarını beklerken. Köpeği kurutulmuş et parçasının birazcık daha fazlasıyla ile ödüllendirdi.

Jüri gördüklerinden hoşlanmış olmalıydı çünkü Eskie birinci ilan edildi. Jüri başkanının elini sıkarken ve gösteri alanından çıkarken Lara'nın yüzünde güller açıyordu.

“Görev tamamlandı.” Cherie'ye mavi kurdeleyi uzattı ve kadın da karşılığında şüphesiz yeni bir ödül içeren kapalı bir zarf vermişti.

“Biliyordum! Bebeğimin kazanan olacağını biliyordum ve onu senin eğitebileceğini biliyordum.” Cherie, Eskie'ye kollarını dolamıştı. Köpeğin tüy kaplı suratının her noktasını öptü. “Bebeğim ulusal şampiyon olacak.”

“Adım adım ilerleyeceğiz,” diyerek uyardı Lara.

“Herkes söylemek için sabırsızlanıyorum. Git ve jüri ile poz ver. Sıradaki kampanya reklamları için fotoğraf çekmem lazım.” Cherie fotoğraf çekip jüriye seçkin zevki konusunda iltifat ederken Lara ve Eskie kameralara gülümsedi.

Grubunun en iyisi unvanı tüm türler gösteriye çıkmadan önce verilmediği için, bir sürü boş vakitleri olacaktı. Cherie köpeği arabaya götürüp tüylerini taradı, vazelin sürdü ve yeniden Lara'ya bıraktı onu.

“Bir süre sende kalmalı,” dedi biraz utangaç görünerek. “Çok heyecanlıyım ve sanırım bu beni biraz endişelendiriyor.”

“Önemli değil.” Lara köpeği tasmaından tuttu ve gösteri alanı etrafında daireler çizmeye başladılar. İlk başlarda Eskie kesik kesik nefes alarak ve ağzından salyalar akıtarak biraz

tedirgin görünüyordu; fakat yeri koklamaya ve çöp kutusunun kenarlarını yalamaya başladığında sakinleşmişti.

Bir grup Belçika çoban köpeğinin yarışını izlerken Lara gösteri alanında kendine gülümseyen bir erkek olduğunu gördü. Hoş görünümlüydü ve dikkatlice Lara'ya bakıyordu. Lara'nın tek yapabildiği kafasını çevirip arkasında bir fistiğin bulunup bulunmadığını kontrol etmemek için kendini tutmaktı.

Ve sonra şunu fark etti: "Ah, Eskie'ye bakıyor." Böyle bir kalabalıkta güzel bir Bernese dağ köpeği süper model kadar ilgi görebilirdi.

Fakat hayır, adam doğrudan Lara'ya bakıyordu. Lara da bakışlarına karşılık verir vermez adam Lara'ya doğru yürümeye başladı.

Lara paniklemişti. Avuçlarını eteğine sildi ve Justine'in evden maskarasız, rujsuz ve pudrasız çıkmasına izin vermemiş olmasına şükretti.

Kalbinin hızla attığını hissediyordu fakat heyecanı, hayal kırıklığı ve mutsuzluk hissiyle daha da artmıştı. Böyle bir zamanda Evan'ı düşünmek istemiyordu.

Ama düşünüyordu.

Uzun, geniş omuzlu ve yanağında çocuksu bir gamzesi bulunan yabancı, Lara'ya doğru hızlı adımlarla ilerlerken Lara da adamın gülümsemesine karşılık verdi.

İkisi de bir şey diyemeden, Eskie aralarına girdi, adamın ayakkabılarına oturdu ve bacaklarına yaslandı.

Adam geri çekildi, kendine çeki düzen vermeye çalışırken bir yandan da kahkaha atıyordu.

“Özür dilerim.” Lara köpeği oturma pozisyonuna getirdi. “Bu Eskie. Sizden hoşlanmış olmalı. Daha önce böyle bir şey yaptığını görmemiştim.”

“Çok güzel bir köpek.” Adam köpeği okşamak için eğildi, sonra da Lara’dan izin ister gibi baktı. “Yapabilir miyim?”

“Tabii ki. Yeni insanlarla tanışmaktan hoşlanır.” Bu tabirin aslında yetersiz olduğu kısa sürede ortaya çıktı; çünkü Eskie arka ayakları üzerinde durdu, patilerini adamın ellerine koydu ve diliyle suratını yalamaya başladı.

Adamın hakkını yememek lazımdı. Ne geri çekilmiş ne de suratını ekşitmişti. Eskie’yi önce bir patisinden sonra diğer patisinden tutarak aşağı indirdi.

Lara köpeği tekrar oturma pozisyonuna getirdi, ceketinin cebinden peçete çıkardı ve adamın yüzünü kurulamak için yaklaştı. “Artık sırrımı biliyorsunuz. Dünyadaki en kötü köpek eğitimcisiyim.”

“Aksine.” Adam yüzünü silmek için peçeteyi Lara’nın elinden alırken parmakları birbirine değmişti. “Senden korktugunu ve sana saygı gösterdiğini görebiliyorum.”

Lara kendini kakhaha atmaktan alamadı. O sırada Eskie kuyruğunu sallıyor ve yeni aşkıyla selamlaşmak için patisini uzatıyordu. Lara köpeğin gözlerinde adeta kalp işaretleri görüyordu.

“Adım Tim.” Köpeği hayal kırıklığına uğratarak elini Lara’ya uzattı Tim.

“Merhaba Tim. Ben de Lara.” Elini adamın eline dokundurdu ve ikisi de normalden daha uzun süre el sıkıştılar. “Bugün sizin köpeğiniz de mi gösteriye çıkıyor?”

“Hayır. Buraya ablamla geldim. Jack Russell terrierleri var. Kafes kurma, gösteri alanında olmayan köpeklere göz kulak olma gibi ayak işlerini yapmaya geldim.” Adam kaslarını gösterdi.

“Jack Russel bekçisiyim.”

“Ne iyi bir kardeşsin.”

“Şey, çocukken Barbie bebeklerine verdiğim zararı telafi etmeye çalışıyorum. Fakat aslında bugünlük işimiz bitti ve...” Tim ilk kez kendinden emin görünmüyordu. “Bunu söylemenin esprili bir yolu yok o yüzden açık konuşacağım. Seni ve Eskie’yi yemeğe çıkarma şansım var mı?”

Lara flört konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Aynı anda kahkaha attı ve iç çekti. Ardından da “Çok isterim fakat Grubun En İyisi kararı için buralarda olmalıyız.”

“Yarına ne dersin o zaman?”

Lara duraksadı. Evet demesi gerektiğini biliyordu. “Şey...”

“Gelecek hafta?” Tim tekrar gülümsedi ve bu da gamzesini ortaya çıkarıyordu. “Kulağa umutsuz gelmeye başlarsam beni durdur.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Lara. “Ama sana bir soru sormalyım. Köpekleri sevenlerden misin?”

“Kesinlikle,” diyerek tereddüt etmeden cevapladı Tim. “Köpekleri severim ama şu an köpeğim yok. Bunun sebebi de hayatımdaki son değişiklikler.”

Lara biraz daha yaklaştı. “Ne tür değişiklikler?”

“Sana kartımı vereyim. Bir araya gelmek ve konuşmak istersen ara.”

Kartı Lara'nın eline verirken parmaklarına yine uzun süre dokundu. Ardından da Eskie'yi okşadı ve gitti.

Lara ve Eskie onun gidişini izlediler. İkisinin de ağzından sular akıyordu.

Lara yüzüne sersem bir gülümseme yayıldığını hissetti.

“Evan da kimmiş?”

Aman Tanrım. Bu Evan Walker!

Lara pazar sabahı Helen, Frank Years çifti ve iki av köpeği ile kentsel koku dersine katılmayı kabul etmişti. Ders bir alışveriş merkezinin yanındaki halka açık bir parkta veriliyordu ve alışveriş merkezi otoparkı haftasonu alışverişçileriyle doluydu. Lara park yeri bulabilmek için Target, Petco ve Home Spot'un etrafını dolaşmak zorunda kalmıştı. Asfalta doğru aceleyle ilerlerken yandaki araba yolunda kendisi gibi hızlı adımlarla yürüyen bir adam gördü. Adam Evan'a çok benziyordu.

Evan mı değil mi diye anlamaya çalışırken kalakaldı Lara.

Oydu.

Tüm bedeni dondu ve o kadar derin ve sesli nefes alıyordu ki sincap olayına kadar birlikte yaşadığı, birlikte uyuduğu ve birlikte gelecek hayali kurduğu adam kafasını Lara'ya doğru çevirdi.

Evan da bir an için donakalmıştı. Sonra görmezden gelip sınışımayı denedi ve sanki bir suikastçinin hedefinden kaçıyor gibi arabasına koşturdu.

Lara'nın bakışları sabitti ve yüz kaslarının doğal bir ifadeye kilitlendiğini umuyordu. Fakat içindeki utanç kısa sürede ateş saçan bir öfkeye dönüştü. Onu nasıl görmezden gelirdi? Ve kaçardı? Birlikte oldukları o kadar zamandan sonra, Lara böyle davranılmayı hak etmiyordu.

“Lara?” Lara arkasından gelen bir ses duydu. Evan nefes nefese kalmıştı ve dişlerini göstererek neşeli görünmeye çalışıyordu. “Burada ne yapıyorsun?”

Lara arkasına dönmeyi reddediyordu. “Köpek eğitimi dersime gidiyorum. Sen?”

“Home Depot’a uğramam gerekti.”

Lara dayanamadı. “Tesisat gereçleri mi lazım?”

Evan gülüp geçmeye çalıştı. “Hayır. Duvarı tamir ediyorum.”

Lara gözlerini kapadı ve köpeklerinin onun evine verdiği zararı hâlâ tamir etmeye çalışmasıyla ilgili iğreneleyici bir yorum bekledi.

“Hayat nasıl gidiyor?”

“Harika,” dedi Lara ses tonunu neşeli tutarak. “Ev almayı düşünüyorum.”

“Gerçekten mi?” Evan'ın sesi artık neşe dolu değildi. “Senin adına sevindim. Ev almak için harika bir zaman.” Duraksadı ve “Kerry’lerde mi kalıyorsun?” diye sordu.

Lara kafasını salladı. “Annemle kalıyorum.”

“O nasıl gidiyor?”

Lara soruyu sorarken kullandığı tona sinir olmuştu. “Aslında iyi. Kaynaşyoruz.”

“Sen? Ve annen? Kaynaşıyor?”

“Doğru. Kendime bir yer bulana kadar misafir odasında kalıyorum. Nedense semtin Köpek Duayeni oluverdim.”

Evan güldü. “Köpek Duayeni de ne?”

“Her şey. Sen söylüyorsun, ben yapıyorum.” Sonunda yüzünü Evan’a döndü ve ev bakma maceralarından bahsetti.

Evan elini sokak lambası üzerine koyarak dinlemişti, gerçekten dinlemişti. Lara konuşurken Evan’ın gözleri onun üzerindeydi. Hikâyedeki aynı yerlere güldüler.

“O televizyon yapımcısını arayıp kendi programını istediğini söylemelisin,” dedi Evan, Lara cümlesini bitirince.

Azalan güneş ışığında birbirlerine biraz daha yaklaştılar. İkisi de gülümsüyordu. Soğuk bir meltem Lara’nın saçlarını yüzüne savurduğunda, Evan yaklaştı ve elini Lara’nın yanığına değdirerek savrulan saçları geriye attı.

Lara’nın telefonunun çalmasıyla ikisi de korku ve utanç hissederek sıçradılar.

“Duymazdan gel,” diye mırıldandı Lara kendi kendine.

Fakat Evan boğazını temizledi ve “Cevapla,” dedi.

Saçlarının geri kalanını kulağının arkasına attı. “Hayır, hayır. Bekleyebilir.”

“Lara, hadi ama. Muhtemelen yeni doğmuş pitbull yavruları ya da ameliyattan yeni çıkmış bir Sheltie’nin dikişini yırtması veya başka bir köpeğin acil durumu hakkındadır.” Bilmiş bir bakış attı. “Seni kızdırıyor muyum?”

Lara gözlerini kıstı. “Kavgı çıkarmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır, sana hayatını yaşamanı söylüyorum.” Ellerini ce-

bine soktu ve omuz silkti. “Şimdi kendini suçlu hissetmek zorunda değilsin. Biz ayrıldık. İstedğini yapabilirsin.”

“Evet, bunun farkındayım.”

“O zaman neden bu kadar kızgın görünüyorsun?”

Lara, Evan’ın şaşkın ve masum tavrını yemiyordu. “Bugünlerde ne yaptığım konusunda ne kadar emin konuşuyorsun. Fakat sana ne demeli? Sen boş zamanlarında ne yapıyorsun?”

Evan’ın yüzü kızardı. “Bilirsin işte, çalışıyorum. Vizelere hazırlık yapıyorum. Aynı şeyler.”

Lara onaylarcasına başını salladı. “Benim eşyalarımı son molekülüne kadar evinden temizlemede çok başarılıydın.”

Evan bunu iltifat sandı. “Bir şey değil.”

“Ve kilidi değiştirdin.” Lara durdu. “Bundan yedek adaylarla görüşme yaptığın anlamını mı çıkarmalıyım?”

Evan, Lara’ya dik dik bakıyordu. Lara da bu bakışlara karşılık verdi.

Evan yavaşça ve dikkatlice “Bu konuşmayı yapmayalım,” dedi.

“Çok geç,” dedi Lara. “Son konuştuğumuzda telefonunu kapatmayı unuttun.”

Evan’ın suratındaki dehşete düşmüş ifade Lara’nın tüm karanlık şüphelerini doğruladı. “Ne duydu?”

“Ya ışık hızıyla yeni birini bulduğunu ya da biz birlikteyken beni aldattığını.” Lara kollarını birleştirdi. “Hangisi?”

“Seni aldatmayacağımı biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum. Bana bu kadar kızgın olduğunu bil-

miyordum. Köpeklerden nefret ettiğini bilmiyordum. Görünüşe bakılırsa seni hiç tanımamışım.”

Evan en sonunda geri çekildi. “Köpekleri bu konuya karıştırmayalım, tamam mı?”

“Beni sevdiğini söylemiştin Evan. Evlenmek istediğini söylemiştin. Nasıl bir anda benim yerime başkasını koyabiliyorsun?” Lara parmaklarını çıtlattı.

“Sen beni istemedin,” diyerek karşı çıkmaya çalıştı Evan. “Yüzüğümü tuvalete attın.” Evan ellerini ceplerinin daha derinine soktu ve ayağının altındaki sakız kâğıdına bakarak konuşmaya devam etti. “Hayatımda birisinin olması neden senin umrunda? Hayatımın geri kalanını seni özleyerek ve sensiz mutsuz olarak geçirmemi mi istiyorsun?”

“Hayır.” *Evet.* “Sonsuza kadar değil fakat düzgün bir yas tutma sürecine ne dersin?”

Evan birden kafasını kaldırdı. “Belki de üzgün değilimdir.”

“Belki ben de öyle değilimdir,” diyerek karşılık verdi Lara.

“İyi.”

“Harika.”

İkisi de birbirlerine arkalarını dönüp farklı yönlere gittiler. Lara yürürken çantasının fermuarını açtı.

“Bekle!” diye bağırdı Evan, Lara’nın arkasından.

Lara yavaşladı, Evan’a döndü ve kalbinde alevlenen küçük umut ışığı için kendine kızdı.

“Ben...” Evan ellerini saçlarına götürdü. “Biz...”

Lara, Evan’ın gözlerinin içine baktı. “Cümleni bitirmeden

önce, benim yerime koyduğun ‘tatlım’ dediğin kadını düşün.”

Evan donup kalmıştı. Söyleyecek sözü yoktu ve beyninden vurulmuşa dönmüştü. Kendine geldiğinde kekeliyordu. “Ben değild—”

“Bu cümlede de mi bitiremiyorsun?” Lara çekip gitmeden önce Evan’a bir saniye daha tanıdı. “Elveda, Evan.”

Çantasının gözlerini iki gün önce aldığı iş kartvizitini bulana kadar alt üst etti. Parka vardığında, öfke ve pişmanlığını bir yana bırakarak titreyen parmaklarıyla numarayı çevirdi.

“Merhaba Tim. Ben Lara. Dinle, davetini düşünüyordum ve seninle yemeğe çıkmayı çok isterim. Cumartesi akşamı uygun mu?”

Bölüm 24

“Cumartesi günü birisiyle buluşacağım,” dedi Lara annesinin resmi olarak ikinci kez toplum içine çıktığı market alışverişine giderlerken. “Hem de geçen haftasonu köpek şovunda tanıştığım bir erkekle.”

Lara annesinin sığ nefes alışından ve sıkıca bükülmüş parmaklarından panik atak eşliğinde olduğunu anlayabiliyor ve aşk hayatından bahsetmenin Justine’in dikkatini dağıtacağını umuyordu.

Rol işe yaramıştı. Lara’nın ağzından *buluşmak* kelimesi çıkar çıkmaz Justine rahatlamıştı ve dikkatini toplayabiliyordu.

“Ah, Lara, hayır. Tam da eğitim işinde başarı elde etmeye başlamışken ‘aşk’ ve ‘romantizm’ ile kendine zarar vereceksin.” Justine tek eliyle hayali tırnak işareti yaptı. “Son ilişkinden hiçbir şey öğrenmedin mi?”

“Cumartesi günü ilişki içinde olacağımı söylemediğime

dikkat çekerim.” Market otoparkına girdiklerinde de annesinin konuşmaya devam etmesini istiyordu. “Köpek şovunda tanıştığım adamla eve falan çıkmıyorum. Buluşacağız işte. Aslında, intikam buluşması demek daha doğru olur.”

“İntikam buluşması da ne?”

“Eski sevgiline seviye atlayabildiğini, hayatı dolu dolu yaşayabildiğini ve kendisinin de kaybeden olduğunu kanıtlamak için yakışıklı bir erkekle önceden ayarlanan buluşma demek.”

“Anlıyorum. Aslında bu kulağa gayet umut verici geliyor.”

“Öyle mi?” Lara emniyet kemerini çıkardı. “Tamam. Hadi gidelim.”

Justine kıınıldamadı. “Buna hazır değilim.”

“Hayır, hazırsın. Salata alışverişi yapacağız. Mutfağını doldurmak için bir saat alışveriş yapacak değiliz. Beş dakika sürecek.”

“Sana ne diyeceğim bak, ben sana istediklerimi söyleyeyim. Sen de girip bana salata yaptırırsın.” Justine, Lara’dan arka koltuktaki tasarımcı çantasına uzanmasını istedi “Cüzdanımı bul içinden. Ne istersen al.”

“İyi deneme.” Lara, Justine’in çantasına uzanmak yerine kontak anahtarını kapıya attı ve cebine attı. “Fakat rüşvet seni kurtaramaz. Beni seninle ev bakmaya gitmeye ikna ettin o yüzden sen de benimle salata alışverişine geleceksin.”

“Ne zaman bu kadar ısrarcı oldun?” Justine yirminci kez dikiz aynasında rujunu kontrol etti, güneş gözlüklerini taktı, başına ipek bir İtalyan şalı sardı ve kapıyı açtı. “Dürüst ol.

Nasıl görünüyorum?”

“Umutsuzca roka ve dilimlenmiş turp ihtiyacı olan göşte-rişli, uluslararası bir ajan gibi.”

Temiz, organik, dürüst ticaret sertifikalı ve aşırı derecede pahalı markete girerlerken Justine, Lara'nın arkasından yürüyordu. Öğle yemeği telaşından ve akşam yemeği öncesi kalabalıktan kaçmak için markete akşamüstü gelmişlerdi. Arabalarında ufak çocuklarını taşıyan anneler dışında market bomboştu. Justine tanınma tehlikesi içinde olmadığını farkına vardığında gözlüklerini çıkardı ve başından başörtüsünü çıkarmaya başladı.

“Ooh.” Lara egzotik meyvelere hayranlıkla bakıyordu. “Mango.”

Justine uzakta kalan salata bölümüne iteledi Lara'yı. “Yürü bakalım. Buraya her reyona bakmak için gelmedik.”

Lara kahkaha attı. “Gördün mü? İşte böyle ısrarcı oldum.” Küçük plastik kaselerini aldılar ve kıvırcık, zeytin ve beyaz peynirle doldurmaya başladılar. Justine havuç dilimi almak için maşa kullandı. Sonra da yüzünü ekşitip kendinden geçmiş bir şekilde yiyeceği yerine geri koydu.

İşte bu an Lara annesine bakan bir adam fark etti.

“Pişşt.” Lara annesine sokuldu.

Justine ise Lara'yı iteledi. “Kendi sırana geç, Lara. Az sonra tofu peynirinden sen de alacaksın.”

Lara annesini dürtmeye devam etti. “Şuradaki adam sana bakıyor.”

“Ne?”

“Saat dokuz yönündeki yakışıklı.”

Justine hızlıca kafasını kaldırdı. “Nerede?”

“Bakma!” dedi Lara dişlerinin arasından. Justine reyonuna doğru döndüğünde Lara “Şarküteri reyonunun oradaki adam. Deri ceketli ve keskin çene hatları olan adam,” diye mırıldandı.

“O adam mı?” Justine’in keskin gözleri adamı eleştirel ve iki dakikalık değerlendirme ile inceledi. “Benim için yeteri kadar uzun değil.”

“Boyu bir seksen falandır.”

“Ben bir seksen beş ve üzeri tercih ediyorum.”

“Biliyor musun? Senin için herhangi bir şeyin yeterli olup olmadığını merak ederdim. Ve şimdi cevabı buldum. HAYIR.” Adam onlara doğru yaklaşırken Lara nefesini tuttu. “Buraya geliyor. Süt ürünleri reyonuna gideceğim ve ikinizi yalnız bırakacağım.”

Justine’in nefesi daralıyordu. “Sakin beni yalnız bırakıyım deme. Anlaşmıştık!”

“Çok geç.” Lara hızlı adımlarla süt ürünleri bölümüne giderken adama cesaret verici bir biçimde gülümsedi.

İki dakika sonra Justine’e ait olduğu belli olan topukluların *tak-tak* sesini duydu ve annesi elinde kenarları siyah bir kartvizit tutarak köşeyi dönüyordu.

Lara ellerini çıırttı. “Nasıl geçti?”

“Justine güneş gözlüklerini tekrar taktı. “Adamın adı Dale. Bu semtte yeni ev almış bir avukat.”

“Ve sana çıkma teklif etti!” Lara’nın neşesi annesinin ifa-

desini görünce uçup gitmişti. “Eyvah. Sana çıkma teklif etmedi?”

Justine şalı tekrar sardı ve çıkışa yöneldi. “Fiziksel yaralanma avukatıymış, Lara. Ve hayır, bana çıkma teklif etmedi. Yüzüme ne olduğunu ve dava açabileceğim biri olup olmadığını bilmek istemiş.”

“Sakin ol, anne. Abartmayalım.” Lara garaja giderlerken ve eve girene kadar annesinin peşinden koşturdu. Mutfığa giderken Justine yatak odası kapısını açtı ve köpekleri dışarı çıkardı.

“Abartıyor falan değilim.” Justine çantasını dolabına düzgün yerleştirmek yerine tezgaha fırlattı. “Sadece bir arama yapıyorum.”

“Kimi arıyorsun?” dedi Lara şaşkınlıktan kocaman olmuş gözleriyle.

“Los Angeles’taki yatırım grubunu. Güzellik merkezlerini satıyorum.”

“Anne!”

“Hayır, Lara, bu kadar yeter. İnsanlar markette seni kenara çekip yüzün hakkında kime dava açacağını soruyorlarsa, güzellik sektöründen çekilme zamanının gelmiştir.”

“Bu delice. Güzellik merkezlerini satamazsın.”

“İzle ve gör.”

Lara buzdolabını açtı, bir beyaz şarap şişesi çıkardı ve iki kadehi doldurdu. “Güzellik merkezi senin hayatın. Senin be-beğin.”

“Bebeğimdi.” Justine kutudan peçete çekti ve rujunu silmeye başladı. Lara’nın uzattığı şarabı hemen kabul etti ve hızlıca içti. “Yönetim takımı bensiz de iyi bir iş çıkarıyor. Artık bana ihtiyaçları yok.”

“Buna şu an karar vermen gerekmiyor. Biraz düşün. Yirmi dört saat kadar.”

Justine bardağın arkasından Lara’ya baktı. “Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum.”

Kocaman kızıl renkli köpek antre döşemesine tek bir patisini koyduğu an Lara köpeğe uyarıcı bir bakış attı. Dersini almış köpek hemen kafasını eğdi ve mutfğa U dönüşü yaptı. “Yemin ederim, anne. Yüzün gerçekten hiç öyle değı—”

“Nefesini yorma, Lara. Nasıl göründüğümü biliyorum.”

Lara daha ne söyleyebileceğini bilmiyordu. O yüzden yaklaştı ve annesinin elini tuttu.

“Özür dilerim,” dedi sakince. “Seni oraya gitmeye zorlamamalıydım.”

“Lütfen.” Justine elini çekti. Peruğunun parlak siyah teleri mutfak ışıkları altında ışıldıyordu. “Sen beni hiçbir şeye zorlayamazsın.”

“Evet fakat ısrar ettim ve sana Dale ile konuşmanı söyled—”

Justine en sonunda bağırdı. “Bunun bir erkekle alakası yok. Anlamıyor musun?” Bardağı sertçe yerine koydu, altlık kırıldı. “Marketteki aptalın teki kimin umrunda? Bu benimle alakalı.” Justine arkasını döndü ve hızlı adımlarla yatak odasına gitti.

Lara arkasından bağıyordu. “Sonra konuşmak istersen eğer—”

“İstemeyeceğim.”

“Tamam. Scrabble’da sıra senin.”

Justine cevaplamadı. Yatak odası kapısını da çarpmadı fakat kapıyı Lara’nın içeri girmemesinin daha iyi bir fikir olduğunu anlatmaya yetecek kadar sert ve kesin bir biçimde kapatmıştı.

On dakika geçmemişti ki Lara yatak odasından gelen bir çığlık duydu. “Bu hayvan neden her zaman benim yatağında?”

Köpekleri hızlıca sayınca Lara’nın tahmini doğru çıktı. Mullet aradan kaçmış ve diğer baskın dışının yatağına yayılmıştı.

Lara kapının açılma ve Mullet’in zorla dışarı çıkarılma sesini duymak için bekledi fakat hiçbir şey olduğu yoktu.

Şarap bardaklarını yıkadı ve tezgahı silme, kaldırım kenarından çöp kutusuyla geri dönüşüm konteynerini içeri alma ve Shelly’nin soğuk çorbasının son kalan kısmını da ısıtma gibi ev işleriyle ilgilendi.

Saat altı buçukta ön kapıda bir havlama duyuldu. Fildişi yürüyüşe katılmak üzere gelmişti.

Dar ve dik sokaklardaki yorucu beş kilometrelik iniş çıkış sonrasında, Lara kendini koltuğa attı ve Justine’den gelebilecek herhangi bir işaret için gece nöbeti tutmaya başladı

Ve saat onda en sonunda telefonu çalmıştı.

Justine hamlesini yapmıştı. TUNİK. Kırk dört puanı da kapmıştı.

Rahatlayarak iç çeken Lara harf taşlarını inceledi ve işe yaramayacağını bile bile bir sonraki kelimesini düşündü. Annesi onu alt edecekti. Bir an bile duraksamadan ve merhamet kırıntısı bile göstermeden.

Her şey olması gerektiği gibiydi.

“Âşık oldum,” dedi Kerry hayran bir biçimde.

Lara telefonunun hoparlörünü açtı ve restorana gidiş yolunu tekrar kontrol etti. Tim ile buluşmaya gidiyordu ve Kerry'nin telefonunu gözyaşları, uykusuzluk, umutsuzluk, kısacası Kerry'nin asıl verdiği haber dışındaki her türlü şey beklentisiyle açmıştı.

“Öyle misin?”

“Tamamen, huzur dolu, sıırıslıklam âşığıım.”

“Senin adına sevindim.” Kerry'nin sesindeki kararlılığı tekrar duymak harikaydı. “Ne oldu? Richard iş gezisinden erken dönüp romantik bir haftasonu ile ayaklarını yerden mi kesti?”

“Richard mı?” dedi Kerry sanki Richard'ı seçeneklerden biri olarak görmüyormuş gibi. “Hayır. Haftaya gelecek fakat hiç önemi yok. İhtiyacım olan her şey burada.”

Lara trafik ışıklarından sağa döndü. “Neler oluyor? Sarı sayfalar-daki kişisel ilanlardan uzak durmanı hatırlatmam mı gerekiyor?”

Kerry kahkaha attı. “Cynthia'ya âşık oldum. O harika. Bunun yanında aşırı derecede sevimli. Benim tatlı kızım mükemmel.”

“Vay be.” Lara o kadar etkilenmişti ki ıslık çaldı. “Reflü ilaçları işe yaradı o zaman?”

“Evet. Hormon seviyem de düzeldi sanırım. Ne olduğunu bilmiyorum ve umrumda da değil.” Kerry’nin ses tonu endorfin ya da yasal olmayan bir madde kullanmış gibi geliyordu. “Sanki... lisedeki ilk aşkını hatırlıyor musun? Hani duygular seni tamamen tüketti? Tüm gece boyunca konuşmak, onunla gün doğumunu izlemek isterdin ve mutluluk hissi uyuşturucu gibiydi?”

Lara Home Depot otoparkında kısa süre önce gerçekleşen romantik felaketi unutmaya çalıştı. “Hayal meyal.”

“İşte şu anda tam da öyle hissediyorum. Bu bebeğe âşık oldum.”

“Bunu söylediğini duymak çok mutluluk verici.”

“Yanlış anlama. Hâlâ yorgunum, ev savaş alanı gibi ve üzerinde kasmuk izleri olmayan bir bluz hiç giyemeyebilirim fakat artık bunların hiçbirinin önemi yok.” Kerry yarı mırıldanma yarı iç çekme olan bir ses çıkardı. “Onu uyurken saatlerce izleyebilirim. Minicik burnu, minicik parmakları ve yanakları, Tanrım, o yanakları...”

Lara “Yeni bir köpek aldığımda işte ben de böyle hissediyorum,” demek üzereydi ki kendini vaktinde durdurabildi. “Görünen o ki birileri çok bağlanmış.”

“Japon yapıştırıcısıyla yapıştırılmış gibi.” Kerry mırıldanmayı kesti ve asıl konuya geldi. “Dinle, ettiğim tüm şikayetler, ağlama krizleri ve Meksika hakkında saçma sapan konuşmalar?”

“Evet?”

“Bunların hiçbiri olmadı, tamam mı? Şu son haftaları zihninden sil.”

“Silindi say.” Kırmızı ışıktaki duran Lara dikiz aynasını ayarladı ve birkaç kat daha ruj sürdü. Justine’in saçını ve makyajını yapmasına ve kıyafetlerini seçmesine izin vermişti. Lara kendi mükemmel yansımasını gördüğünde inanamamıştı.

“Harika. Bu arada bence kesinlikle hamile kalmalısın. Annelik dünyadaki en iyi şey.”

“Şimdi beni korkutmaya başladın. Kapımda belirip *Annem ve Ben* grubuna katılmam için mi zorlayacaksın?”

“Karşı koyman nafile.” Kerry şeytani bir kahkaha attı.

“Seni daha sonra arayacağım. Restoranın önündeyim.”

“Bekle. Ne restoranı?”

Lara torpido gözünden naneli bir sakız aldı. “Bir erkekle buluşacağım restoran.”

“Lara Madigan. Benden sır saklıyorsun!”

“Benim önemsiz ilk buluşmam senin hayatının aşkını bulmanla nasıl mücadele edebilirdi?” Lara arabayı vale bölümünün önünden geçip halka açık otoparklardan birine doğru sürerken Tim ile tanışmalarını iki dakikada özetledi.

“Bu adam kulağa mükemmel geliyor.”

Lara surat yaptı. “Başlarda hepsi öyle gelir.”

“Tamam, Justine.”

“Of.”

“Sadece açık görüşlü olmanı söylüyorum.”

“Deneyeceğim,” diye söz verdi Lara kontağı kapatırken.

“Ve eğlenmeni.”

“Öyle planlıyorum.”

Kerry duraksadı. “Adama çocuk isteyip istemediğini sor-
mayı unutma.”

“Gitmem lazım.”

“Sana şunu söyleyeyim. Saatlerce oturup Cynthia’nın saç-
larını koklayabilirim.”

“Bebek rehabilitasyonu araştır, seni esrarkeş.”

Restorana girdiğinde Lara hâlâ sırtıyordu.

Ve işte oradaydı. Lara’yı bekliyordu. Mükemmel giyinmiş
ve vaktinde gelmişti. Adeta kusursuz erkek...

Bölüm 25

“**B**u çok hoş.” Lara lüks sandalyesine yaslandı ve so-
dasından bir yudum aldı. “Çok uzun süredir dışarı çıkmamıştım.”

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Lara utançtan yok olmak istedi. İlk buluşmada sohbeti olmayan sosyal hayatından bahsederek açmak gibisi yoktur.

GQ dergisindeki erkekler gibi seksi görünen Tim, özel dikim gömlek ve kravat ile mum ışığında çok daha yakışıklı görünüyordu. “Tüm şovlarda ve eğitim sınıflarında tanıştığın erkekleri düşününce bunu inanması güç buluyorum.”

“Şaşırırdın. Birlikte çalıştığım çoğu erkeğin beni aramasının sebebi eşleri ya da kız arkadaşları tarafından zorlanmalarıdır.” Lara azimle fön çekilmiş ve düzleştirilmiş saçlarını düzeltti. “Kural olarak erkekler bayan eğitimci aramazlar.”

Tim yandan gülümsedi. “Alfa kadınla baş edemiyorlar mı?”

Lara adamın gülümsemesine karşılık verdi. “Öyle sanırım. Köpek şovu hoşuna gitti mi?”

“Hiç böyle bir şey görmemiştim. Kız kardeşim yıllardır köpek yetiştiriciliği yapıyor ve hep bir şova geleceğim sözünü veriyordum.” Tim Lara’dan yaklaşmasını istedi ve itirafta bulundu. “Bir Belçika çoban köpeğinin yanında şirin bir esmerle tanıştım.”

Lara kafasını kaldırdı. “Aradaki elektrik iyi mi?”

“Harika. Hatta kızın Bernese dağ köpeği patilerini üzerimden çekemedi.”

Lara çok şaşırmış gibi yaptı. “Edepsiz şıllık.”

“Açık sözlü olmakta hiçbir sorun yok.” Garson masaya gelip yemekleri ezbere söylediğinde konuşmalarına ara verdiler.

Tim önce menüde göz gezdirdi, sonra da dikkatini Lara’ya verdi. “Ne iyi görünüyor?”

Lara yüzünün kızardığını hissedebiliyordu fakat göz teması kurmayı başardı. “Her şey.”

Garson bunu birkaç dakikalığına yanlarından ayrılmak için ipucu olarak algıladı.

Bu harika, dedi Lara kendi kendine. İyi vakit geçiriyoruz, flört ediyoruz, aramızdaki elektrik iyi...

Sayılr.

Eğlence ve flörtleşmeye kesinlikle hazır ve nazırdı fakat aralarındaki elektrik biraz zayıftı. Aslında bu çok saçmaydı. Adam yakışıklı, kendine güvenen, eğlenceli ve akıllıydı. Lara ondan etkilenmek zorundaydı. Ve ilk buluşma gerginliği gider gitmez etkileneceğine ikna etti kendini.

“Jack Russell köpekleriyle mi büyüdün?” diye sordu Lara.

“Hayır. Her zaman melez köpeklerim oldu. Geçen yıl Uno adında bir Sibiryaya kurdu kırmam vardı. Bazen tam bir baş belasıydı. Ve inanılmaz tüy dökerdi fakat harika bir köpekti.”

“Peki ne oldu ona?” Lara, Tim’in cevabının “Tüyden ve ses çıkaran oyuncaklardan bıktım ve onu barınağa attım,” olmaması için dua ederek nefesini tuttu.

“Kanser oldu. Kemoterapi ve ilaçlara inanılmaz miktarlarda para harcadım. Fakat zavallı köpek çok acı çekiyordu. Gitmesine izin vermek zorunda kaldım. Başka bir evcil hayvan almayı düşünüyorum bazen, fakat Uno diğer tüm köpekleri benim için bitirdi.”

“Anlıyorum,” dedi Lara. “İlk köpeğim Beacon adında bir Chihuahua’ydı. Aynı şekilde anlaştığım başka bir köpek bulamadım.”

“Chihuahua mı? Chihuahua sevebilecek bir kız olduğunu düşünmemiştim.”

“Değilim,” dedi Lara. “Genellikle av köpekleri gibi büyük ve tembel köpeklerden hoşlanırım Fakat Beacon eşsizdi.”

Birkaç dakika daha köpek hikayeleri paylaştılar ve sohbet daha kişisel bir alana doğru kaydı.

Lara kendine hakim olamadı ve sordu. “Köpeğinle anlaşamayan birisiyle çıktığın oldu mu hiç?”

Tim biraz utanmış görünerek gömleğinin kollarını düzeltti. “Uzun süredir kimseyle çıkmadığımdan bu bir sorun olmadı.”

Lara, bu aniden ortaya çıkan utangaçlığa bayılmıştı ve

şaka yollu takıldı. “Yani köpek parklarını dolaşıp Berner köpekleri ve onları seven esmerler bulmuyorsun?”

Tim menüye göz gezdirdi. “Beş yıl boyunca evliydim. Bu yeniden sosyal hayata adım atmak için ilk girişimim.”

Lara'nın gülümsemesi kayboldu. “Ne zaman boşandın?”

“Boşanma yok.” Tim zorlukla yutkundu. “Karım bir yıl kadar önce öldü. Uno'dan bir hafta önce.”

“Aman Tanrım. Çok üzüldüm.”

Tim taziyeyi kabul ederek başını salladı. “Bunu söylemek çok tuhaf geliyor. Valerie uzun süredir hastaydı fakat gerçekten ölmesini hiç beklemiyordum.”

Ses tonu gergin ve yorgun gelmeye başlamıştı. Lara detayları öğrenmeye çalışmadı fakat Tim anlatması gerektiğini düşündü.

“Lösemi,” dedi tek kelimeyle. “Düğünden bir ay önce öğrendik fakat yenebileceğinden çok emindik. Ve bir süreliğine başarmıştı. Beşinci evlilik yıldönümümüzden bir gün sonrasına kadar dayandı.”

Lara konuşmaya başlayana kadar eliyle ağzını kapattığını fark etmemişti. “Bu... Ben...”

Tim omuzlarını dikleştirdi ve zorla gülümsedi. “Of. Bunu yapmayacağıma, yas tutan dul kartını oynamayağıma söz vermiştim. Ablam, Val'in adını bu akşam anmamam konusunda sert talimatlar vermişti. Kendini, beni uyarmak zorunda hissetmesinden bile rahatsız olmuşum. Ve şimdi halime bak.”

“Takma kafana,” dedi Lara. “Ablanın haberi olmayacak. Bizim küçük sırrımız olacak.”

“En başta hepsi böyle söyler.” Tim yüzünü ovuşturdu. “Sonra da bir bakmışsın köpek tımarlamana, tırnak kesme- ne yardım etmem için bana şantaj yapmaya başlamışsın... Ne zaman son bulur bu?”

Lara sırtını yasladı ve masasının altından Tim’in ayağını dürttü. “Bunu pratik olarak gör.”

“Ama ben pratik yapmak istemiyorum.” Tim de Lara’yı dürttü. “Geçen yılı paramparça bir halde geçirdim ve artık hayatımı düzeltmem gerekiyor. Tabii ki Valerie’yi özlüyorum fakat artık her şey daha soyut. Bekârlığa alışmaya çalışıyorum fakat tüm kuralları hatırlamak çok zor. ‘İlk buluşmalar- da ölen karından bahsetme,’ gibi kurallar.”

“Harika bir iş çıkarıyorsun,” diyerek Tim’i ikna etmeye çalıştı Lara.

Tim güldü. “Eğer harika bir iş çıkarsaydım, bana ‘harika bir iş çıkarıyorsun’ demek zorunda kalmazdın. Kıyafetlerimi çıkarma dürtüne engel olmaya çalışıyor olurdun.”

Lara ellerinin üstünde oturuyormuş gibi şov yaptı, ikisi de kahkahalara boğuldu fakat romantik atmosfer dostluk or- tamına dönüşmüştü. Böylece Lara rahatlamıştı ve flört mo- dundan arkadaş moduna geçmişti.

“Yani bekâr hayatı hoşuna gitmiyor öyle mi?” dedi garso- nu çağırıp tatlı siparişi verdikten sonra.

Tim dudaklarının kenarını kıvırdı. “Doğrusunu söyle- mek gerekirse ilişki konusunda hiç harika olmadım.”

“Neyden bahsediyorsun?” Lara, Tim’in kol kaslarına kü- çük bir yumruk attı. “Sen resmen kusursuz bir erkeksin.”

Tim de yemeğin atmosferinin değiştiğini hissetmişti ve buna, kravatını çıkarıp bira sipariş ederek uyum sağladı. “Gönül eğlendirmek hiç bana göre bir şey olmadı. Ben evli olmayı seviyorum. Herkes bana sıkıcı olacağı konusunda uyarılarda bulunmuştu fakat öyle olmadı. Val ve ben cuma akşamları koltuğa yayılıp on sekizinci kez *Geçmiş Olmayan Adam* izlerken harika vakit geçiriyorduk.”

“İkiniz de Robert Ludlum hayranı mıydınız?”

“Ben Rober Ludlum hayranıydım. Bence o daha çok Matt Damon hayranıydı.” Tim gülümsedi. “Peki ya sen? Hiç evlendin mi?”

“Az kalsın evleniyordum.” Bir yudum daha su içerek zaman kazandı. “Son ilişkim oldukça ciddi idi ama yürümedi.”

“Sorun neydi?”

“O evlenmek istedi.”

“Aşâğılık herife bak,” diyerek suratında ciddi bir ifadeyle dalga geçti Tim. “Ayrılmana şaşmamalı.”

“Ben de evlenmek istedim. İlk başta. Ve sonra birlikte yaşamaya başladık ama birkaç hafta içinde her şey darmadağın oldu.”

Tim merak içinde öne doğru eğildi. “Fakat onu hâlâ seviyorsun.”

Su Lara'nın boğazında kaldı. “Ne? Sevmiyorum.”

“Evet, seviyorsun. Onun hakkında konuşurken yüzünü görmelisin. Büyük üzgün gözlerle Eski'ye benziyorsun.”

Lara'nın cevap vermeden önce öksürmeyi kesmesi gerekiyordu. “Beni bir köpekle mi kıyaslıyorsun? Pek centilmence değil.”

“Sadece gözlerini,” diyerek düzeltti Tim. “Ve eski erkek arkadaşına hâlâ aşıkсан ne olmuş? Utanılacak bir şey değil. Bana baksana, ben hâlâ ölen karıma âşığım. En azından senin bir araya gelme şansın var.” Sohbet daha da kasvetli hale gelmeden, Tim tabağını kenara itti ve strateji konuşmasına başladı. “Yani sanırım gelecek sefere evlenme teklif etmek zorunda olan sensin?”

“Ben gelecek sefer falan olacağını sanmıyorum. Biz ayrıldık.”

“Hiç ayrılmış gibi görünmüyorsun.”

Lara peçetesini kucağında kıvırdı. “Şu noktada benim ayrılmış olup olmamamın hiçbir önemi yok. O ikimiz için de yeteri kadar ayrı.”

“Buna inanmıyorum. Çok güzelsin, etkileyicisin...”

“Nişan yüzüğünü tuvalete atıp üzerine sifonu çektim.”

Tim’in ağzı açık kaldı.

“Beni o zorladı.” Sincap olayını kısaca anlattı Lara. “Hâlâ evlenme teklif etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Bence işin içinden çıkabilecek kadar seksisin, o yüzden evet.”

Lara kızardı. “Böyle söylüyorsun çünkü benim eve bir sürü hasta köpek getirmemle ya da tatil paramızı bir köpeğin ameliyatı için harcamamla uğraşmak zorunda kalmadın.”

“Bekle. O köpeklerden mi nefret ediyordu yoksa tüm bu kurtarma işlerinin enerjini ve vaktini almasından mı nefret ediyordu?”

Lara kaşlarını çatı. “Emin değilim. Bana aşırıya kaçtığı-

mı fark etmediğimi söyledi. Bir sınır çizemediğimi söyledi.”

Tim bira bardağını avuçlarının arasında döndürdü. “Haklı mıydı?”

Lara cevap vermeden önce bir bardak su içerek biraz düşündü. “Sayılır.” Elinde olmadan güldü. “Bu, tarihteki en kötü ilk buluşma.”

“Evet fakat iyi vakit geçiriyoruz.” Tim, özlem dolu görünüyordu. “Bunu özlemişim. Arkadaşlığı. Geceleri yataкта yanımda birinin olmasını özlüyorum. Sabah benimle mısır gevreği yiyecek birinin olmasını özlüyorum.”

Lara, Evan’ı düşünerek başını salladı. Ve sonra yıkıcı bir kayıptan kendine gelmeye çalışan güçlü bir erkek olan Tim’e baktı. Cankurtaran halatına ihtiyacı olan bir adam. “Tim, sen harika bir erkeksin—”

“Olamaz.” Tim sızlandı. “Öyle deme. ‘Sen harika bir erkeğin’ sana iyi geceler öpücüğü bile vermeyeceğim demektir.”

Lara kızgın bir bakış attı. “Mum ışığındaki yemeğimizi benim hâlâ eski erkek arkadaşına âşık olduğuma, senin de karın için yas tuttuğuna karar vererek geçirdik. Neden sana iyi geceler öpücüğü vermemi *istersin* ki?”

“Çünkü ben bir erkeğim.”

Lara dürüstlüğü için puan vermeliydi. “Tamam, bana iyi geceler öpücüğü verebilirsin.”

Tim beşlik için kolunu kaldırdı.

“Yanaktan.”

Beşlik teklifini anında geri çekti.

“Fakat sana yalnız uyumak ya da gevreğini yalnız yemek

zorunda kalmayacağın konusunda söz verebilirim.” Lara, Kürklü Hanım’ın ipek gibi kahverengi kürkünü ve kız arkadaşlarını çekememezliğini düşünerek gülümsedi. “Senin için doğru kadın ben olmayabilirim fakat senin için doğru köpeği buldum.”

Bölüm 26

Lara babasının düğününe gitmedi. Nikah töreni çarşamba sabahı yapıldığından Gil, Trina, Trina'nın anne ve babası dışında kimse gitmemişti. Fakat Lara herkesle kutlama yemeğinde tanıştı. Trina'nın ailesi, üniversiteden oda arkadaşı ve birkaç yakın iş arkadaşı gelmişti.

Lara'nın gördüğü kadarıyla damat tarafının davetli listesi sadece kendini içeriyordu. Dedesi ve babaannesi ölmüştü ve Gil, Oregonda yaşayan erkek kardeşleriyle pek yakın değildi.

Lara, Trina'nın ailesinin artık Gil'in de ailesi olacağını gördü. Gil gelecek tatillerini yeni akrabalarının yemek masasında geçirecek, karısının yıllardır tanıdığı kişilerle barbekü ve yeni yıl partilerine katılacaktı.

Gil'in artık resmi olarak yeni bir hayatı vardı. Ve tuhaf bir şekilde, Lara dışlanmış hissetmiyordu. Aksine, minnettardı. Çünkü nihayet babası için endişelenmek, düzgün ve normal bir rutine uyum sağlayıp sağlayamadığını merak etmek zorunda değildi.

Yemek sırasında Trina Gil'in sağında, Lara da solunda oturdu. Lara, babasının tüm şakalarına güldü ve her şerefe dendiğinde bardağını kaldırdı; fakat kendi konuşmasını yapmadı. Tatlısını bitirip gitmeye hazırlanıyordu. Fakat Lara sandalyesini geriye ittiğinde babası elini tuttu.

“Bekle,” dedi. “Seninle konuşmam lazım.”

Lara babasının ses tonundaki beklenti ve kararlılığı fark etmişti ve çıkışa doğru koşmak istiyordu. Fakat gitmedi.

Gitmedi çünkü babası bir şey istemişti ve Lara hayır diyemiyordu.

Yemek bittiğinde ve misafirler dağıldığında Gil, Lara'yı restoran bahçesindeki beyaz tahta banklara doğru götürdü.

“Seni seviyorum, La-la.” Gil, Lara'ya gülümsedi ve kolunu bankın arkasından sarkıttı.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Lara yavaşça.

Gil derin bir nefes aldı ve ağızındaki baklayı çıkardı. “Büyürken kardeş için ne kadar çok yalvardığını hatırlıyor musun?”

“Babamı tanıyorsun işte,” dedi Lara. Kerry'nin arka bahçesinde köpeklere tenis topları atıyorlardı. İş gezileri arasında yirmi dört saatliğine evde olan Richard ise bebeği yıkıyordu.

“Hayır, pek değil,” dedi Kerry.

“Tamam, babamı duydun.” Lara, Linus'un getirdiği salyalı yeşil topu almak için eğildi, sonra doğruldu ve topu atabil-

diğı en uzak yere attı. Linus tank gibi vücudu olan bir köpeğe göre gayet hızlı bir şekilde topun peşinden koşturdu.

“Bir baban olduğunu biliyorum, evet.”

“Bugün evlendi.”

“Bir çarşamba günü mü?”

“Basit bir nikah töreniydi, kimse yoktu. Her neyse, sonrasında yemek yemeye gittik, beni bir köşeye çekti ve yeni karısı Trina ile çocuk istediklerini söyledi.”

“İnanmıyorum. Kız senin yaşında falan değil mi?”

“Evet ama sorun yaratan bu değil. Bekle biraz.” Lara bir süre beklemek zorunda olduğunu hissediyordu. Tüm bunları Kerry’ye anlatmak her şeyi daha gerçekçi kılıyordu. “Trina hamileliğı sürdüremiyordu. İlginç detayları pek hatırlamıyorum fakat yumurtlama düzensizlikleri ve kist falan dediler.”

“Bu hikaye umarım tahmin ettiğim yönde ilerlemiyor-
dur.”

“Bekle,” diyerek tekrar etti Lara. “Doktorlar hamileliğı sonuna kadar götürebilmesinin olası olmadığını söylediğinden—”

“Sus! Senin taşıyıcı anne olmanı mı istiyor?”

“Hayır.” Lara gözlerini kapadı. “Bu daha kolay olurdu fakat hayır. Biraz saf olabilirim ama hormon enjeksiyonlarına ve başkasının bebeğini taşımaya karşı da sınırimi çizerim. Özellikle Cynthia’nın doğumunu gördükten sonra.”

“Acı dolu, çok yorucu ve benim tarzıma göre de biraz ıslak,” diyerek onayladı Kerry. “Fakat her şey değer.”

“Böyle söylüyorsun çünkü hormonlarının etkisindesin.

Her neyse, olay şu. Evlat edinmeyi düşünüyorlar ve sosyal hizmetler yetkililerine, potansiyel annelere tavsiye mektubu yazmamı istiyorlar. Babamın ne kadar harika olduğunu anlatan iki sayfalık bir yazı yazmamı istiyorlar.”

Kerry yan yan baktı. “Yani senden yalan söylemeni istiyorlar.”

“Öyle, sanırım.”

“*Sanırım* mı?” Kerry sinirle ağzındaki sakızı tükürdü. “Çocukluğunun yüzde sekseninde baban yanında değildi. Beş senedir senin en iyi arkadaşımın ve adamla tanışmadım bile.”

“Doğru.”

“Ve seni görme zahmetine girdiğinde de her zaman ya kendi progmanına göre ayarlıyor ya da son dakikada haber veriyor.”

“Bu da doğru. Fakat bu onun kötü birisi olduğu anlamına gelmiyor. O sadece —Lara doğru kelimeyi bulmaya çalıştı— ‘kısıtlı’”

“Evet ve onun kısıtlamalarının sıkıntısını çeken her zaman sen oluyorsun.” Kerry tenis topunu kaptı ve Maverick’in yakalaması için attı ama yakalamak için acele eden Maverick patilerinin üzerine düştü. “Baban güvenilirmez ve tutma niyetinde olmadığı sözler veriyor.”

“Adil olmak gerekirse, bence gerçekten sözlerini tutmaya *niyetleniyor*.” Lara iç geçirdi. “Her neyse potansiyeline inanmak istiyorum. Gerçekten. Yeni bir hayata başlıyor ve Trina da harika birine benziyor. Ya artık değişmişse?”

Kerry, Lara'ya baktı.

“Ne? Olamaz mı? İşte biz bu yüzden Şanslı Köpek'i kurmadık mı? Büyüme ve ikinci fırsat potansiyeline inandığımız için?”

“İnatçı İskoç terrieri için evet. Sırf kendi istekleri için ailelerini terkeden yetişkin erkekler için değil. Bana anlattığın kadarıyla baban ayda bir sokağa çıkma yasağını delmene yardımcı olan, sonra da işler zorlaşınca ortadan kaybolan kankan gibiymiş.”

“Göbek deliğime piercing taktırmama izin vermişti. Ve perma paramı ödemişti ki fakat bence bu sırf annemi kızdırmak içindi.” Lara *fakat* kelimesini defalarca kullanmadan babası hakkında kısa bir konuşma yapamadığını fark etti. “Dışarıda iyi bir yuvaya ihtiyacı olan bir sürü çocuk var. Ben kimim ki yargılayayım?”

“Sen onun zaten var olan evladısın,” diyerek dikkat çekti Kerry. “Bu da seni yargılamak için biçilmiş kaftan yapıyor.”

“Ama ya zamanla gerçekten de değişmişse?”

Kerry, Rufus ve Maverick'e kovalama oynasınlar diye ısırtma ipi fırlattı. “Tamam, nasıl istersen öyle yap. Değişmişse ne olmuş?”

Lara bir süre köpekleri izledi. Sonra da Linus'tan tenis topunu alıp elinde sıkmaya başladı. “Babam ile ilgili tüm mesele aynen ben, Linus ve tenis topu gibi. Babam ben oluyor ve ben de Linus.”

“Tenis topu kim?” diye sordu Kerry.

“Her zaman topu atacakmış gibi yapıyor ama her sefe-

rinde beni kandırıyor.” Lara atıcı pozisyonunu aldı, kolunu topu atıyormuş gibi yaptı fakat topu sınıksız tuttu. Linus hâlâ Lara’nın elinde duran topu yakalamak için deli gibi arka kapıya doğru koştu. “Bunca yıldan sonra ona hâlâ inanıyorum. Linus’dan daha aptalım.”

“O kadar da kendimizi kaptırmayalım. Hiç kimse Linus’dan daha aptal değildir.” Lara’nın surat ifadesini gören Kerry ciddileşti. “Sen aptal değilsin, sadece babana güvenmek istiyorsun. Bu tamamen normal.”

“Şimdi farklı olduğuna inanmak istiyorum. Eğer bunu başka bir çocuk başaracaksa da onun daha ilgili bir ebeveyn olabileceğine inanmak istiyorum.” Lara alt dudaklarını ısırıldı. “Buna ek olarak bence hayır cevabımı pek iyi karşılamayacak.”

Kerry bunu bir süre düşündü. “Sana bir şey soracağım. Eğer baban köpeklerimizden birini evlat edinmek isteseydi, başvurusunu onaylar mıydın?”

Lara, Linus’u heyecanlı ve sonuçsuz arayışından çağırdı ve köpeğe tenis topunu verdi. “Seçme lüksüm olmazdı.”

“Gerçekten mi? Babanı buradan Linus ile gönderip geceleri rahat uyuyabilirdin yani? Babana veteriner randevuları, kalp kurdu engelleyicileri, sağlıklı besinler konusunda güvenerdin. Kerry elini kulağının arkasına götürdü. “*Evet* dediğini duymuyorum.”

“Çocuklar ve köpekler aynı şey değil,” diyerek karşı çıktı Lara.

“Evet, bebekler daha yoğun bir çalışma gerektiriyor ve duygusal olarak da yorucular,” diyerek hatırlattı Kerry. “Ve

kolik, reflü gibi hastalıklar geçiriyorlar, üç yaşlarına kadar tuvalet eğitimi almıyorlar. O yüzden babana yavru köpek emanet ederken vicdanın rahat değilse, bir insanı neden ona uygun görebilirsin anlamıyorum.”

“Evet, fakat...” Lara, Kerry’nin bu tezine karşı yapabileceği tüm itirazları düşündü.

Ya bu sefer gerçekten ama gerçekten değişmişse?

Ve değişmemişse eğer, baba güvenilmez olsa da harika bir anneye sahip olmak yeterli değil midir?

Ve kendi hayatıma uygulayamazken başka insanların aileleri için neyin iyi, neyin kötü olduğuna ne cesaretle karar verebilirim?

En sonunda Lara şu gerçeği kabul etti: “İstediyini yapmazsam, yine hayatımdan çıkacak ve belki de hiç geri dönmeyecek.”

Lara antre döşemesini görür görmez çılgık attı. Kendine engel olamamıştı. Justine’in dış kapısının önündeki deri ve tahta döşeme yüzeyleri tırmalanmış, yüzeyler üzerine birbirine çok yakın ufak izlerle derin çizikler atılmıştı ki bu birbirine yakın izlerin yaramaz bir Shih Tzu’nun pençeleriyle yapıldığına hiç şüphe yoktu.

Annesi görse ölürdü. Annesi Lara’yı öldürecekti. Annesi—
“Tanrı aşkına, Lara. Öyle yırtınmak zorunda mısın?”

Annesi mutfaktaydı ve tam da dışarı çıkıp bu mimari felaketi görmek üzereydi.

Lara kendini annesinin önüne attı ve kocaman sarılarak annesinin görüş alanını kapatmaya çalıştı.

“Oof.” Justine zorlukla nefes alıyordu. “Çekil üstümden.”

“Seni seviyorum, anne.”

“O zaman bana saldırmayı kes.” Justine kendini Lara’dan kurtardı ve kızının nefesini kokladı. “Sarhoş musun sen?”

“Hayır.”

“O zaman derdin ne? Babanın düğününe gittiğinden beri tuhaf davranıyorsun.”

“Düğününe gitmedim,” dedi Lara. “Düğün sonrası yemektir sadece.”

Justine lafı dolandırma havasında değildi. “Kendine gel, genç hanım. Daha bu sabah hizmetlerinden yararlanmak isteyen üç komşunun çağrısını cevapladım. Görünüşe bakılırsa, Cherie Chadwick ve Melissa O’Brien golf kulübünde seni göklere çıkarmış.”

“Ve insanlar seni mi arıyor?”

“Cherie ve Melissa herkese senin burada kaldığını söylemiş.” Justine’in suratında tatmin dolu sert bir gülümseme belirdi. Daha Coterie için resmi bir satış teklifi hazırladım ama senin sekreterin ve menajerin olarak iş dünyasına sürükleniyorum.”

“Hadi ama anne. İkimiz de güzellik merkezlerini satmayacağımızı biliyoruz.”

Justine’in suratındaki sert gülümseme yerini acımasız bir ifadeye bıraktı. “Kimse *ne* yapacağımızı bilmiyor. Hayatı ilginç kılan da bu.”

“Mesajları iletmiş için teşekkürler,” dedi Lara. “Fakat menajere gerçekten hiç ihtiyacım yok. İyiyim. Cidden.”

“Bu konuda seninle aynı fikirde değilim.” Justine kaşlarını çatmış. “Ve bu arada saatlik ücretin ikiye katlandı.”

“Anne!” Lara annesinin gerçek kıyafet giydiğini de işte o an fark etmişti. ‘Ev kıyafeti’ gibi gösterdiği pijamaları yoktu üzerinde. Justine canlı ve dinlenmiş görünüyordu. Gösterişli değildi fakat memnun görünüyordu.

Lara tüm itirazlarını yuttu. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Justine omzunun üstünden antre döşemesine baktı. “Şimdi mutfağı gidelim ve birkaç dakika oturalım mı? Seninle konuşmam gerekiyor.”

Lara tam da bu an evin ne kadar sessiz olduğunu fark etmişti. “Mullet’e ne yaptın? Nerede o, anne?”

“Sakin ol. Tüm köpekler güvenli bir şekilde çamaşır odasında.”

“Çamaşır odası mı?” diye bağırdı Lara sanki çamaşır odası temiz ve ışık alan ve köpek parkının iki katı olabilecek büyüklükte bir yer değil de çürümüş bir üçüncü dünya hapisanesiymiş gibi.

“Evet. Ya da benim tercih ettiğim ismiyle nezarethane. Şimdi *otur*.”

Lara annesini masaya kadar takip edip oturduğunda yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Justine bardağı su doldurmakla ve Lara’nın karşısındaki sandalyede en rahat pozisyonu bulmaya çalışmakla vakit geçirdi. “Köpekler konusunda sınırını aştığını kabul etmeni istiyorum.”

Aman Tanrım. Bu, Sincap Vakası Bölüm 2 olacaktı.

“Söyle hadi,” Justine emir verdi. “Çok fazla köpeğim var, dediğini duymak istiyorum.”

“Benim...” Lara'nın sesi hırıltıya dönüşmüştü.

“Çok fazla köpeğim var,” diyerek zorladı Justine.

Lara anlaşılmaz biçimde mırıldanarak kelimeleri tekrar etti.

“Kendine olması gerekenden fazla iş yükledin ve sonuç olarak da gerginsin ve köpekler de gergin. Ve özellikle Mullet bunu dışa vuruyor. İşler eskiden olduğu gibi devam edemez.”

“Biliyorum,” dedi Lara masanın pırl pırl parlayan granit yüzeyine bakarak. “Biliyorum ve özür dilerim. Döşemeyi yenileteceğim.”

Justine sabırsızlıkla iç çekti. “Bu işi benim için zorlaştıracasını tahmin etmeliydim.”

Lara gözlerini sıkıca kapadı ve ‘*Ya köpeklerden kurtul ya da evimden defol*’ ultimatomeni beklemeye başladı.

“Yalvarmamı mı istiyorsun? İyi.” Annesi sandalyesine iyice yerleşti. “Resmi olarak onu evlat edinmek istiyorum.”

“Kimi?” Lara'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “*Mullet'i mi? Ama birbirinizden nefret ediyorsunuz.*”

“Etmiyoruz.” Tam o an Mullet mutfağa geldi, Lara'ya pis pis baktı, balgamlı bir hırıltı çıkararak Justine'in sandalyesinin dibine çöktü. Justine köpeği okşamak yerine ayağıyla dürttü ve köpek de ona karşılık verdi.

Lara şaşkınlıkla izliyordu. “Hayır, ediyorsunuz. Ben hayatımda böyle bir şirretlik görmedim. İkinizden de. Ve çamaşır odasından nasıl oldu da çıktı?”

“O her işin altından kalkar. Onunla sorun yaşamamanın sebeplerinden birinin köpeği daima hafife almak olduğunu hiç düşündün mü?”

“Hayır. Kesinlikle düşünmedim.”

“Müy-ley’in çok parlak olduğunu söylemeliyim. Kaprisli, evet, fakat—”

Lara tam anlayamamıştı. “Ne dedin sen?”

“Müy-ley,” diyerek tekrar etti Justine. “Adını söyledim.”

“Şimdi de Fransız mı oldu? Bundan sonra Target’a da ‘Tar-jey’ mi diyeceğiz?”

“O asil bir isim hak eden asil bir köpek. Cidden, Lara. *Mullet* ne yani? Onu huysuz olduğu için suçlayabilir misin?”

Lara basık suratlı ve küçümseyen ifadeli tüylü küçük köpeğe kaptı. “Tırnaklarına pembe oje sürmeye ve pırlanta taç takmaya da mı başlayacaksın?”

“Tabii ki hayır. Bu da asil bir davranış olmaz.”

“Değerli Müy-ley’in hakkında sana şunu söyleyeyim. Memnun edilmesi imkansız. En azından beş potansiyel aileyi reddetti.”

“Muuumu’mdan aksi beklenemezdi.” Justine’in gururla göğsü kabardı. “En yüksek standartlara sahip. Doğru sahibi bekliyordu ve işte buradayım.”

Lara kusarmış gibi yaptı. “Muuumu?”

“Kıskançlığın çok belli ve gerçekten hiç yakışmıyor,” Justine dudak büktü. “Barınakta ölümden kurtarılmış savunmasız bir köpekle aramda oluşan bağı tehdit olarak hissetmen için hiçbir sebep yok. Sen hâlâ benim kıızımsın.”

Lara pes etti. “Ve Mullet senin ruh eşin.”

“Evet.” Annesini kafasını salladı. “Mutlu olmamı istediğini düşünmüştüm.”

Lara bir süre yüzünü ovuşturdu, sonra da farkına varır varmaz kafasını kaldırdı. “Neden onu çok sevdiğini anladım. O resmen bir kedi.”

Mullet dilini çıkardı.

“Her şekilde köpek soyundan çok kedigillerden,” dedi Lara. “İnsanları hor görme, arsızca kendi çıkarlarını düşünme ve kendini beğenmişlik... Müy-ley miyavlamalı.”

Justine ile Shih Tzu ayrıcalık ve üstünlük içeren bir şekilde bakiştılar. “Kendine saygısı var ve asil, benim gibi. Ticari olarak işlem görmüş mama kasesi için kendini alçaltan bir köpeğe asla saygı duymazdım.”

“Ama dünyadaki tüm köpekler böyle! Kendilerini alçaltmak tek işleri!”

“Benim köpeğimin değil.” Justine şimdi de tüm gücüyle onu övüyordu. “Gerçekten, kıskanma. Kıskançlık sana hiç yakışmıyor.” Parmağıyla masaya vurdu. “Scrabble alanında berbat olduğuna dikkat çekmek zorundayım. Günlerdir yeni bir kelime türetemedin.”

“Meşguldüm.”

“Okur yazarlık ve baş parmaklar bu çirkin kardeş rekabetinde avantajın. Senin yerinde olsam, değerlendirirdim.”

“Şimdi de büyüttüğüm köpeği bana karşı kullanıyorsun sırf Scrabble oynayayım diye? Sana inanamıyorum.” Mullet'e döndü. “Ve sen de hainsin. Sana verdiğim onca emekten sonra...”

Mullet yan tarafına döndü, ayaklarını gerdi ve horlamaya başladı.

Lara masadan kalktı. “Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz.”

Mutfaktan bir hışımla çıkarken Lara annesinin gülme sesini duyduğuna yemin edebilirdi.

Bölüm 27

Cumartesi sabahı, sonsuza kadar sürecekmışçesine uzayan adaptasyon denemelerinin sonuncusunda Eskie bir kez daha Türünün En İyisi ödülünü kapmış ve Grubun En İyisi yarışmasına ilerlemişti. Şovun ortalarına doğru, Lara şimdiye kadar sahip olduğunu hiç fark etmediği acımasız ve rekabetçi yönünü keşfetti. Yıllar boyu kalbini, kollarını ve cüzdanını Arizona'nın en pis, donuklaşmış ve sakat köpeklerine açtıktan sonra kendini birden içindeki kozmetik kusurların aşırı farkında ve mükemmeliyete sahip olmayan hiçbir şeyi dikkate almayan Justine ile ilerlerken buldu. Hiçbir köpek muhtemelen onun standartlarına ulaşamazdı... Eskie dışında, tabii ki.

“Şu çoban köpeğindeki buruna bak.” Cherie'ye fısıldadı yarışmacıları incelerlerken. “Utanç verici. Ve şu Schnauzer çok zıplayarak yürüyor.”

Cherie başını eğdi ve katıldı. “Şu Newfoundland bitap düşmüş. Ve Kuvasz'ın stili? Şirin değil.”

Grubun En İyisi oylaması başladığında Lara ve Eskie güven dolu bir şekilde ringe fırladılar.

“İkinci.” Jüri anons etti, yayla yüklenmiş gibi durduğu yerde duramayan kahverengi genç Boxer’a mavi kurdelesini takmak için ilerlerken.

Lara Boxer’ın eğitimine doğru hızlıca gitti, tokalaştı ve tamamen samimiyetsiz bir şekilde tebrik etti, ancak şov ringini terk ettiği anda kızgınlıktan adeta tepesinden duman çıkıyordu.

“Soyulduk,” diye tısladı, şirin, masum yavru köpek Eskie’nin kulaklarını kapayıp onu gösteri dünyasının acımasız gerçeklerinden korurken.

“Soyulduk.” Cherie, Lara’nın omzuna dokunarak onayladı. “Bu, cins ayrımcılığından başka bir şey değil, açık ve basit. Eğer hayvan gütmeye grubundaki Şirinler’e benzeyen şu çoban köpeklerine karşı olsaydın parmağımızı bile kıpırdatmadan kazanmış olurduk, ama çalışma grubu çok acımasız. Herkes bir Boxer’ı yenmenin imkansız olduğunu bilir.”

“Bir dahaki sefere onlara günlerini göstereceğiz.” Lara kendisini duymayacak kadar Brüksel griffon yavrusuyla oynamaya çalışmakla meşgul olan Eskie’ye söz verdi.

“Bir hayranın var.” Tiffany & Co.’dan bir başka yarışma sonrası ‘ödü’lünü avucuna tutuştururken Lara’nın kulağına fısıldadı Cherie.

Lara, Cherie’nin bakışlarını takip ederek ringin karşısında beyzbol şapkası takan, tıknaz, kırklı yaşlardaki adamı gördü. Göz göze geldiklerinde adam el salladı ve Lara’ya doğru çevik, amaç dolu adımlarla yürümeye başladı.

“Of ya.” Lara üstünde mavi kurdele olan kutuyu çantasına sokuşturdu, Eskie'nin tasmaını Cherie'ye verdi ve çıkışa doğru yan yan yürüdü. “Gitsem iyi olacak.”

Cherie Lara'yı bileğinden tuttu. “Kaçma. Ya hoş biriysel?” Gözleri parıldadı. “Ya para babasıysa?”

Ve Lara kaçıını gerçekteşiremeden önce adam yanlarına varmıştı.

“Siz Lara Madigan mısınız?” diye sordu, bakışları şaşırıcı bir biçimde doğrudandı.

Lara başıyla onayladı.

Adam başını Eskie'ye çevirdi. “Sizin köpeğiniz?”

“Aslında, benim,” Cherie atıldı. “İsviçre Yıldızı'nın Akşam Kaçamağı. Çok güzel değil mi?”

Adam onaylarcasına homurdadı ve tekrar Lara'ya odaklandı.

“Mükemmel eğitim becerileriniz var. İkiniz ne zamandır beraber şovlara katılıyorsunuz?”

“Sadece birkaç hafta,” dedi Lara. “İnanın ya da inanmayın, Eskie şov duruşu yapmayı bir ay önce öğrendi. Doğal bir yetenek.”

“Berner cinsi köpekler genelde beyin güçleriyle bilinmezler ama Eskie tam bir akıllı bıdık!” Cherie böbürlendi. Eskie hızlı hızlı soluyordu, tatlı ancak boş boş bakıyordu.

“Hı hı.” Adam köpeğe ikinci bir bakış atmadı bile. “Ben Harold Jenkins, şehir merkezinde sinema filmi çeken bir film şirketinde çalışıyorum.” Lara'ya kartvizitini uzattı.

“Bir köpek içeren birkaç sahne çekimimiz vardı ve eğiti-

cimiz beklenmedik bir şekilde projeden ayrıldı. Son birkaç yıldır aynı hayvan tedarik ajansını kullanıyoruz ama böylesi kısa bir sürede bizim için yeni bir eleman gönderemiyorlar. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bizimle çalışma ihtimaliniz üzerine sizinle konuşmak istiyorum.”

“Vay be,” dedi Lara. “Ben aslında üniversite yıllarımda bir stüdyo eğitmeninin stajyerliğini yapmıştım. Aklınızda ne vardı?”

“Pekala, köpeğin bir piknik masasına koşmasını, bir hamburger kapmasını ve kaçmasını gerektiren bir açık hava çekimi. On gün içinde çekim yapmamız kararlaştırıldı. Biliyorum bu kadar süre eğitim için—”

“Özellikle her cumartesi sabahı randevusu olduğu için.” Cherie araya girdi.

Lara saçma bir şekilde, üniversite takımında futbol oynayan iki sporcu talibini birden idare eden balo kraliçesi gibi hissederek film yapımcısıyla sosyetik kadının arasına girdi.

“Sıkışık olacak ama doğru köpekle yapıldığı takdirde mümkün *olabilir*,” dedi Harold’a. Cherie’ye de döndü. “Ve başka bir işin beni Eskie’den saptırmasına izin vermeyeceğimi biliyorsunuz.”

Harold saatini kontrol etti ve elini uzattı. “Mükemmel. Eğer bana iletişim bilgilerinizi verebilerseniz arkadaşlarımla teklifi sunmalarını sağlayabilirim.”

Lara çantasından bir kalem çıkardı ve yazmaya başladı. “Peki beni nereden buldunuz, bu arada?”

“Burada televizyon ve film işinde çalışan tanıdığım herkesi aradım ve biri sizi tavsiye etti. Claudia Brightling, yerel haberler şubesinden.”

“Ah, doğru. Kurtarma grubum hakkında yakın zamanda röportaj yapmıştık.”

“Evet, sizi gayet övdü ve numaranızı verdi. Aradığımda anneniz cevap verdi ve burda şovda çalıştığınızı söyledi.” Senaryo gereksinimleri, çağrı zamanları, gündelik ödeme oranları ve Lara’yı bir birliğe zorla kaydettirme hakkında bir şey ile ilgili açıklama bombardımanına başladı, ancak Lara sadece bir şey hakkında düşünüyordu: “Aklınızda rol için bir köpek var mı?”

Harold başını salladı. “Belirli bir cinse ihtiyacımız yok, ancak kavgacı küçük bir terriyer bulmayı umuyoruz.”

Lara gülümsemeye başladı. “Kavgacı küçük bir terriyer.”

“Evet. Bulma şansınız var mı? Halihazırda eğitilmiş ve çalışmaya hazır?”

“Ne yapabileceğime bakacağım.” Cherie ve Eskie’yi arabalarına kadar götürdü, Cherie’ye hâlâ ilk ve en ayrıcalıklı müşterisi olduğu konusunda güven verdi, ardından zayıf rakibini neşelendirmenin nasıl hissettirdiğini bilen bir adamla temasa geçti.

“Selam, Peter. Ben Lara. Murphy ile nasıl gidiyor? Çok iyi, bunu duyduğuma çok memnun oldum. Dinle, eski dostumu birkaç günlüğüne ödünç alma şansım var mı?”

“Yeni bir işim var.” dedi Lara, Justine yan kapıdan girer girmez. Uyum şovundan eve aceleyle geldiğinde koskoca evde kimse yoktu ve bir saatten fazla süredir (online Scrabble oyununda pratik yaparak) bekliyordu.

“Farkındayım.” Justine güneş gözlüklerini çıkardı ve peruğunu kaldırdı. Mullet, Justine’in arkasında annesiyle toplum içinde gözükmeye için zorlanan bastıbacak bir ilkokul çocuğunun edasıyla dolanıyordu. “Tebrikler.”

“Teşekkürler. Bu arada, cep telefonumu cevaplamak da ne iş?”

Justine salon aynasına dikkatle baktı, kalemle çizilmiş kaşlarının kavisini inceledi. “İşime güzellik salonunda telefonlara bakarak başladım. Ne bekliyordun?”

“Bu iş sayesinde bir ton para kazanacağım,” dedi Lara. “Günlük ödeme alıyorum, köpek günlük ödeme alıyor, ve dediler ki eğer iyi giderse beni burada reklam ve sinema filmi çeken diğer şirketlere tavsiye edeceklermiş.” Justine’in elindeki üçlü alışveriş çantalarına göz ucuyla baktı. “Neredeydin?”

“Ah, Müy-ley ve ben Old Town’daki bazı butikleri gezdik. Kişiliğine daha uygun bir tasma ile tasma kayışı bulmam gerekliydi, ve internetteki şeylerin gerçekte nasıl durduğunu tahmin etmek oldukça zor.”

“Nasıl geçti?”

Justine dudaklarını büzdü ve bir kat daha parlatıcı sürdü. “Ah, güzel, küçük sefil bir Yorkie ile biraz kavganın dışında.”

“Kulağa doğru gibi geliyor.”

“Tamamen diğer köpeğin suçuydu. Müy-ley sadece kendi işine bakıyordu.”

“Eminim.” Ancak Lara kendini beğenmiş küçük Shih Tzu’ya teşekkür edercesine bir bakış attı. Justine’i rüşvet,

baskı ya da kan dökme olmadan evden çıkmaya motive etmişti. “Her neyse, tüm bu film işi çok heyecan verici çünkü paramı alınca ne yapacağımı gayet iyi biliyorum.”

Justine rujunun kapağını göstermelik bir *tık* sesiyle kapattı. “Giriş kapısı olan bir mahallede muhteşem dağ manzaralı ve buhar banyolu bir ev alacağını diyorsun değil mi?”

“Şanslı Köpek kurtarma grubunu kâr amacı gütmeyen bir şirket olarak resmen kuracağım.”

“Finansal önceliğin bu mu?” Annesi ellerini kaldırdı. “Acelen ne? Tüm bunları birkaç iş daha aldıktan ve zarif bir bekâr evi için ödeme planını imzaladıktan sonra yapabilirsin. Aslında, butik sahiplerinin biriyle henüz satışa çıkan bir çatı katı hakkında konuşuyordum. Çok güzel bir yerde, nehirin hemen yanında.”

“Hayır, teşekkürler.” Lara taviz vermedi. *Güzel Evim* türü bir kız değilim ve asla olmayacağım. Kendimi köpeklerle aşırı yorduğumu söylediğinde haklıydın. Yordum, Kerry de yordu. Yasal evrakları halledeceğim, köpek evi için bir yer bakacağım, Web sayfamızı güncelleyeceğim ve daha organize bir destek edineceğim.”

“Yasal evrakları halledeceğim’ diyor.” Justine homurdandı. “Kâr amacı gütmeyen bir şirket kurmak için ne kadar çok çaba gerektiği hakkında en ufak bir fikrin var mı? Başlı başına tam zamanlı bir iş. Vergi formları ve bürokrasi ve para toplama ve tanıtım...”

“Üstesinden gelebilirim.” Lara garanti verdi.

“Bunu şimdi söylüyorsun ama neyin içine girdiğini bilmiyorsun. Bana güven, işimi ilk başlattığımda zor yolu öğrendim.”

Lara savunmaya geçmek yerine tatlı bir şekilde gülümsedi. “Pekala, idari işlere bakabilecek bir partnere ihtiyacım olacak gibi görünüyor. İşe başvurmak ister misin?”

Justine gözenek incelemesinin ortasında donakaldı.

“Ciddiyim,” dedi Lara. “Tanınması gereken herkesi tanıyorsun ve güzellik merkezinin artık sana ihtiyacı olmadığına kendini inandırdın. İşte, neden Şanlı Köpek’in başkanlığı için başvurmuyorsun? Ya da yöneticisi? Pozisyonunu nasıl söylemek istersen.” Saçını omzunun üstünden arkasına attı. “Teknik olarak patronun olacağım ama. Ve yaklaşık yüzde doksan dokuzluk maaş kesintisi alacaksın. Bunu idare edebilecek misin?”

Justine kollarını birleştirdi. “Pardon – başvurmam gerektiğini mi söyledin?”

“İyi de görüşme yapmadan seni işe alıp yükseltmem. Akriba kayırmakla suçlanmak istemiyorum. Mükemmel referanslarının olması gerekecek, tabii ki. Ve Mullet sayılmaz.”

Justine annelik gururu ve öfke arasında ikiye bölünmüş gibi görünüyordu. “Sana ne diyeceğim. Bu gece yeni bir Scrabble oyunu başlatacağız. Seni yenersem, işi alırım.”

“Anlaştık.” Lara kabul etti.

Annesi bir dakika duraksadı, alaycı gülümsemesi kayboldu. “Ve bu arada, bu sabah sen dışarıdayken tek arayan film yapımcısı değildi. Baban da aradı ve mümkün olan en kısa sürede onu aramanı rica etti.”

Lara neredeyse sormaya korkmuştu. “Ne istiyor?”

“Bilmiyorum. Ama acil olduğunu söyledi.”

Bölüm 28

“Lara, sonunda! Nerelerdeydin?” Babasının sesi çıldırmış gibiydi. “Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyoruz.”

“Tüm sabah çalışıyordum ve telefonumu evde bıraktım.” Lara yatağın üstünde Rufus ve Raggs’in arasına kendini sıkıştırdı. “Sorun nedir?”

“Teddy. O hasta. Kusuyor, ölmüş gibi etrafta yatıyor, yemek yemiyor..”

“Tamam, o zaman, kusuyorsa mama vermeyi bırakmanız gerekiyor.” Lara kollarını sıvadı ve en açık teşhisler hakkında düşünmeye çalıştı. “Kusmuk nasıl görünüyor? Belki yemesi gereken bir şey yemiştir.”

“Temiz gibi ve köpüklü,” dedi Gil. “Yemek parçaları ya da başka bir şey görmedim içinde.”

“Veterinere götür,” dedi Lara. “Hemen.”

“Ama bugün cumartesi. Veterinerimizin ofisi pazartesiye kadar kapalı.”

Lara Trina'nın ağladığını duyabiliyordu.

“Arabaya git ve acil kliniğe doğru sürmeye başla.” Lara kalktı ve anahtarlarını aldı. “Seninle orada buluşacağım. Şu an on iki haftadan büyük, değil mi? Aşılarını zamanında oldu mu?”

“Evet.”

Paltosunu giydi, giyerken telefonu bir kulağından diğerine koydu. “Peki, son ziyaretinde veteriner normal olmayan bir şey gördü mü?”

Babası duraksadı. “Hayır.”

Lara tekrar Trina'nın sesini duydu, ve sonra Gil itiraf etti. “On ikinci hafta muayenesi için veterinerine götürmedik. İnternette iğneleri dükkandan alıp kendimizin vurabileceğini okuduk, altmış dolarlık muayene ücretini ödemekten kurtulabileceğimizi düşündük –lanet olası kapıdan içeri girmek bile bir servete mal oluyor—”

“Bir hevesle köpek almak için bin beş yüz dolar harcadın ama muayene için altmış dolar ayıramadın mı?” Lara kendini bağırma kesmeye ve derin nefes almaya zorladı. “İğneleri vurduğunuzda ne oldu?”

“Her şey yolundaydı.” Babasının sesi kızgındı. “Eğer bir sorun varsa, üretici bi' halt etmiştir, ben değil.”

Lara bu bilgiyi kafasında evire çevire düşündü, ta ki bir şeyler yerli yerine oturuncaya kadar. “Aşıları soğuk tuttunuz mu?”

Hattın diğer ucundan mırıldanmalar geldi. “Ne demek istiyorsun?”

“Aldıktan sonra buzdolabına koydunuz mu?”

“Bilmiyorum. Trina’ya sorman lazım. Niye? Nesi var köpeğin?”

Lara garaj yolunu yarılamişti bile. “Umarım yanılıyorumdur ama parvobakteri olabilir.”

“Parvo.” Acil veterineri teşhisi koydu, gözlüklerini çıkarıp cekedinin cebine koyarken laboratuvar çalışmasının sonuçlarını inceliyordu. “Ve oldukça ilerlemiş. Ciddi derecede su kaybetmiş ve bağırsak yolunun astarı pul pul dökülüyor.”

Kısa ve gergin randevuyu Gil’in gömleğinin önünde burnunu çekerek geçiren Trina, bu haberlerle tamamen yıkıldı. Yüzünü kapadı ve gittikçe yükselen hıçkırıklara boğuldu.

Gil yeni eşine iki koluyla birden sarıldı ve doktorla olan konuşmasına devam etti. “Ama anlamıyorum,” dedi tekrar. “İğnesini yapmıştık.”

Veteriner cevap vermeden önce Lara’ya anlık bir bakış attı. “İğne uygun sıcaklıkta saklanmazsa etkisini kaybeder.”

Lara ağzını açmadı ve ifadesi mümkün olduğunca nötrdü.

“Nasıl hasta oldu?” Gil cevap istiyordu. “Evcil hayvan dükkanından aldığımız için mi?”

Veteriner evraklarını bir kenara koydu ve Gil’e sakin bir şefkatle yöneldi. “Parvo Arizona’da çok yaygın. Küçük beye her yerden bulaşmış olabilir.”

“Tedavi edebilirsiniz, değil mi?” Gil, Trina’ya bir öpücük vermek için başını eğdi. “Bana tedavi edebileceğinizi söyleyin.”

Lara ve veteriner başka bir yan bakış paylaştılar. “Deneyebiliriz,” dedi doktor. “İkincil enfeksiyonları için antibiyotik tedavisine başladım ve sıvı vereceğiz, ama parvonun kendisi bir virüs ve gerçekten yapabileceğimiz pek bir şey yok. Bazı köpekler üstesinden gelir, ama Teddy çok genç ve bağışıklık sistemi hâlâ gelişmekte.” Uzandı ve Trina’nın sırtını sıvazladı. “Beklemek ve görmek zorundayız.”

Muayene odasından topluca çıkıp bekleme bölümüne geçerken Lara, acılı hıçkırıkları nefes almak için korkutucu bir şekilde kesik kesik solumaya dönüşen Trina’yı rahatlatmaya çalıştı. “Teddy iyi olacak,” babası ısrar etti. “O bir savasçı, göreceksin.”

Bekleme odasında, köşedeki televizyondan yüksek sesli kablolu tv haberlerini izleyerek ve metal sandalyelerin arasında saçılmış eski dergileri karıştırarak dört saat boyunca oturdular. Veterinerin asistanları her yarım saatte bir son haberleri paylaştılar ve her seferinde haberler daha da kötüleşiyordu.

Ancak Gil’in tepkisi aynıydı. “Düzelecek. Endişelenmeyin.”

Sonunda güneş batmaya başlarken Lara babasını bir kenara çekti ve anlamasını sağlamaya çalıştı. “Gitmesine izin verme vakti,” dedi. “Tüm bunların üstesinden gelebilmesi için çok ama çok genç.”

Gil’in mavi gözlerinde şimşekler çaktı. “Ama veteriner dedi ki—”

“Deneyeceklerini söyledi. Ve denediler. Ama gittikçe kötüleşiyor.” Lara gözleri dolmak üzereyken bakışlarını kaçırdı.

Hasta ve yaralı evlatlık köpeklerle anımsadığından bile fazla sayıdaki hikayenin hep diğer tarafındaydı. “Zor olduğunu biliyorum baba. Ama kendi kendine ölmesini beklemek istiyorsan, şu ana kadar çektiği acıdan çok daha fazlasını çekecek.”

Başparmağıyla Trina’yı işaret etti. “Peki ona ne diyeceğim?”

“Doğruyu söyle,” dedi Lara. “Yapabilecekleri her şeyi yapıyorlar, ama yeterli değil.”

Babası birkaç dakika daha ağırdan aldı, sonra Trina’nın sandalyesinin yanında diz çöktü ve alçak, yatıştırıcı bir tonda konuşmaya başladı.

“Hayır,” dedi Trina hıçkırarak. “Yapamam.”

Gil, Trina’yı ikna etmeye çalıştığı anda Trina ayağa kalktı, Gil’i itti ve dışarı arabaya koştu. Lara gitmesine izin verdi ve babasıyla kaldı. Resepsiyonistin kendilerini izlediğini gördü, karar vermelerini bekliyordu.

“Bu çok kötü.” dedi Gil, titreyen, boş ellerine doğru bakarak.

“Biliyorum.” Lara paltosunun cebinden bir mendil çıkardı.

Babası iç çekti ve ensesini kaşdı. “Ve bu benim kendi hatam.”

Lara tartışmadı.

“Ben keşke...” ama kendini frenledi. “Peki, belki en iyisi budur.” Lara’ya utangaçlık ve umut karışımı bir bakış attı. “Bunu Trina’nın önünde söylemek istemedim, ama yavru köpek çiftlikleri hakkında tüm söylediklerinden sonra...”

Eğer birçok ağırlı eklem problemleri vesaire ile büyüyecekse, belki de şimdi gitmesine izin vermemiz daha iyidir.”

Lara babasının onu affetmesi için, ona sarılması için ve böyle olacağını bilemeyeceğini söylemesi için beklediğini biliyordu. Birçok kez babasının Lara'yı ateşten alması gibi şimdi ateşten alma sırası Lara'daydı. Ama kendini hareket etmeye ya da konuşmaya zorlayamıyordu.

Kızının yanıt vermeyeceğini anladığında, Gil odanın öbür tarafına geçti ve otoparktaki Trina'ya baktı. Neredeyse sadece kendisinin duyabileceği bir sesle, “Başka bir yavru köpek alıp yeniden başlayacağız. Bir dahaki sefere, daha iyi bileceğiz,” dedi.

Başını salladı, suçluluk duygusundan kurtularak. Veteriner karamsar bir ifadeyle odaya geldiğinde, Lara kararlarını bildirmek üzere ileri atıldı.

“İçeri gelip Teddy'yi tutmak ister misin?” Veteriner nazikçe sordu.

Lara Gil'e baktı; Gil de Lara'ya, bir kez daha müdahale edip bağışlamasını bekleyerek.

Bu kez Lara Gil'i hayal kırıklığına uğratmadı.

“Gideceğim,” dedi, kalbi hissiz bir şekilde. “Düzelecek. Git Trina'yla ilgilen.”

Babasının tüm vücudu rahatlamıştı. “Tamam. Teşekkürler, La-la. Sana doğru şeyi yapacağın konusunda güvenebileceğimi biliyordum.”

Lara, babası kapıdan çıkarken soğuk hava dalgasının saçını dalgalandırdığını hissetti. Sonra veterineri muayene

odasına doğru takip etti ve Teddy'nin titreyen, küçük sıcak vücudunu kolları arasına aldı.

Bölüm 29

“**A**sla değişmeyecek.” dedi Lara annesine, ertesi sabah Mullet’i mahallede yürüyüşe —daha doğrusu paytak paytak bir yürüyüşe— çıkardıklarında.

Hemen yanında duran Justine iç çekti ve güneş gözlüklerini burnunun üstünde daha yukarı itti. “Biliyorum.”

“Demek istediğim, ben orada oturup ölmekte olan yavru köpeğini tutarken o otoparka gitti ve bir sonraki köpek sahipliği atılımı için planlar yaptı.” Lara cekedinin ceplerinde ellerini yumruk yaptı.

“Sinirli oluşunu anlıyorum ama dürüstçe söyle, şaşırdın mı?”

“Evet! Ve bu beni daha da kızdırıyor çünkü ne kadar aptal olduğumu gösteriyor.”

“Aptal değilsin.” Justine yanlarından geçen hızlı yürüyüşçü çiftin dostane el sallayışlarını görmezden geldi. “Babanın en iyi haline inanmak istiyorsun. Bu anlaşılabilir bir şey.”

“Ama insanlar değişme kapasitesine *sahiptir*, değil mi?” Lara kaşlarını çatıp güneşe baktı. “Öyle değilse, yaşamının ne amacı var ki?”

“Onu değiştirmeye çalışırken kendini değiştirmeyi bırak,” Justine öğüt verdi. “Beklentilerini belirle. Sınırlar çiz ve onlara bağlı kal.”

“Evan’ın da böyle derdi.”

Justine Mullet’in siyah rugan tasmasını sertçe çekti. “İş avukatımla sah günü saat dörtte bir görüşme planladım. Kâr amacı gütmeyen şirketin kuruluşu ve Milli Gelirler İdaresi’ne kaydı hakkında temel bilgiler verecek. Sonra, tabii ki, muhasebecimi görüp muhasebe sistemini ve vakfın cari hesabını ayarlamak zorundayız.”

“İş avukatın ne kadar ücret istiyor?” diye sordu Lara.

“Saatine üç yüz dolar.”

“Aman Tanrım.”

“Ama uzun, kazançlı bir ilişkimiz vardı, bu yüzden Şanslı Köpeğe hayrına yardım etmeyi kabul etti,” Justine devam etti. “Şimdi, ofis için bir mekan kiralama ve senin de söylediğin gibi köpekler için bir köpek evi bulma ya da inşa etme konularında düşünmemiz lazım...”

“Evet, bu konularda ciddi ciddi oturup hesap yaptığımda film den kazanacağım paranın düşündüğüm kadar yeterli olmayacağını fark ettim.”

“Olmayacak.” Justine onayladı. “Başlangıç masrafları için çok sermayeye ihtiyacımız olacak. Büyük bir kermes düzenlememiz gerektiğini düşündüm, ama hâlâ resmi bir balo ile

daha sıradan bir öğle yemeği arasında kalmış durumdayım.” Eski müşterilerime bazı aramalar yaptım bile.” Cherie'nin malikanesine giden dik yokuşa başlarlarken geniş kenarlı hasır şapkasını düzeltti Justine.

“Mahalleden tüm müşterilerimi de davet edebilirim,” dedi Lara. “Ve Claudia Brightling sabah programında bizden bahsedebilir. Aah, belki bazı yerel evcil hayvan butiklerinden yardım ister ve bir köpek moda şovu yapabiliriz. Buna ne dersin?”

“Mide bulandırıcı,” dedi Justine. “Ama kesinlikle tribünleri neşelendirir.”

“Sahiplerinin köpeklerini podyumda yürütmelerini sağlayabiliriz,” dedi Lara. “Cherie ve Eskie ilk sırada olurlar.”

“Ayrıcalığı için ondan para al,” dedi Justine.

“Biraz ucuz bir davranış değil mi?”

“Güzel bir amaç için, ayrıca vergiden düşülebilir. Eğer bağışta bulunmasaydı ucuz bir davranış olurdu.”

Arkalarında geride kalıp duran ve her bir adımının an-garya olduğunu açıkça hissettiren Mullet aniden hızlandı ve önlerine doğru koştu.

Lara birkaç ev aşağıda tanıdık bir beyaz küçük köpek gördü. Ama bu sefer Fildişi turunu kendi atmıyordu. Bugün uzun boylu, geniş omuzlu, pembe yanaklı ve şok edici beyaz saçlı bir beyefendi tarafından gezdiriliyordu. Haki pantolonu ve lacivert ekose yün ceketiyile Brook Brothers günlük giyim kataloğu için bir fotoğraf gibi görünüyordu.

Aniden huysuzlaşan küçük Shih Tzu zıplıyor, burnunu

çekiyor ve Justine'i sokağın karşısına doğru çekerek yeni arkadaşıyla buluşmak istiyordu.

Lara şaşkınlıkla izledi, sonra geride kalmamak için acele etti. Fildişi Lara'yı karşılamak için hızlıca koştu, ve Lara da haki pantolonlu yaşlıca adamla tanışmadan önce Maltese cinsi köpeği biraz sevdi.

"Fildişi'nin sahibi sizsiniz?" diye sordu.

"Şu an öyleyim." Samimi bir şekilde elini tokalaşmak için uzattı. "Jay Bexner." Fildişi'nin Lara'nın ayaklarının dibinde sevmek ve ilgi için yalvararak koşuşturmasını şaşkınlıkla izliyordu. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Fildişi mahallenin ünlüsüdür," dedi Lara. "Her sabah köpeklerimi gezdirirken onu sadık halkını selamlarken görürüm, üstelik akşam koşularımıza da takılır oldu."

"O tam bir kaçış ustası, kuşkusuz. Yıllarca bunu nasıl başardığını bir türlü öğrenemedim. Sonra en sonunda çitin altından kazdığı tüneli buldum. Minik şeytan tam da gül çalısının dibinde delik açmış ki yakalanmasın."

"Mü-ley, derhal buraya gel!" Justine, köpeği, bir köpek ya da insanla sosyalleşmeye tenezzül edecek diye biraz paniğe kapılmış gibi görünüyordu. "Muuumu!"

Ancak Mullet duymazdan geldi. Shih Tzu, Maltese ile edepsizlik yapmakla meşguldü, kuşları kovalıyor ve tasma-larını birbirine dolaştırıyorlardı.

Justine durumun kontrolünü tekrar eline almayı denedi, fakat Mullet uslu durmayı reddediyordu.

"Tasma-sı da güzelmiş." Justine, Fildişi'nin pembe, yapay

elmas işlemeli küçük kurdele bandını işaret etti. “Kendiniz mi seçtiniz?”

Jay memnun görünüyordu, ama mahcup değildi. “Yok, kızımın pembeye karşı bir zaafı var. Birkaç ay önce Londra Ekonomi Okulu’nda yüksek lisans yapmak için ayrıldı. O gittiği ve oğlum da doğuda işe başladığı için evde birisine ihtiyaç duydum.”

Lara karısından bahsetmediğini fark etti.

Jay omuz silkti. “İsminin biraz aşırı süslü olduğunu da biliyorum, ama ona uyuyor. Buddy ya da Butch denilince bakmasına gönlüm razı olmadı.”

“Fildişi onun için mükemmel.” dedi Lara, ama Jay tüm dikkatini annesine vermişti.

“Siz Justine Madigan’sınız” dedi.

“Öyleyim.” Justine istemeyerek cevap verdi. “Tanışmış mıydık?”

“Resmi olarak değil, ama sizi buralarda görmüştüm. Sizin köpeğiniz mi?” Fildişi hoplayıp zıplayıp havada sinekleri kapmaya çalışırken Mullet sırt üstü yatıyor, dört ayağını birden havaya dikmiş oynatıyordu.

“Evet. Genelde böyle haysiyetsiz değildir.”

“Kesinlikle çok iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar. Belki bir ara onları parka götürüp oynamalarına izin verebiliriz.”

Lara onaylarcasına Justine’e baş parmağını gösterdi. Justine görmezden geldi.

“Pek sanmıyorum. Yeni bir işe başlıyorum, ve tahmin edebileceğiniz gibi tüm vaktim tıkabasa dolu.”

Jay başını salladı, kararlıydı. “Yine de köpeğinizi gezdirmek zorundasınız.” Saatini kontrol etti. “Genelde köpeğinizle bu saatlerde mi dışarı çıkarsınız?”

“Evet.” Justine daha fazla bahane uydurmadan Lara araya girdi. “O ve Mullet yarın akşam sekizde dışarıda olacaklar.”

“O zaman görüşürüz.” Jay, Justine’e bakmaya devam ediyordu. “Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Lara cevap verdi. Jay ve Fildişi köşeyi dönene kadar bekledi ve annesine çıkıştı. “Ne derdin var? Gayet nazikti.”

“Böö.” Justine burnunu buruşturdu. “Nezaket sadece işleri karıştırır. Sana bir kez söyledim ve gayet ciddiydim: Bir erkek istemiyorum. Ve sen!” Mullet’e bakıp başını salladı. “Ne hainsin.”

“Demiştin sana.”

Lara Murphy’nin tasmağını taktı, küçük köpeği arabaya yürüttü ve arabanın bagaj kapısını açtı. Murphy de yumuşak kasalardan birinin içine tırmandı.

Üç kez kendi etrafında döndü, Nylabone plastik çiğneme kemiğinin üstüne yığıldı ve hemen gözlerini kapadı. Lara yorgun oluşuna şaşırılmamıştı. Dağınık tüylü küçük dinamo tüm günü çekim stüdyosunda, ‘hedef’inden —ki bu bir piknik masasının yerleşik bankıydı— zıplayarak ve bir aktristen hamburger kapıp ardından, bir kenarda dikilip el işaretleri yaparken azar azar ödüller veren Lara’ya doğru koşmakla geçirmişti. Geçen haftayı onu eğitip hareketleri yapmaya hazır

hale getirerek geçirmişti, ardından da bu sabahı sette prova yapmaya adanmıştı.

Tahmin ettiği gibi, Murphy işin her dakikasından zevk almıştı. Akıllı ve dışa dönüktü, olağanüstü bir iş etiğine ve kesinlikle 'star kalitesi'ne sahipti. Bu işi iyi yapabileceğini biliyordu ve neredeyse gururla parlıyordu. Yönetmen bile terrierin karizması hakkında yorumda bulunmuştu.

"Sanırım bugün uzun ve başarılı bir oyunculuk kariyerinin başlangıcı," dedi Lara yorgun köpeğe.

Dalıcı köpek avcollie Cleo da gelecekte birkaç kez kendini gösterebilirdi. Lara Murphy'nin eşyalarını toparlarken yapımcılardan biri yaklaşmış ve bir pire ve kene engelleyicinin reklam filmi ile ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormuştu.

"Ahşap bir iskele boyunca koşup göle atlayacak bir köpeğe ihtiyacımız var," diye açıkladı yapımcı. "Bunu yapabilecek herhangi bir köpekle çalışıyor musunuz?"

"Çalışıyorum," Lara cevap verdi. "Ama ödemesini yabancı mersini olarak yapmak zorunda kalacaksınız."

Otoparktan geri geri çıktı ve Peter'in evine giden yönleri kontrol etti. Peter Murphy'yi iş için göndermekten çok hoşnut olmuştu; eğer bir yetenek avcısı *ona* bir filmde rol teklif etseydi daha gururlu olamazdı.

On beş dakika sonra, alışveriş merkezinin yanındaki yoğun bir kavşaktan sağa dönmeye hazırlanırken, kocaman kahverengi bir köpek yola ve doğruca arabasının önüne fırladı. Lara frene asıldı ve birkaç santim ile hayvana çarpmaktan kurtuldu.

Kısacık bir an için gözlerini kapadı, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Dörtlülerini yaktı ve arabadan indi.

Köpek dört şeritli yolda trafiğe dalıyor, bir o yana bir bu yana gidiyordu, panikliyordu. Lara ışığın tekrar değişmesini bekledi, köpeğin dikkatini çekmek için en otoriter ses tonuyla seslendi ve yüksek sesle el çırparken kaldırımın güvenli kısmına doğru ilerledi. Köpeğin takip içgüdüğü etkisini gösterdi ve takip edecek bir sürü lideri bulmanın rahatlığıyla Lara'nın peşinden geldi.

"Aferin." Lara parmaklarını köpeğin yeşil deri tasmaına sardı.

Zavallı şey vahşi bakışlıydı ve hızlı hızlı nefes alıyordu, bu yüzden Lara yanına çömeldi ve avuçlarını köpeğin sırtında geniş yuvarlak daireler çizerek gezdirirken düşük tonlarda mırıldandı. Bu beklenen rahatlatıcı etkiyi sağladı, ancak köpeğin çenesinden ipliksi beyaz ilmekler halinde salyaların akmasına da sebep oldu.

"Bloodhound gibi duruyorsun," dedi Lara köpeğe. "Ve onun gibi de salya akıtıyorsun."

Köpeği arabasına götürdü, Murphy olanlardan habersiz kasasında uzanmaya devam ediyordu.

"Hadi. Sana güzel soğuk bir içecek alalım ve bakalım sahibini bulabilecek miyiz görelim."

Koltuk cebinde duran katlanabilir çanaklardan birine şişeden su doldurdu, sonra tokasına iliştilmiş isimliği incelemek için yeşil tasmayı kıvırdı.

Beklendiği gibi, isimlikte bir telefon numarası ve adres vardı.

Anımsadığı bir telefon numarası ve adres.

Sırtını yasladı ve kocaman, salyalarıyla ıslanmış köpeğe dik dik baktı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Bölüm 30

“**S**eninle konuşmak çok güzel, La-la. Gel beraber öğle yemeği yiyelim.” Babasının telefondaki sesi uysaldı. Lara'nın kızgın olduğunu biliyordu, ama bilmemezlikten geliyordu.

“Baba, gelemem.” Peter'ın evinin önünde bekliyor, Murphy'ye güle güle deyip el sallıyor ve bir gözünü de arabasının arka camlarını salyalarıyla kirleten, yeni bulduğu köpektan ayırmıyordu.

“Gel de akşam yemeğinde babacığınla ol,” dedi Gil. “Sadece sen ve ben.”

“Yapamam,” dedi Lara.

“Önemli bir iş görüşmesi mi?”

“Arka koltuktaki bloodhound cinsi bir köpek.”

Gil duraksadı, bunu nasıl yorumlayacağından emin değildi. Sonra tekrar denedi. “Çabucak bir şeyler içelim. Senin sevdiğin buzlu çayları yapan o yerdeyim. Bahçede otururuz böylece köpeği de getirebilirsin istersen.”

Peter hâlâ verandasında, kucığında Murphy ile durup, köpeğin küçük sarı patisiyle Lara'ya el salladığından Lara yüzündeki gülümsemeyi korudu. "Baba..."

"Bir bardak buzlu çay," diye ısrar ediyordu babası. "Yarım bardak. Tüm istediğim bu."

Lara razı oldu, kontağı çevirdi ve acil duygusal durumlar için çantasında sakladığı koyu çokolatanın paketini açtı. "Umarım doğru söylüyorsunuzdur."

"Senin için sipariş verdim," dedi babası, daha Lara restoranın işlenmiş demir bistro masasına oturmadan. "Bir kase deniz tarağı çorbası ve ton balığı aperatifi."

Bir tepsi sıcak yemek taşıyan garson yaklaştığında Lara şaşkınlıkla onu izliyordu. "Sana dediğim gibi, kalamam. Arabamda rastgele bulduğum bir köpek uyuyor." Restorana vardığı anda Bloodhound arabanın bagajında uykuya dalmıştı, Lara da bahçeye yakın park edip camları açmıştı ki zavallı şey biraz kestirebilsin.

"Sakinleş." Gil çıkıştı. "Bir kase çorba içecek vaktin vardır."

Lara karşı çıkmayı bıraktı ve buharı üstünde çorba kasesini kenara itti. Zorla doğrudan bir yüzleşme ortamı yaratmadığı takdirde, bu karşılıklı konuşmalı atlı karınca sonsuza dek dönmeye devam edebilirdi. "Sanırım benimle neden konuşmak istediğini biliyorum."

"Biliyorsun?"

"Evet. Evlat edinme mektubu hakkında." Bakışlarını

çorbadan yükselen buharlara kilitledi. Önceden çalışılmış küçük konuşmasının başlangıç satırları boğazında düğümlendi. Kendi kafasında bir karar almak bir şeydi ancak bu düşünceleri dile getirmek, gerçekten olduğu gibi, *seni bir ebeveyn olarak onaylayamam*, deyimlemek çok acımasız görünüyordu.

Ama başka seçeneği yoktu. Oturup tavsiye mektubunu yazabilmesi mümkün değildi, yoksa sonuç yine aynı olacaktı.

Babasının umutlarını hızlı, yıkıcı bir saldırıyla ya da yavaşça, lafı uzatarak yıkabilirdi. Ancak Lara, doğrudan yaklaşımın daha kibarca olduğunu biliyordu.

Böylece direkt konuya girebilirdi. Panik atağından kurtulur kurtulmaz.

“Tatlım.” Gil Lara’nın bileğine dokundu. “İyi misin?”

Solunum yolu kapanmıştı. Gerçekten, fiziksel olarak boğulduğunu da hissetti.

“İyiyim,” diyebilirdi sonunda Lara. “Üzgünüm. Tahminimce buzlu çay yanlış yere gitti.”

Gil suyundan bir yudum verdi ona. “Şimdi daha iyi misin?”

“Daha iyiyim.” Derin nefes aldı. “Ve evlat edinme tavsiye mektubu hakkında... Yapamam.”

Babası geri çekildi. “Lara.” Sesi şaşkınlık ve açık seçik, yapmacık olmayan bir acı ile doluydu.

Lara bardağının yanındaki pipet ambalajını lime lime etmeye başladı. Şu an söyleyebileceği her şey durumu daha kötü yapacaktı. Ve her savunma sistematik olarak parçalanacaktı.

Gil bekledi.

Lara bekledi.

Aralarındaki sessizlik bir soğukluk yaratıyordu.

Sonunda Gil iç çekti ve pes etti. “Teddy konusunda üzgün olduğumu biliyorum. Evcil hayvan dükkanı, iğneler, her şey. Elimize yüzümüze bulaştırdık— *ben* bulaştırdım. İtiraf ediyorum.”

“Köpekle alakalı değil bu.” Teddy’nin yumuşak, sıcak vücudunun kollarında soğurkenki hissini hatırladı. “Sadece köpekle alakalı değil.”

“Köpekler hakkında nasıl düşündüğünü biliyorum, ama bir köpek yavrusu bir bebekle aynı değildir. Bunu sen bile kabul etmek zorundasın.”

“Ediyorum.” Kerry’nin bebeğiyle uğraşmaktan kan çanağına dönmüş ağlamaklı gözlerini ve yardım için yalvarışlarını hatırladı. Önce annesini sonra Trina’yı aynı bitkin umutsuzluğu tecrübe ederken hayal etti.

Babasının gözleri keder ve hayal kırıklığından karardı. “Değiştim, Lara. Potansiyelimi küçümsüyorsun.”

Lara başını salladı. “Belki.”

“Bir şans daha hak ediyorum.”

“Sana bir şans daha vereceğim,” dedi sakince. “Sana her zaman bir şans daha vereceğim, istesem de istemesem de. Sen benim babamsın ve seni seviyorum. Ama senin için bunu yapamam.”

Gil yere baktı, sonra tekrar Lara’nın elini tuttu. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu görmüyor musun?”

Hatalarımı düzeltebilirim, seninleyken yapamadığım her şeyi telafi edebilirim...”

Lara babasının acı çektiğini, belki de kendisinden bile fazla acı çektiğini biliyordu. Babası kendisini açık seçik göremezdi, kendi eksikliklerinin farkına varamazdı ve bunları görmesini sağlamak Lara'nın sorumluluğunda değildi. Görevi babasını olduğu gibi kabul etmek ve onunla asla yaşamadıkları baba-kız ilişkisinin eksikliği yüzünden ıstırap çekmeye başlamaktı. Bu yüzden ağzını kapalı, başını da eğik tuttu ve suçluluk hissi konusunda yorum yapmadı.

Gil, kızının tartışmayla ilgilenmediğinin farkına vardığında, “Beni hayal kırıklığına uğrattın,” diyerek sözünü bitirdi.

Bu kelimelerin ne kadar da acıtabileceğini, babasının onayım hâlâ nasıl derinden arzuladığını fark ettiğinde sarsılmıştı Lara. Babasından uzun zaman önce umudunu kestiğini kendi kendine söylemiş bir yetişkin olmasına rağmen, babasının da ondan umudunu kesebileceğini düşünmek acıtmıştı.

“Ne olursa olsun evlat edinme konusunda devam edeceğiz.” Lara'ya bilgi veriyordu muhalif bir ses tonuyla.

Lara başını salladı. “Biliyorum.”

“İstediyimi de alacağım.”

“Biliyorum.”

“O zaman neden değiştiremeyeceğim şeyler için beni cezalandırmaya devam etmek zorundasın?”

“Cezalandırmıyorum baba. Ben...” Sözünü tamamlayıp kendini anlatamadı. Daha doğrusu anlatmak istemedi.

“Kötü bir baba olduğumu mu söylüyorsun şimdi? Söylediğin bu mu?”

“Hayır.”

“O zaman neden işi oluruna bırakmıyorsun?”

Lara yukarı baktı ve tam olarak da bunu yapmaya karar verdi. Paltosunu ve çantasını aldı. “Ben gidiyorum.”

“Her şeyin tam ortasında böylece kaçacak mısın?”

“Evine götürmem gereken kayıp bir köpek var.”

“Eğer buradan dışarı çıkarsan, bir seçim yapmış olursun.”
Gil tehdit etti.

Lara yemekten payına düşen kısmın parasını masaya bıraktı ve gitti.

Sonunda yapmıştı: sınırını çizmişti ve sınırına bağlı kalmıştı. Babasının üzgün olduğunu bildiği halde artık onun için endişelenemezdi. Şu an tüm düşünebildiği sahibiyile kavuşmayı bekleyen köpekti.

On dakika sonra sessiz, orta sınıf bir mahallede bakımlı bir evin önüne park etti. Çimenlik boyunca, yol üstünde uzanan hortuma takılmamak için uzun adımlarla dikkatlice ilerledi.

Verandaya ulaştığında zile bastı, ayaklarını yere vurdu ve tekrar bastı.

Kapının diğer tarafından belli belirsiz yaşam sesleri duydu — derinden gelen ayak sesleri ve televizyondaki spor muhabirinin anlaşılmasız sözleri.

“Vazgeç,” kalın ahşap panellerin ardından bağırdı Lara.

“İçeride olduğunu biliyorum. Spor kanalını duyabiliyorum.”
Yumruğunu yan çevirdi ve kapıya vurdu —özel tim stiliyle.
“Bazı cevaplar almadığım sürece buradan ayrılmıyorum.”

Kilitlerin açıldığını duydu ve kapı Evan’ın başını dışarı çıkarabileceği bir aralığa kadar içeri doğru açıldı.

Bir dakika için Lara geri çekildi ve Evan’ın kan çanağına dönmüş gözlerini ve çalığı andıran sakallarını inceledi. Birkaç hafta önceki Kerry gibi yorgun ve çaresiz görünüyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Evan.

Lara, Evan’ı bir kez daha baştan aşağı süzerken içgüdüsel acıma sancılarını bastırmaya çalıştı. Sonra uzandı ve Evan’ın beyaz tişörtünün yakasından kestane rengi tek bir tel tüy çekip aldı. “Hah! Bu da ne demek oluyor?”

Evan kafasını içeri çekti ve kapıyı kapamaya çalıştı ama Lara spor ayakkabısıyla engel oldu.

“Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim,” dedi Evan.

“Değilsin,” dedi Lara, “ama olacaksın. Arabamda sana ait bir şey var. Ya da *birisi* var mı demeliydim.”

Bölüm 31

“Balım’ı mı buldun?” Kapı tekrar açıldı ve Evan dışarı adım atıp hoş geldiniz paspasının üstüne bastı.

“Buldum.” Lara anahtarlığını Evan’ın suratının önünde sallandırdı. “Ama arabanın kilidini açmadan önce konuşmaya başlamak zorundasın.”

Başını öne eğdi. “Ne gerek var? Her şeyi zaten biliyormuşsun gibime geliyor.”

“Tüm bildiğim Scottsdale ve Altmış Dördüncü Cadde yakınında kocaman bir bloodhonda neredeyse çarptığım ve—”

“Aman Tanrım.” Evan’ın beti benzi attı. “Caddede mi dolaşıyordu?”

“—ve kandırıp arabama aldığımda isimliğini kontrol ettiğimdir. Tahmin et kimin adresi ve telefon numarası yazılıydı.”

O anda Evan gururlu bir ses tonuyla konuştu. “Mikroçip

de taktırdım. Köpeklerin üzerinde sürekli bilgi olması gerektiğini hep söylersin.”

“Söylerim tabii.” Lara bronz renk sıvalı duvara yaslandı, aynı anda hem şaşırılmış hem üzgün hem de kızgındı. “Ama köpeksever bir insan olmadığımı düşünüyordum.”

Evan’ın ifadesi şok olmuş halinden uzaklaşıp mahcup bir hal aldı. “Benim de düşündüğüm oydu. Ama sanırım sadece doğru olanla karşılaşmamıştım.”

Lara durumu sindirmek için bir dakika bekledi. “Yani sen ve...”

“Balım.”

“Sen ve Balım ne zamandır berabersiniz?”

“Altı hafta kadardır. Bir sabah arka bahçeye çıkageldi, pitbull yavruları gibi.” Bu son cümleyi ağzında geveler gibi yaptı, tehlikeli bir asfalt yamasından hızla geçmenin konuşmadaki karşılığı gibi. “Onu alman için seni aramak istedim, ya da onu bir barınağa falan bırakmayı, ama bana o gözleriyle bakıp durdu ve sonra futbol maçına yanımda götürdüm; sonra da hiç anlamadan her sabah beraber koşuya çıkar ve Amerikan futbolu şampiyonluk maçlarını izler olduk.”

Lara duyduklarına inanamıyordu. “Senin. Bir köpeğin var.”

“Başka seçeneğim yoktu.” Bir eliyle saçlarını düzeltti. “Beni sevdi. Bırakıp gitmeyecekti.”

“Ve sen de onu sevdi.”

“Evet, tamam mı? İyi. İtiraf ediyorum. Köpeğimi seviyorum.”

“Peki mutfak tezgahında duran pastayı yeseydi?” Lara sıkıştırdı.

“Yine severdim.”

“Onda farklı olan nedir?” Lara dönüp arka camın Jackson Pollock tarzında damla damla salyayla kaplı olduğu arabasına baktı. “Son derece uslu mu?”

“Hayır, en az diğerleri kadar kötü.” Evan pis pis güldü, görünüşe göre Balım’ın suça eğiliminden memnun gibiydi. “Daha kötü, gerçekten, tüm bu salya akıtma yüzünden. Gerçek dışı. Nehirler dolusu salyadan bahsediyoruz.”

“Görebiliyorum.”

Elini kalın telli kahverengi saçlarının arasından geçirdi. “Üstüne üstlük, ölüm isteği olduğundan eminim. Buradaki üçüncü gününde komşunun çocuğunun pastel bo-yalarından bir demet yedi, tabii onlar da böbrek taşı yaptı ve iki bin altı yüz doları veterinerde bırakmak zorunda kaldım.”

“Ve tüm bunları dert etmiyorsun?”

Evan omuz silkti. “Açıklayamam. O çok özel. Sen gittikten sonra tüm bu ev çok sessiz ve boştu. Seni özledim ve işten sonra evde, eve gitmeye degecek birinin olması hoştu. Sanırım” —şimdi *gerçekten* utanmış görünüyordu— “bilirsin, her köpeğin bir cankurtaran halatı olduğunu hep söylersin.”

Lara başını sallayarak onayladı.

“İşte. Benim köpeğim.”

Birkaç hafta önce olsa Lara bu teslimiyet karşısında mutlu hissederdi; ama şimdi sadece kederli hissediyordu.

“Yani benden ayrıldın ve yerimi bir köpekle doldurdun,” dedi Lara. “Acımasız, ama yerinde.”

“Lara, yerini asla dolduramazdım. Asla. Sen gidip yeni bir ev ararken ve Köpek Duayeni olurken ben kanepemde eski koşu şortumla oturuyor, dışarıdan söylediğim kötü yemekleri yiyor ve ne kadar eşek bir herif olduğumu düşünüyordum. Aslında, seni Petco’da gördüğüm gece, şunu söylemeye—”

“Petco mu?” Lara kendini duvardan itti ve ellerini kalçalarına koydu. “Bana Home Depot’dan çıktığını söylemiştin!”

“Başka ne diyebilirdim? Beni ilk gördüğünde bir poşet dolusu mama ve oyuncak bir de daha önce sorun yaşadığıma tıpatıp benzeyen bir doldurulmuş sincap taşıyordum. Seninle konuşmadan önce onları arabaya saklamak zorundaydım.

Lara saçını kulağının arkasına attı. “O gece ne söylemeye çalışıyordun yani? Bir sürü tamamlanmamış sorun varmış gibi görünüyordu.”

Evan, Lara’nın yanağına dokunmak için uzandı. “Sormak istediklerim vardı, seni bir daha görebilir miyim, baştan başlayabilir miyiz?.. Söylemek istediklerim de vardı; başka biriyle görüşmüyorum gibi...” Baş parmağını Lara’nın çenesi boyunca gezdirdi. “Ya sen?”

Lara nefes aldı, sonra itiraf etti, “Bir kez biriyle görüştüm. Ama yürümedi.”

“Pislik herif köpekleri sevmiyordu ha?” Evan tahminde bulundu.

“Hayır, köpekleri seviyordu,” dedi Lara ileri doğru soku-larak.

Evan Lara'ya doğru bir adım daha attı, kaşlarını biraz çatarak. "Sana pasta yapamadı mı?"

Lara şeytani küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ah, muhtemelen er ya da geç bana bir pasta yapmış olabilirdi."

Evan ileri doğru eğildi, sesi derinleşiyordu. "Seni benim kadar sevemeyeceği konusunda şüphem yok."

"Bay Sincap ve her şeyi de mi?"

Dudakları neredeyse Lara'nın dudaklarına değecek kadar yan yatırdı yüzünü. "Sen benim için mükemmelsin. Tam da olduğun halinle."

"O zaman evet. Her şeye evet. Evet, beni bir daha görebilirsin, evet, baştan başlayabiliriz." Kollarını Evan'ın boynuna dolayıp sevimli, baştan çıkarıcı, ilk buluşma tarzı bir öpücük verdi. O da ateşli, ısrarlı, üçüncü buluşma tarzı bir öpücükle karşılık verdi ki bu da Lara'ya, iyi anlamda yakıp kavuran bir beşinci buluşma öpücüğüyle çıtayı yükseltmekten başka bir seçenek bırakmamıştı. Ama sonra, tamamen kendini kaptırmadan önce, geri çekildi ve "O kadar hızlı değil. Parıltılı pembe kalp şeklindeki çıkartmalı beyaz VW ne işti?" dedi.

Neyse ki beyaz araba hakkında nasıl bilgi sahibi olduğunu sormak için, elini Lara'nın gömleğinin yan tarafından sokmaya çalıştığından, çok meşguldü. "Köpek gezdiricisi." Suratı karardı. "Eski köpek gezdirici. Akli havada bir üniversite öğrencisine güvenmekten daha iyisini düşünmeliydim. Yürüyüşlerde dikkat etmesini ve tasmayı iki eliyle birden tutmasını milyonlarca kez söyledim, ama hayı-ı-ı-ı-ı. Balım'ın tasmağını 'sadece iki dakikacık' arkadaşlarına Balım'ın nasıl futbol oynadığını göstermek için çıkarmaya karar vermiş.

İki gündür arıyordum, veterinerlere telefon ediyordum, ilanlar asıyordum.”

“Balım futbol mu oynayabiliyor?”

“David Beckham’ın köpek versiyonu gibi. Bunu daha sonra tartışırız.” Evan Lara’yı evin içine çekti ve arkalarından kapıyı ayağıyla kapadı. Oturma odası boyunca tökezleyerek ilerlediler, öpüştüler ve öpüştüler, ta ki kanepenin minderinin üstüne düşüp minderin altında kalmış bir köpek oyuncağının yüksek sesli ciyaklamasını duyana kadar.

“İtiraf et,” dedi Lara, çıplak ayağını havada yavaş yavaş döndürürken Evan’ın çıplak göğsüne iyice yerleşince. “Seni kendi seviyeme düşürdüm.”

Evan işaret parmağını Lara’nın sırtının kavisi boyunca gezdirdi. “Düşürdün. Köpek Kültü’nün resmi bir üyesiyim. Kool-Aid’i uzatır mısınız?”

Lara başını Evan’ın çenesinin altına koydu. “Peki şimdi ne yapacağız?”

“Oyumu biraz önce yaptığımızın daha fazlası için kullanıyorum. İkimiz de senin seviyende olduğumuz sürece çamura da yuvarlanabiliriz.”

“Seni tatlı dilli şeytan.” Lara, Evan’a şakacı bir çimdik attı, sonra ciddileşti. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Bana istediğin her şeyi yapabilirsin.”

Lara koltuğun üstünde yerini değiştirdi, yeni ciyaklamaların duyulmasına sebep oldu bu hareketi. “Bu ne anlama geliyor?” Alt dudağını ısırıldı. “Bizim için. Bir şey ifade ediyor mu?”

Evan cevap vermek için uzunca bir süre bekledi; Lara da sonunda ne yaptığını görmek için kafasını kaldırmıştı. Göz teması kurdukları anda Evan, “O kadar çok şey ifade ediyor ki tehlikeli sorular sormaya başlamamak tek yapabildiğim şey,” dedi.

Lara bir başka beşinci buluşma öpücüğü verdi. “Ne tür sorular?”

Evan Lara’nın yanağına avucunu koydu ve bir uyarı bakışı attı. “Hangi soru olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

“Sor o zaman.”

Evan tereddütte kalınca Lara dizginleri eline almıştı. “Tamam, iyi, eğer sen sormayacaksan ben soracağım. Evan, benimle—”

Evan elini Lara’nın dudaklarına bastırdı. “Hey! Dur. Erkek olan benim. Benim sormam lazım.”

“Cinsiyetçi olma. Beraber yapacağız. Tamam mı?”

“Tamam. Üç deyince.”

“Bir, iki, üç,” sevinçle saydılar, sesleri karışarak. “Benimle evlenir misin?”

“Cips kola bom,” dedi Lara. “Bana borçlusun.”

“Onun yerine sana bir yüzük versem ne dersin?” Evan ayağa kalktı, yatak odasına gitti ve hâlâ plastik sandviç poşetinde duran pırlanta yüzükle döndü.

“Bayıldım.” Lara yüzük kurdeleli küçük mavi bir kutuda sunulsaydı bile daha fazla heyecanlanamazdı. “Ama takmadan önce kaynar suda bekletebilir miyiz?”

İkisi de giysilerini giydikten sonra Lara mutfağa doğru

sessizce yürüyüp bir kabı musluktan suyla doldurdu ve ocağı açtı, bu arada Evan da Balım'ı içeri getiriyordu.

Büyük çeneli kahverengi köpek Lara ve Evan arasında burnunu çekerek, kuyruk sallayarak ve eğlence için salya akıtarak zıpladı.

Sonra doğruca Lara'ya bakarak ayağını acemice kenara doğru açtı, neredeyse dört ayaklı bir köpek caz dansı gibiydi.

“Gördün mü? Dans ediyor.”

“Sana söyledim, işini biliyor.” Evan metal bir pense ile poşetten yüzüğü çıkardı. “Onu bir de futbol sahasında görmelisin.”

Balım ağzını sersem köpek gülümsemesiyle açtı ve tekrar aynı hareketleri yaptı. Kocaman patilerine takıldı ve su kabına yüzüstü yan yatarak devrildi, sonra dönerek göbeğinin üstünde durdu, bundan sonra da ön patilerini zarifçe çapraz konuma getirdi ve alkış bekledi.

Lara, Balım'ın sarkık gözlerine baktı ve derinden âşık olduğunu hissetti. Mantıklı değildi ve tahmin ettiği bir şey de değildi, ama inkâr edilemezdi.

Nihayet yeni ruh eşine kavuşmuştu. Ve şansına, yeni ruh eşi hayatının aşkının yanında gelmişti.

Bölüm 32

“Demek evleniyorsun.” Lara, Mayfair Konakları’ndaki evlerinde, akşam yemeğinde son haberleri verdiğinde, Justine onaylar bir şekilde başını salladı. “Evleneceğini hep biliyordum.”

Lara seçimleri için özür dilemeye son vermişti. “Doğru. Evleniyorum, mutluyum ve tahmin et ne? Onaylayıp onaylamadığın umrumda değil.”

“Güzel. Yetişkin bir kadınsın. Kimsenin iznine ihtiyacın yok.” Annesi Lara’ya acı çektirecek kadar bir süre duraksadı. “Gerçi zaten onaylıyorum.”

“Onaylıyor musun?”

“Neden şaşırttı ki seni?”

“Gardım düşürüp bir adama güvenmekteki gizli tehlikelerle alakalı tüm o uyarılarına ne oldu?”

“Bir adama asla tekrar güvenmeyecek olan benim. Gardını düşürmemek zorunda olan benim. Sen ben değilsin.

Kendi yoluna sahiptin.” Justine BlackBerry’sine uzandı ve iş moduna geçiverdi. “Önümüzdeki on iki ay için takvimim doluyor, hemen bir tarih belirlesek iyi olur. İlkbahar düğünü mü düşünüyorsun, yoksa yaz mı?”

Lara ilgisizce bir elini salladı. “Sadece evlendirme dairesine gidiyoruz. Şatafatlı bir şeyler olmayacak. Ama merak etme, gelebileceğin bir tarihe ayarlayacağız.”

Justine çok sakın bir şekilde cevap verdi. “Afedersin?”

Lara başının belada olduğunu biliyordu ama neden olduğunu kestirememişti. “Ne? Gelebileceğin bir tarih bulmamı istemiyor musun?”

“Evlendirme dairesine gitmiyorsunuz, aklından bu saçma düşünceyi hemen çıkar.” Justine elindeki yağ bıçağını bir silah gibi sağa sola salladı. “Eğer evlendirme dairesine gidersen seni evlatlıktan reddederim.”

“Daha demin kendi yolumu çizmek zorunda olduğumu söylediğini zannetmiştim.”

“Kendi yolunu ben yılın düğününü düzenledikten sonra çizebilirsin.” Justine beyaz şarabını yudumladı. “Evlendirme dairesi? Dilini ısır, seni nankör evlat. Şunu iyice açıklayayım da yanlış anlaşılma olmasın: bir düğün yapacağız. Büyük, abartılı, aşırı lüks kokteylli ve on iki kişilik bir grubun çaldığı bir düğün. Tasarım bir gelinlik giyeceksin ve çok hoşuna gidecek.”

Lara sızlandı. “A-anne, hayır.”

“Evet.” Annesinin ses tonu pazarlık payı bırakmamıştı.

Lara yine de denedi. “Resmi ilişkiler beni terletiyor. Ve

dantele alerjim olduğundan oldukça eminim.”

“Sen gelinsin. Tüm yapman gereken güzel görünerek etrafta dolaşmak.”

“Evan da bu tarz şeylerden pek hoşlanmıyor.”

“Evan?” Justine doğru duyamamışçasına boynunu öne doğru eğdi. “O sadece bir damat. Oy kullanma hakkı yok.”

“Ve sadece bir gün için yapılan tüm bu harcamalar? İsraf-tan başka bir şey değil.”

“Senin paran değil, bu yüzden sen o güzel kafanı hiç yorma.”

“Seninle tartışmanın bir anlamı yok, değil mi?”

Justine Mullet’i yerden kaldırıp kucağına aldı ve tabağın-daki somon artıklarıyla beslemeye başladı. “Hiç yok.”

“Eğer neredeyse tanımadığım insanlarla dolu resmi ve şa-tafatlı bir düğünüm olacaksa—”

“Olacak.”

“—tüm misafirlerin bir eşle gelmeleri gerekir, değil mi?”

“Tabii ki.”

“O zaman senin de bir eşle gelmen gerekiyor.”

Justine hiç istifini bozmadı. “Zaten bir eşim var.” Mullet’in başını kaşdı.

“Hayır, insan olan bir eşle gelmen gerekiyor. Fildişi’nin sahibiyle daha buluşmadın mı? Adı neydi?”

“Jay. Ve genel olarak kimseyle o anlamda buluşmadığımı çok iyi biliyorsun.”

“Yani adamı soğukkanlılıkla öldürdün.”

Justine kem küm etti. “Cumartesi günü golf kulübünde akşam yemeği için buluştuk; ama o anlamda bir buluşma olmadığı konusunda fazlasıyla açıklayıcıydım,” demeden önce gözlerini devirdi.

“Her neyse. Nasıl gitti?”

Justine bir omzunu kaldırdı. “Karnımı et bıçağıyla deşme isteği uyandırmadı.”

“Pekala! Buna ilerleme diyebiliriz.”

“Olayı olduğundan daha büyük göstermeye çalışma. Jay ve ben kararınca eğlenceli bir konuşma eşliğinde lezzetli bir menünün tadını çıkardık. Son. İnanmamak istediğini biliyorum ama hayatımın bu noktasında tüm ilgilendiğim bu.”

“Tabii ki inanmak istemiyorum.”

“Çünkü tedavi edilemez bir çöpçatansın. Ama gerçek şu ki herkes mutlu olmak için bir eşe ihtiyaç duymaz. Hayatımı olduğu gibi seviyorum. Tek başıma olduğum bunca yıldan sonra bir adamla beraber yaşamak için tamamen uygunsuz durumdayım. Horlama, lavabodaki tıraş köpüğü artıkları, spor arabalara ve golfe olan takıntı...” Justine suratını ekşitti. “Hayır teşekkürler.”

Lara güldü. “Yani sen ve Bayan Müy-ley sonsuza dek beraber ve mutlu mu yaşayacaksınız?”

Justine hareketsiz duran ve ölü taklidi yapan aksi küçük köpeği burnuyla dürttü. “Yorganın hepsini üstüne çekiyor olabilir ama asla benimle aykırı düşmüyor ya da iş takvimim konusunda mızımızlanmıyor.”

Sonra Lara bir ses duydu. Tezgahın üstünde açık halde duran dizüstü bilgisayardan gelen belirgin bir *dink*.

“Hey, o da neydii?” diye sordu.

Justine altın saatiyle oynadı. “Bilgisayarımın Scrabble’da benim hamle sıramın geldiğini bildiren sesi olduğuna inanıyorum.”

Lara’nın ağzı açık kaldı. “Başka biriyle mi Scrabble oynuyorsun?”

Justine’in yanakları kızardı. “Evet.”

“Ama ben senin online Scrabble arkadaşınım!”

“Sakinleş. Hâlâ benim Scrabble partnerimsin. Ama meşgulsün, ayrıca düğününü planlamaya başladığımızda ve kâr amacı gütmeyen şirketimizin kuruluşunda ilerledikçe daha da meşgul olacaksın. Aynı anda birden fazla oyunda oynama iznim var.”

“Rakibin kim?” Lara cevap bekledi.

“Seni alakadar edip etmediği konusunda emin değilim.”

Ama Justine ile yaşamak Lara’ya görüşmeler sırasında sert oynamak hakkında birkaç şey öğretmişti. “Ağzındaki baklayı çıkar yoksa Vegas’a kaçır evlenirim.”

Justine nefesini tuttu. “Yapmazsın.”

“Dene bakalım. Üç günlük haftasonu tatilim var ve Elvise’ye dua etmek için sabırsızlanıyorum.”

İki saniyelik aralıktan sonra Justine pes etti. “Jay.” Dramatik bir fısıltıyla ağzındaki baklayı çıkardı.

“Önce güzel bir menü, şimdi Scrabble.” Lara avuçlarını birbirine sürttü. “Olay örgüsü derinleşiyor.”

“Othello da oynuyoruz.” Justine bunu o kadar utanç dolu bir tonda söyledi ki Lara biraz dalga geçmek zorunda kaldı.

“Belki de gelinlik seçmesi gereken *sen* olmalısın.”

“Dünya tersine döndüğünde. Şimdi işimize bakalım.” Justine kucığında Mullet ile ayağa kalktı ve evlilik web sayfalarına bakmak için bilgisayarına geçti. “Yarın sabah Neiman Marcus’un gelinlik dükkanını arıyorum ve randevu alıyorum. Deniz kızı modelini mi yoksa A kesim mi tercih edersin? İpek saten mi yoksa ipek şarmöz mü?”

Lara ‘gelinlik dükkanı’ lafından sonrasını duymazdan gelmişti. Annesine boş boş baktı. “Sen ne düşünüyorsan. Mükemmel bir zevkin var.”

“Hah, bu konuda makul olacağın için çok memnunum.” Justine el çırpı. “Düğün organizatörleriyle görüşmeye başlayacağım, bir yer kiralayabilmemiz için mümkün olan en kısa sürede kişi sayısını belirlemeliyiz. Four Seasons ya da Biltmore diye düşünüyorum.”

“Babamı davet etmeli miyim?” diye sordu Lara. “Hâlâ benimle konuşmuyor ve varlığımı da görmezden geliyor.”

“Evet,” dedi Justine ciddi bir şekilde. “O senin baban; onu davet etmek zorundasın. Gelip gelmemek ona kalmış.”

“Gelmeyecek.” Lara tahminde bulundu. “Bana ders veriyor.”

“Ve dersini öğrenmesen daha iyi edersin derim, sence?”

Lara tırnağını ağzına götürdü, Justine’in kaş çatıldığını görünce de geri çekti. “Tahminimce geleneksel baba-kız dansını es geçeceğiz.”

Justine odanın diğer tarafından geldi ve Lara’nın kırık, hiçbir şey sürülmemiş tırnaklarını kendi kusursuz manikür-

lü tırnaklarıyla örttü. “Ah, canım benim. Ben seninle dans ederim.”

“Anne-kız dansı mı?” Lara şaşkın bir biçimde yukarı baktı. “Emily Post onaylı bir hareket olduğunu düşünmüyorum. İnsanlar ne düşünür?”

“İnsanların ne düşündüğü umrumda değil.”

“Ama görünüm önemlidir, biliyorsun. Bunu ustasından öğrendim.”

“Benim kızım daha önemlidir. Ben düğün sahibesiyim ve eğer istersem dans da ederim.”

“Şarkımız ne olacak?” Lara annesi için uygun bir şarkı bulmaya çalıştı. “Destiny’s Child’dan ‘Independent Women’? Chaka Khan’dan ‘I’m Every Woman’?”

“Bu bir *düğün* Lara. Şarkı anlamlı olmalı. Kim olduğunla ve hayatımda olmanın bana ne ifade ettiği ile ilgili olmalı.”

“Eğer ‘Butterfly Kisses’ dersin yemin ederim yarın sabah saat dokuzda gidip ebeveynlikten red davası açarım.”

“Daha hareketli bir şeyler düşünüyordum. Herkesi dans pistine çıkaracak bir şey.” Justine duraksadı. Sonra, gözünde muzip bir parıltıyla sordu. “Who Let the Dogs Out?”

Bölüm 33

“Sıfırınıcı yıl dönümümüz kutlu olsun.” Lara damadı öptü.

“Evet sıfırınıcı yıl dönümümüz kutlu olsun. Her ne kadar öyle bir şeyin var olduğuna emin olmasam da.”

“Hayatımızın geri kalan kısmının ilk günü demenin daha az bayık yolu.”

“Öyle ve bunun değerini biliyorum.” Evan Sedona’da bayılları için tuttıkları nehir kenarındaki kulübenin kapısını kapatıp kilitledi. Bungalov’un dışı her ne kadar gösterişsiz olsa da içi Fransız nevesimlerle dekore edilmişti, başucuna da Belçika şekerlemeleri koyulmuştu.

“Ayaklarım beni öldürüyor.” Lara fildişi rengi topuklu ayakkabılarının altınla süslenmiş kemerini zorla açarken suratını ekşitti. “Gelinlerden neden kendilerini resmen topal-latan ayakkabılar içinde tüm günü etrafta dolanarak gezme-lerinin beklendiğini asla anlamayacağım.”

Evan eğildi ve Lara'nın ensesini öptü. "Topallatsın, topallatmasın, bugün harika görünüyordun."

"Teşekkürler. Gelinliği annem seçti." Lara, Evan'm sıcak dudakları yerine soğuk ve ıslak bir burun hissedince çığlık attı. "Of! Balım, çekil."

Balım hızlıca yürüyüp yatağa sıçrarken Lara döşemeye değen tırnakların tıkırtılarını duyuyordu.

Lara'nın gelinliğini seçmeye ek olarak, Justine, Kerry'nin baş nedime elbisesini, düğün mekanını, çiçek düzenlemelerini, davetiyeleri, menüyü, davetli listesinin çoğunu da seçmişti

Martha Stewart Düğünleri dergisinde beş sayfalık bir alan kaplayacak gala değerinde bir sonuç elde edilmişti.

Lara başını kaldırıp Evan'a baktı ve gülümsedi. "Bence bugün annemin hayatının en mutlu günüydü."

"Fakat o evliliğe inanmıyor."

"Kesinlikle. Bu, kendini birine bağlamak zorunda kalmadan hayallerinin düğününü yapması için tek şansıydı." Lara kollarını kaldırdı ve pürüzsüz tenini inceledi. Son beş gündür Coterie güzellik merkezine işe gider gibi her sabah gidiyordu.

"Annem seninle gurur duyuyor. Biliyorsun."

"Duymak zorunda. Şu anda onun işvereniyim. Fakat ben de onunla gurur duyuyorum."

Düğün boyunca baş örtüsü ya da duvaklı bir şapka arkasına saklanmaya çalışmadı. Justine moda öncüsü olabilecek açık yeşil bir takım seçmişti, hafif bir makyaj yapmıştı ve eşi ile birlikte tüm misafirleri karşılayarak tek tek sohbet etmişti.

“Mullet’in yeni imajını beğendin mi?”

Shih Tzu da spa bakımına maruz kalmıştı; tüyleri kesilip, şekil verilip ve Justine’in altın takılarına uyumlu olsun diye tüyelerinin rengi açılınca tamamen tanınmaz hale gelmişti. Lara bu sabah ağız çevresine ve kulaklarına Büyük Seksi Saç spreyi ile hacim vererek son dokunuşları yapmıştı.

Evan kravatını gevşetti ve gömlek kollarını açmaya başladı. “Mullet’i fark etmediğimi söylemek zorundayım.”

“Yeni seksi karına bakmakla mı meşguldün?”

“Hemen hemen.”

“Ama Balım’ın normalden daha güzel görüldüğünü kesin fark etmişsindir.” Annesi düğün organizasyonunun tüm detayları üzerinde takıntılı bir biçimde çalışırken Lara tüm enerjisini bloodhound köpeği yüzük taşıyıcısı rolüne hazırlamak için beyaz güllerle süslenmiş tasma takarak düğünde kendine eşlik etmesi için gereken eğitime vermişti.

Balım, Lara ve Evan yeminlerini ederken on dakikalık oturma pozisyonunu hiç bozmayarak ve Evan köpeğin tasmaından yüzüğü çözerken yüzüğe en az miktarda salya akıtarak başarılı olmuştu. Fakat damat gelini öptüğünde, Balım ortalığı inleyen, büyük bir ihtimalle Frederic ve Elfida’nın onaylayacağı bir inilti çıkardı. Ve Kerry’nin bebeği de buna katıldı.

Mutluluk ve yeni başlangıçlar şerefine Justine, Balım’a ses çıkarmadı fakat tören boyunca arka odaya sürgün edilmişti. (Mullet, tabii ki büyük masada başköşede duruyordu.) Her şey mükemmeldi. Bir istisna dışında. Gelinin babası düğüne gelmemişti. Gil ve Trina gelemeyeceklerini bildiren bir

mesaj ile birlikte Lara'nın hediye listesindeki (daha doğrusu Justine'in) çin porseleni yemek takımını yollamışlardı.

Evan ayakkabılarını çıkardı ve yaylı karyolaya atladı. Lara da ona katılıp Evan'ın göğsüne yattı.

Geride kalmamak için Balım da yanlarına geldi ve Evan ile Lara'nın ayaklarına ve bacaklarına uzandı.

"Böyle zayıf bir köpek nasıl bu kadar ağır olabilir?" Evan şaşırmişti. "Yemin ederim, kemikleri resmen demirden."

"Bloodhound köpekler böyledir," diyerek açıkladı Lara. "İnanılmaz ağır kemikleri vardır."

"Ayaklarımı hareket ettiremiyorum."

"Şanslarına telefon yakınlardaydı. Oda servisini arayabiliriz."

"Bana uyar." Yatağın diğer ucuna uzandı ve Lara için ekstra yastık aldı. "Doğrusunu söylemek gerekirse bu kulübeyi hiç terketmeyebilirim. İhtiyaç duyduğum her şey burada."

"Ben de. Ama bu gelinliği çıkarmak istiyorum. Biraz daraltıcı."

"Endişelenme. Gelinlik kısa sürede çıkacak." Evan'ın sözleri esnemeyle sona erdi.

"Kendinden geçen bir adamdan büyük sözler."

Lara, Evan'ın kalp atışını dinledi ve gözlerini kapadı. "Düğün bittiği için mutluyum. Artık gerçek hayatlarımıza dönebiliriz."

"Sonunda tatile çıkabilmemize çok sevindim."

"Evcil hayvan kabul eden dört yıldızlı bir otel bulabilmemize çok sevindim."

Öpüşmeye başladılar. Lara'nın gelinliğinin dantel etek ucu Balım'ın pençesine takılıp yırtılınca kakhaha atarak durdular.

“Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

“Hav.”